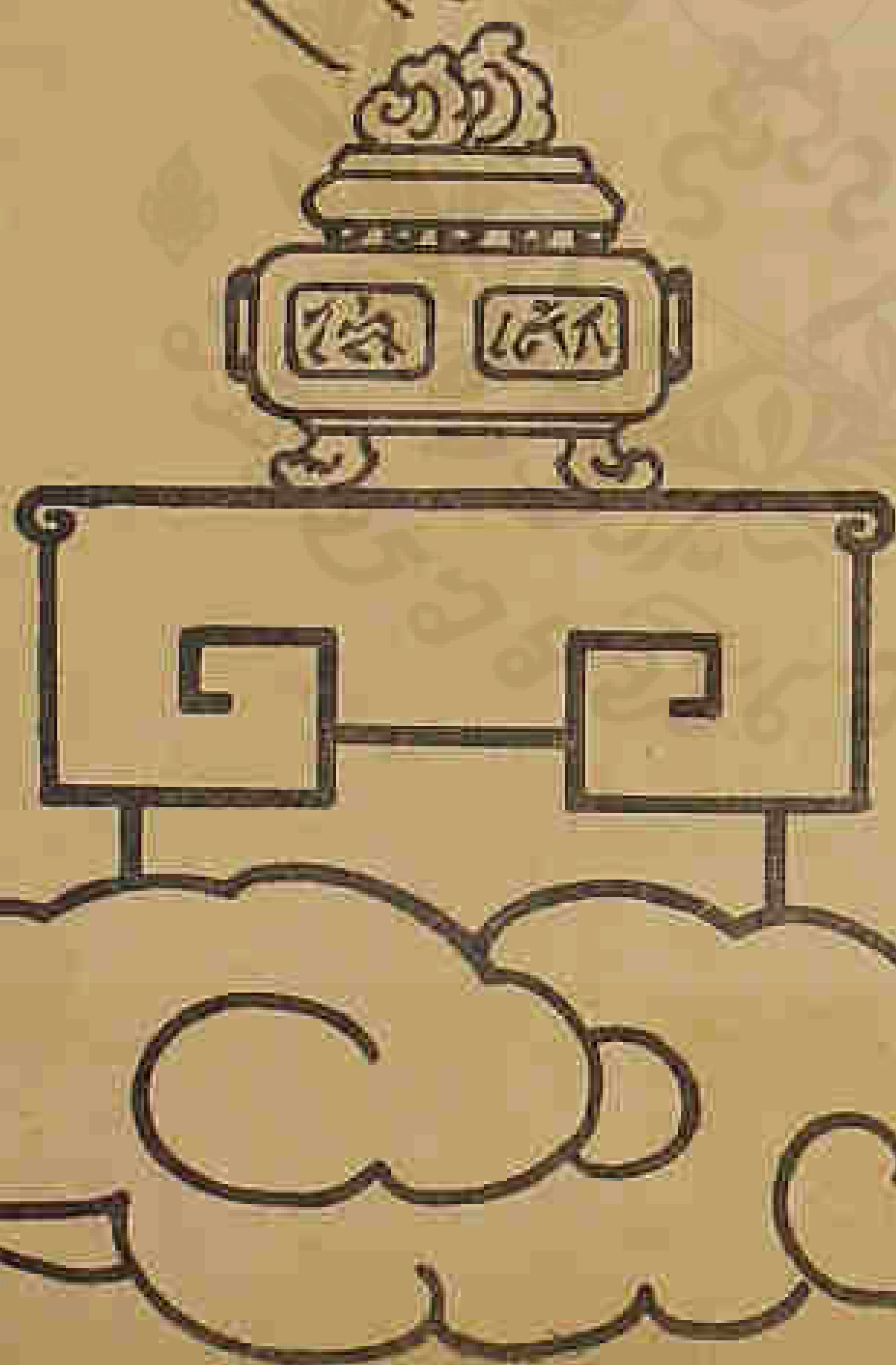

รวม นิยายจบชั้นเยี่ยม

รวม

เรื่อง: 10 ตอน.

อนุสรณ์

ในงานพระราชทานเพลิงศพ

หลวงศรีภาณุเวทิน

(ไล่เต็ก ลีสิงห์)

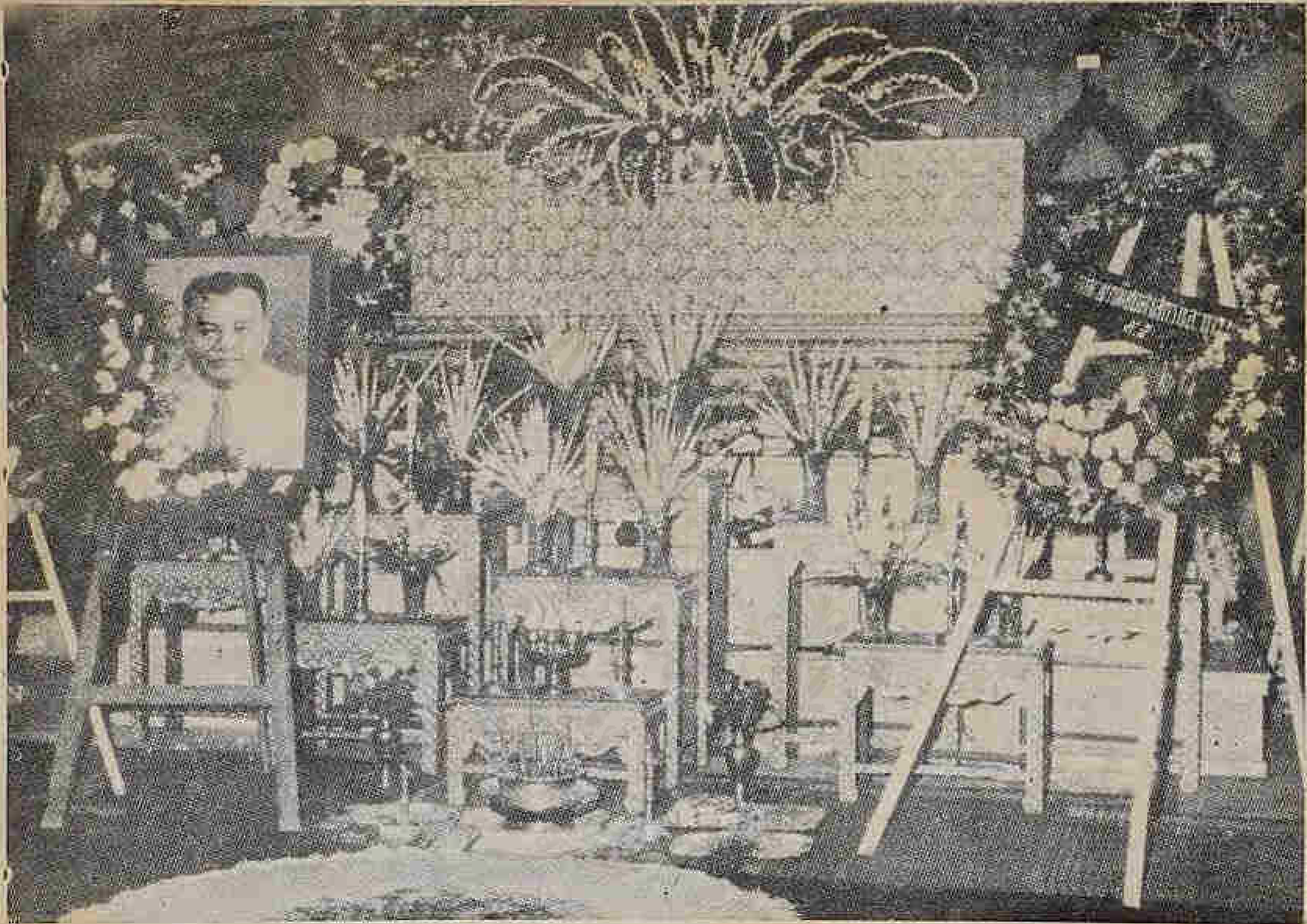
ณ เมรุวัดธาตุทอง พระโขนง

๒๖ ตุลาคม ๒๕๐๖

หลวงศรีภาชนะเวทิน
(โล่เต็ก สิริสิงห)

ชาติ ๒๓ สิงหาคม ๒๔๔๔
มรณะ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๐๖

เต๋สํ ฐุปลโหม สํโບ

หลวงศรีภาชนะเวทิน

รองอำมาตย์เอก หลวงศรีภาชนะเวทิน (โล่เต็ก สิริสิงห) เกิด
เมื่อวันศุกร์ ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๙ ปีฉลู ตรีศก จุลศักราช ๑๒๖๓ ตรง
กับวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๔๔ ณ บ้านเลขที่ ๒๖๙๓ หลัง
ตลาดน้อย อำเภอสัมพันธวงศ์ จังหวัดพระนคร เป็นบุตร นายอากรเฮง
กับ นางเจิม สิริสิงห มีพี่น้องร่วมบิดา-มารดาเดียวกัน ดังนี้

๑. นางเจียม สิริสิงห
๒. หลวงศรีภาชนะเวทิน
๓. นางประเทือง ไชยประสิทธิ์
๔. นายชวน สิริสิงห
๕. นายโล่อัน สิริสิงห
๖. นายประทีป สิริสิงห
๗. นายประจวบ สิริสิงห

การศึกษา

ได้เข้าศึกษาที่โรงเรียนมัธยมวัดเทพศิรินทร์เป็นแห่งแรก เรียน
จบชั้นมัธยมปีที่ ๖ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๙ แล้วย้ายไปศึกษาที่โรงเรียน
สวนกุหลาบวิทยาลัย ๒ ปี สำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๘ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๑

วันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๒ เข้ารับราชการครั้งแรกใน
ตำแหน่งครูฝึกหัด โรงเรียนมัธยมวัดปทุมคงคา

และในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๓ ได้รับทุนกระทรวงธรรม-
การ (กระทรวงศึกษาธิการ) ไปศึกษาต่อ ณ ประเทศอังกฤษ เข้า
ศึกษาที่ Portsmouth Technical College

พ.ศ. ๒๔๖๔ เข้าศึกษาที่ Loughborough College

พ.ศ. ๒๔๖๕ - ๒๔๖๗ เข้าศึกษาที่ Goldsmith' College,
University of London ได้ Diploma in Teaching และได้ M.I.H. จาก
Royal Institute of Hygiene (London)

เดือนสิงหาคม ๒๔๖๘ เดินทางกลับประเทศไทย รวมเวลา
ศึกษาอยู่ที่ประเทศอังกฤษ ๕ ปี

การรับราชการ

หลังจากเดินทางกลับมาถึง ประเทศไทย เมื่อเดือนกันยายน
พ.ศ. ๒๔๖๘ ได้เข้ารับราชการ ดังนี้

วันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๘ อายุ ๒๔ ปี รับราชการใน
ตำแหน่งอาจารย์โรงเรียนมัธยมวัดเทพศิรินทร์

วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๘ อายุ ๒๕ ปี เป็นอาจารย์
โรงเรียนวัดบวรนิเวศ และอาจารย์อบรมครูทั่วพระราชอาณาจักร
เฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ

วันที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๐ อายุ ๒๖ ปี เป็นอาจารย์
โรงเรียนเบญจมราชาลัย

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๑-๒๔๗๔ อายุ ๒๗-๓๐ ปี
เป็นอาจารย์โรงเรียนฝึกหัดครูวัดบวรนิเวศ

ได้รับพระราชทานยศเป็นรองอำมาตย์เอก และต่อมาได้รับพระ-
ราชทานบรรดาศักดิ์เป็น หลวงศรีเกษะเวทิน เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๔๗๔ การที่ได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์นั้น เนื่องจากการ
สอนภาษาอังกฤษของหลวงศรีเกษะเวทิน ได้รับการชมเชยจากเสด็จ
ในกรม กรมหมื่นพิทยลาภ ซึ่งเป็นผู้รับสั่งให้พระยาอุปทิศศิลปสารตั้ง
บรรดาศักดิ์ว่า “ศรีเกษะเวทิน” เป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะพระองค์
ท่านได้ทรงนั่งประทับฟังการ สอนในที่อบรมการสอน ภาษาอังกฤษอยู่
ด้วยตลอดเวลา ทั้งยังได้นำเสด็จในกรม กรมหมื่นนราธิปพันธุ์พงศ์
มานั่งประทับทรงฟัง และได้รับประกาศชมเชยด้วยเช่นเดียวกัน

วันที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๕ อายุ ๓๑ ปี เป็นอาจารย์
โรงเรียนฝึกหัดครูประถม จังหวัดนครปฐม

วันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๕-๒๔๗๖ อายุ ๓๑-๓๒ ปี
เป็นอาจารย์ใหญ่โรงเรียนฝึกหัดครูประถม จังหวัดนครปฐม

วันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๗ อายุ ๓๓ ปี เป็นข้าหลวง
ตรวจการแผนกกรรมการนครราชสีมา และอาจารย์ใหญ่โรงเรียน
ประจำจังหวัดนครราชสีมา

วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๘ อายุ ๓๕ ปี เป็นอาจารย์-
ใหญ่โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร

วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๙ อายุ ๓๕ ปี เป็นอาจารย์ใหญ่
โรงเรียนฝึกหัดครูประถม

วันที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๔-๒๔๙๑ อายุ ๔๐-๔๗ ปี
ประจำกรมสามัญศึกษา

วันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๑-๒๕๐๔ อายุ ๔๗-๖๐ ปี
เป็นอาจารย์ใหญ่โรงเรียนวัดบวรนิเวศ

เครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่ได้รับพระราชทาน

เหรียญจักรพรรดิมาลา

ตริตาภรณ์ช้างเผือก

ความดีความชอบพิเศษ

๑. พ.ศ. ๒๔๖๙ เป็นกรรมการตรวจข้อสอบประโยคมัธยม
พาณิชย์การ
๒. พ.ศ. ๒๔๗๐ เป็นกรรมการตรวจข้อสอบภาษาอังกฤษประ-
โยคมัธยม (ม. ๘) ชายทุกมณฑล
๓. พ.ศ. ๒๔๗๒ - ๒๔๗๕ เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษใน
การอบรมครูทั่วพระราชอาณาจักรของกระทรวงธรรมการ
๔. พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นเจ้าหน้าที่แผนกโฆษณาในการชุมนุม
ลูกเสือแห่งชาติ

๕. พ.ศ. ๒๔๗๕-๒๔๗๖ ระหว่างดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนฝึกหัดครูประถม จังหวัดนครปฐม ได้คัดแปลงก่อสร้างโรงเรียนเกษตรเป็นโรงเรียนฝึกหัดครู
๖. พ.ศ. ๒๔๗๙ - ๒๔๘๓ เป็นกรรมการปรับปรุงหลักสูตร ประโยคครูประถม และกรรมการสอบไล่ประโยคครูประถม
๗. พ.ศ. ๒๔๘๙ - ๒๔๙๐ เป็นกรรมการออกข้อสอบและตรวจข้อสอบภาษาอังกฤษ ชุดครูมูล ครูประถม และครูมัธยมของกระทรวง
๘. นอกจากเป็นกรรมการออกข้อสอบและตรวจข้อสอบดังกล่าว ยังได้ช่วยราชการ ค่ายการพิมพ์ข้อสอบ ภาษาอังกฤษชั้นมัธยมบริบูรณ์ ชั้นประโยค ครูมูล ครูประถม และครูมัธยมด้วย
๙. พ.ศ. ๒๔๗๕-๒๔๘๐ ระหว่างดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนฝึกหัดครูประถม หลังวังสวนกุหลาบ ได้คัดแปลงก่อสร้างเพิ่มเติมอาคารเป็นโรงเรียนฝึกหัดครู
๑๐. พ.ศ. ๒๔๘๓ เป็นผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการอยู่ประจำ ส.จ. (สารวัตรสหประชาชาติ) เมื่อคราวทหารสหประชาชาติมา
๑๑. เป็นผู้ควบคุมและจ่ายเงินเบี้ยเลี้ยงทหารต่างต่างเมื่อคราวศึกอินโดจีน

ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๖๔-๒๕๖๑

๑๒. เป็นอาจารย์สอนวิชาตรรกวิทยา ที่โรงเรียนการปกครอง
(กระทรวงมหาดไทย)

๑๓. เป็นอาจารย์สอนวิชาครูแก่บรรดา นายทหาร นายสิบ
กรมยุทธนาทหาร

๑๔. เป็นผู้แทนกระทรวงไปตรวจข่าวหนังสือพิมพ์ สมัย
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ณ กรมประชาสัมพันธ์ เป็นเวลา
๔ เดือนเศษ

๑๕. เป็นผู้แทนกระทรวง ประจำกองสำรวจทรัพย์สินเชลย
(ก.ท.ส.) สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒

๑๖. เป็นอาจารย์พิเศษสอนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

๑๗. เป็นอาจารย์พิเศษสอนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑๘. เป็นนิเทศก์ ตรวจให้คำแนะนำ และสอนเป็นตัวอย่างแก่
บรรดาโรงเรียนราษฎร์ที่เปิดสอนชั้นเตรียมอุดมศึกษา

๑๙. เป็นผู้รวบรวมจัดทำหนังสือชุดวัฒนธรรมของกระทรวง
ศึกษาธิการ

๒๐. เป็นผู้ริเริ่มเสนอ ให้ออกกฎหมายว่าด้วยนักเรียน สอบไล่ตกซ้ำ
๒ ปี ให้ออก เพื่อป้องกันนักเรียนเกยกรำซึ่งได้ปฏิบัติ
มาจนกระทั่งทุกวันนี้

๒๑. ได้เสนอตัวไปช่วยสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นเตรียมอุดม
ณ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และ โรงเรียนวัด
นวลนรทิศ โดยไม่รับค่าสอนเลย
๒๒. เป็นผู้ติดตามทำหน้าที่เลขานุการ.ม.ค. ไปต่างจังหวัดในการ
ไปอบรมครู
๒๓. อธิบดีกรมวิสามัญศึกษาให้สอนภาษาอังกฤษให้ครูโรงเรียน
ต่าง ๆ ในส่วนกลางดูเป็นตัวอย่าง ที่โรงเรียนสตรีวิทยา
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘ และในปีนั้นยังได้เป็นผู้สอนภาษา
อังกฤษในที่อบรมครูที่วราชอาณาจักรอีกด้วย
๒๔. ระหว่าง พ.ศ. ๒๔๘๑ - ๒๔๘๓ เป็นผู้ควบคุมการก่อสร้าง
สร้างซ่อมแซมตึก มนุชยนาถ ๆ (โรงเรียนวัดบวรนิเวศ)
ซึ่งถูกเพลิงไหม้ร่วมกับคณะกรรมการวัดอย่างใกล้ชิดจน
สำเร็จเรียบร้อย
๒๕. พ.ศ. ๒๔๘๕ - ๒๔๘๖ เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษแก่
บรรดานายทหารม้าที่ ๑ รอ.
๒๖. ในระหว่างดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนวัดบวร
นิเวศ ขณะที่สมเด็จพระมหาสมณเจ้ายังดำรงพระชนม์อยู่
ได้ทำหน้าที่เป็นล่ามประจำพระองค์ในเวลาแขกเมืองมา
เยี่ยมถวายสักการะ และทำหน้าที่ตอบสาส์นส่วนพระองค์
ที่มาจากต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ

๒๗. เป็นผู้แทนกระทรวง ตรวจสอบพิจารณาภาพยนตร์
๒๘. เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษนางพยาบาลที่โรงพยาบาลศิริราช สำหรับผู้ที่จะไปศึกษาต่อต่างประเทศ เริ่มแต่ปีการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๒ เป็นต้นไป
๒๙. เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษนักศึกษาคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และนักศึกษาคณะรัฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เริ่มแต่ปีการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๓
๓๐. ตลอดระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนวัดบวรนิเวศ ได้บริหารงานของโรงเรียนให้เจริญก้าวหน้ามาเป็นลำดับ เป็นที่นิยมสรรเสริญของครู อาจารย์ ผู้ปกครองและนักเรียนทั่วไป

งานทำเพื่อการศึกษา

หลวงศรีมาษะเวทิน ได้แต่งตำราจำนวนมากเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการช่วยครู เป็นหนังสือประกอบการสอน และช่วยนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ แจกจ่ายเป็นวิทยาทานบ้าง และจำหน่ายบ้างเพื่อเป็นการช่วยทุน มีดังนี้ คือ

๑. แบบหัดอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้เคยอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนอยู่หลายปี
๒. โฉนดหลักภาษาอังกฤษ

๓. แบบเรียนจดหมายภาษาอังกฤษ ชั้น ม. ๕ ม. ๖

๔. ไม้ทหลักวิชาครู การปกครอง และวิธีสอน สำหรับ
นักเรียนฝึกหัดครู แจกจ่ายแก่นักเรียนครู ขณะที่เป็นอาจารย์ใหญ่
โรงเรียนฝึกหัดครู

๕. คู่มือ Direct Method English Course เล่ม ๓

๖. แบบสนทนาภาษาอังกฤษ

๗. หลักวิธีสอนภาษาอังกฤษ และความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ
พิมพ์ในหนังสือวิทยากรย์ สมัยพระวรวงศ์เธอ กรมหมื่นพิทยลาภ
เป็นเสนาบดี กระทรวงธรรมการ

๘. รวมนิยายจีนชั้นเยี่ยม แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษของ
หลิน ยู่ ถัง และเคยออกอากาศทางวิทยุกระจายเสียงของกรมประชา-
สัมพันธ์

๙. คู่มือ New Method Reader เล่ม ๕

๑๐. คู่มือ The Invisible Man

อาจจะกล่าวได้ว่า หลวงศรีภาษาะเวทิน เป็น "ครู" ที่มีชื่อเสียง
ดีเด่นคนหนึ่ง เป็นผู้ที่มีความสามารถในการสอนและการปกครองอย่าง
ดียิ่ง ความเก่งกาจในการสอนภาษาอังกฤษของท่านนั้นเป็นที่ยอมรับกัน
ว่ายอดเยี่ยมจริงๆ ตั้งแต่เสนาบดีลงมาจนกระทั่งครู และนักเรียน ที่เคย
เรียนกับหลวงศรีฯ มาแล้ว ประจักษ์พยานที่เห็นได้ก็คือ บรรดาศักดิ์
"ภาษาะเวทิน" หลวงศรีภาษาะเวทินมิได้แต่จะเชี่ยวชาญการสอนวิชา

ภาษาอังกฤษเท่านั้น ยังสามารถสอน วิชาครู จิตวิทยา สุขศาสตร์
และภูมิศาสตร์ ได้อย่างดีอีกด้วย มีความรู้แน่นแฟ้นในวิชาที่สอน
มีความรู้รอบตัวนานาประการ ซึ่งนำมาแทรกเข้ากับบทเรียนที่สอน
ไม่ว่าจะเป็นบทเรียนอะไร ชั้นอะไร ชั่วโมงไหน เวลาไหน จึงทำ
ให้การสอนมีชีวิตชีวา ถูกอกถูกใจผู้เรียน นักเรียนที่เคยเรียนกับ
หลวงศรีฯ เมื่อ ๓๘ ปีที่แล้ว หรือนักเรียนที่เรียนชั่วโมงสุดท้ายของ
การสอนของหลวงศรีฯ ก่อนถึงแก่กรรม ๒๘ ชั่วโมง ต่างยอมรับกัน
ว่า เรียนกับ "อาจารย์หลวงศรีฯ" ถูกอกถูกใจ เข้าใจแจ่มแจ้ง ได้
ผลดีเหลือเกิน นักเรียนฝึกหัดครูเป็นจำนวนมากสรุปผลที่ได้รับจากการ
สอนของหลวงศรีฯ ว่า "เรียนรู้ได้ไว เข้าใจได้ง่าย ใช้การได้แน่"

หลวงศรีฯ ภายหลังใช้เวลา ๓๘ ปี สอนและอบรมศิษย์อย่าง
ไม่หยุดยั้ง เกิดมาเพื่อสอน เพื่ออบรม มีความเอื้ออาทร มีความเป็น
กันเองกับศิษย์ ส่งเสริมศิษย์ให้มีความเจริญก้าวหน้า กรุณาศิษย์ที่มี
อุปสรรคในการศึกษา ช่วยเหลือศิษย์ที่ประสบปัญหาการทำงาน เป็น
ผู้ปกป้องศิษย์ในทิศทั้งปวง มีความพอใจที่จะได้อยู่ในท่ามกลางของ
ศิษย์ มีความพอใจที่คบศิษย์ไว้เป็นมิตรสนิท แม้อายุมากขึ้นแต่ก็
ยังคบหากับศิษย์ เป็นกันเองกับศิษย์ ไปเที่ยวเตร่กับศิษย์ได้อย่าง
สนิทสนม ศิษย์ทุกรุ่น ทุกวัยเป็นมิตรกับหลวงศรีฯ ได้เสมอ หลวง
ศรีฯ เกิดมาเป็น "คนของศิษย์" อย่างแท้จริง ไม่ทิ้งศิษย์ แม้ในยาม

เจ็บไข้ได้ป่วยต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราชกึ่งนั่งรถเข็น นั่ง
เรือข้ามฟากมาสอนที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ไม่เคยล้มศิษย์ และ
ตามโอกาสจะส่งเสริมสนับสนุนศิษย์ในทุกสถานที่ทุกกาลเวลา

ในด้านการปกครองหลวงศรีลาพระเวทน์ได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ปกครอง
นักเรียน ได้เรียบร้อยดีที่สุดในตลอดเวลาที่ปกครองนักเรียน ไม่เคย
ปรากฏว่ามีอะไรร้ายแรงเสียหายเกิดขึ้น เขาตั้งศิษย์อย่างแท้จริง เริ่มแต่
รู้จักชื่อ รู้จักตัว รู้ถึงอุปนิสัยใจคออย่างละเอียด รู้ถึงประวัติโดยย่อ
รู้ถึงระดับการเรียนของนักเรียนทุกคน สิ่งเหล่านี้อยู่ใน "หัว" ของ
หลวงศรีฯ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ท่านมักจะคาดคะเนได้อย่าง
แม่นยำว่าเหตุเกิดจากนักเรียนคนไหน ชื่อนั้น อยู่ชั้นไหน เมื่อนักเรียน
ออกจากโรงเรียนไปแล้วก็พยายามติดตามผลอยู่อย่างเงิบ ๆ เรื่องของ
ศิษย์ทุกคนจึงอยู่ใน "หัว" ของท่านเสมอมา ประกอบกับท่านมีความ
ทรงจำดีเยี่ยม ฉะนั้นเมื่อนักศิษย์ออกจากโรงเรียนไปแล้ว ไม่ว่าจะนานกี่ปี
ก็ตาม เมื่อมาพบกับเป็นครั้งแรก ท่านก็ยังเรียกชื่อศิษย์คนนั้นได้ถูก-
ต้อง มีหน้าชาวยังตามถึงสารทุกข์สุกดิบของศิษย์อื่น ๆ ในรุ่นเดียวกัน
ต่อไปอีกได้ด้วย

ในเรื่องการปกครอง ท่านใช้แต่เพียงทฤษฎีง่าย ๆ เท่านั้น ใช้
ตามแบบฉบับของท่านเอง ซึ่งคนอื่น ๆ อาจจะนำไปใช้บ้างก็จะได้ผล
เช่นเดียวกัน เพื่อเป็นอนุสรณ์จะขอเล่าตัวอย่างทฤษฎีการปกครองซึ่ง
ท่านได้นำไปใช้กับนักเรียนได้ผลดีมาแล้ว เช่น

เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๔๗๙ ชายคนหนึ่งถูกฆ่าและถูกนำศพมา
ทิ้งไว้ที่ตรงหลังกรรรางหลังวังแดง (สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์) ถนนพิษณุโลก ในตอนนั้นบริเวณแถวถนนพิษณุโลกยังมี
บ้านเรือนผู้คนน้อยมาก ไฟฟ้าถนนก็ไม่สว่างนัก เป็นถนนที่ค่อนข้าง
จะเปลี่ยวเอากการที่เคียว โดยเฉพาะในเวลาค่ำคืนเกือบจะไม่มีใครเดิน
ไปมาเอาเสียเลย หลังจากมีผู้พบศพ อีกไม่กี่วันต่อมาเกิดมีคนพบผี
ร่างสูงโย่ง ชาวโพลนเดินอยู่บริเวณนั้น ชาวที่มักคนพบผีติดต่อกันอยู่
หลายวัน ทำให้ชาวบ้านที่ขวัญอ่อนหวาดกลัวไปตาม ๆ กันหมด แม้
ในหมู่เด็กเรียนเองก็พลอยหวาดหวั่นไปด้วย แม้กระทั่งภารโรงบางคน
ยังไม่กล้าเดินไปตรวจแอมมุมโรงเรียนใกล้ที่เกิดเหตุ หลังจากมีคน
พบผีแล้ว ๓-๔ ครั้ง ผีก็เลยหายไปเฉย ๆ ไม่มีใครพบ ไม่มีใคร
เห็นอีก ผู้ที่รู้เรื่องนี้คือ หลวงศรีภาษาชะเวทินนั่นเอง คืนหนึ่งขณะที่
หลวงศรีฯ กำลังเดินตรวจความเรียบร้อยรอบ ๆ โรงเรียนในตอนดึก
บังเอิญพบผีตัวนั้นเข้า แต่ทว่าผีดวงจะเห็นหลวงศรีฯ ก่อนหรืออย่างไร
ไม่ทราบ ผีก็กลับกลายเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างสันทัด ขึ้นราวเพื่อหลบหนี
เข้าโรงเรียนทันที แต่ออกินหารสู่หลวงศรีฯ ไม่ได้ ผลที่สุดผีถูกจับได้
มิใช่ใครที่เ็นแต่เป็นศิษย์ของหลวงศรีฯ นั่นเอง อาศัยเป็นคนที่ไม่
กลัวผี ผสมกับความกึกกระโอง จึงสวมรอยเหตุการณ์ที่คนอื่นจินตนาการ
หวาดกลัวกัน ใช้อุปกรณ์ผ้าปูที่นอน ๑ ผืน และไม้ ๒ อัน ขึ้นราว

ออกไป แล้วเอาไม้ชุบน้ำที่นอนชั้นเหนือหัว เดินไปเดินมา เมื่อมี
คนมาพบเขาจึงเล้าลือกกันไป ชาวบ้านก็กลัว นักเรียนด้วยกันก็คร่ำ
มีแต่ศพแทนที่สนุก

เมื่อจับผิดได้ ผิดสารภาพผิด จึงสั่งสอนอบรมและคาดโทษว่า
ถ้าเรียนไม่ดีขึ้นจะส่งตัวกลับจังหวัดเดิมทันที เรื่องของเรื่องก็สงบ ผัก
เจียบ หลวงศรี ฯ ก็เจียบและเจียบมาจนบัดนี้ แต่ปรากฏผลต่อมาว่า
ผมนั่นคงออกตั้งใจจะมั่งเขม้นเรียน อีกทั้งมีความประพฤติเรียบร้อยดี
สำเร็จการศึกษาสอบได้คะแนนสูง ซึ่งผมนั้นจะต้องรำลึกถึงพระคุณของ
หลวงศรี ฯ อยู่ตลอดเวลาเป็นแน่ หลวงศรี ฯ เองคงจะพอใจที่ได้ช่วยให้
ศิษย์เรียนจบออกไปได้ เท่ากับช่วยชีวิตศิษย์ไว้อีกคนหนึ่ง ซึ่งถ้าหาก
ปฏิบัติรุนแรงไล่ออกจากโรงเรียนไป ก็เท่ากับบั่นทอนชีวิตนักเรียนไป
คนหนึ่ง และจะเป็นเหตุให้ชาวบ้านได้ทราบความประพฤติชั้นยอดของ
นักเรียนครูอีกด้วย สู้เจียบไว้ ช่วยไว้ ตามแบบของหลวงศรี ฯ ลึกว่า

“เรื่องจบนักเรียนเป็นโรคภัยละนอง”

เรื่องที่เกิดขึ้น เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๑ ทั้งได้กล่าวแล้วว่าหลวงศรี
ภาษาเวทิน เป็นผู้ที่มีความสังเกตดี มีความละเอียดถี่ถ้วนและศึกษา
ภาวะความเป็นอยู่นักเรียนอยู่เสมอ ฉะนั้น เมื่อมีนักเรียนคนหนึ่งซึ่ง
จังหวัดส่งมาเป็นนักเรียนทุนของจังหวัดท่าทางองอาจ รูปร่างแข็งแรง
เข้ามารายงานตัวต่ออาจารย์ใหญ่ ๆ จึงไม่รู้สึกรู้สิดสังเกตแต่อย่างใด
นักเรียนทุนคนนั้นต่อมาก็คือคนที่เรียนอยู่ในเกณฑ์ดี มีความประพฤติดี

ตลอดระยะเวลา ๑ ปีที่ผ่านมา ไม่ได้ปรากฏวิแว่วว่าจะเป็นเด็กเหลว-
ไหลเลยแม้แต่น้อย แต่อย่างไรไม่ทราบ พอชั้นปีที่ ๒ เทอมที่ ๒ เด็ก
ร่างกายแข็งแรงผู้นี้เกิดเป็นโรคปวดท้องไม่หยุด ร่างกายซูบเซียว และ
ต้องลาป่วยบ่อย ๆ หลวงศรี ฯ จึงเรียกตัวมาพบ ตามถึงเรื่องโรคร้าย
ใช้เจ็บ นักเรียนคนนั้นคงตอบยืนยันว่า ตนเป็นโรคปวดท้อง หลวงศรี ฯ
เลยยื่นคำขาดว่า ขอให้บอกมาตรง ๆ อย่างลูกผู้ชายก็ถือว่าเป็นอะไร
แน่ นักเรียนจำเป็นต้องตอบตามตรงว่า เป็นโรควัยคะนอง หลังจากให้
คนไปตามหมอปประจำโรงเรียนมาจัดการแก้ผ้าออกตรวจแล้ว ความจริง
ปรากฏว่านักเรียนเป็นโรคตามที่สารภาพมาจริง หลวงศรี ฯ ต้องอบรม
ศิษย์คนนี้เสียเกือบหนึ่งชั่วโมง พร้อมกับแนะนำให้ไปรักษาตัวที่สถาน
อนามัยนางเลิงทันที อีก ๒ อาทิตย์ต่อมา นักเรียนก็หายเวียร้อย เล่า
เรียนได้เป็นปกติ ไม่ปวดท้อง ไม่ลาป่วยอีกเลย จนกระทั่งถึงคราว
สอบได้ นักเรียนคนนั้นสอบไล่ได้ กลับสู่ภูมิลำเนาเดิม ด้วยความ
รำลึกถึงพระคุณของ “อาจารย์หลวงศรี ฯ” อย่างไม่มีวันลืม

เรื่องปราบเจ๊กบะหมี่

ปี พ.ศ. ๒๔๘๒ หลวงศรี ฯ ภาชนะเจ๊กน ได้ออกกฎให้นักเรียนเข้า
นอนเวลา ๒๒.๐๐ น. ตรง หลังจากเวลานแล้วห้ามซื้ออาหารรับ-
ประทานเป็นอันขาด แต่ปรากฏว่าเจ๊กขายบะหมี่ ได้มาบ้านเบี่ยนชายแถว
เรือนนอนของนักเรียนเสมอ จะเป็นเพราะนักเรียนอยากจะซื้อ หรือ
เจ๊กอยากละลายก็ไม่แน่ แต่ที่แน่คงเป็นด้วยความร่วมมือร่วมใจของ

ทั้ง ๒ ฝ่ายนั้นแหละ คงหนี เมื่อถึงระฆังนอน แทนที่จะชมนอน
นักเรียนหลายคนกลับย่องมาขอบะหมี่กันกันบ่อย ๆ เมื่อหลวงศรี ฯ ๕
เข้าก็ให้ภารโรงไปห้ามแจ็กไม่ให้ขายแก่นักเรียน แต่แจ็กยังคงแอบขาย
อยู่อีกเสมอ ถ้าจะคิดว่าตกคืนแล้วใครจะมาคอยตรวจตรา จึง يأมใจมา
ขายโดยไม่นึกถึงคำเตือน คืนหนึ่งหลวงศรี ฯ เดินตรวจรอบโรงเรียน
เวียง ฯ กับภารโรงซึ่งเป็นยามประจำ พอนักเรียนเห็นหลวงศรี ฯ เดิน
มา รีบหลบชั้นเรือนนอนอย่างรวดเร็ว ภารโรงจึงได้รับคำสั่งให้โยน
ขามขามรว้อออกไปเดี๋ยวนี้ ขามแตกกระจายเกลื่อนถนนไปหมด
ตงแต่นั้นมาไม่ปรากฏว่าแจ็กได้กลายเข้ามาขายบะหมี่บริเวณนั้นอีก
เลย มาถึงตอนนี้ ทุกคนคงจะคิดว่าหลวงศรี ฯ ภาชนะเวทินชาตมมนุษย์-
ธรรมเสียแล้ว แต่เรื่องยังไม่จบเพียงเท่านั้น อีก ๓ - ๔ สัปดาห์
ต่อมา คืนหนึ่งฝนตกปรอย ๆ ตงแต่หัวคางจนตกกยงไม่มีที่ท่าว่าหยุด
“อาจารย์หลวงศรี ฯ” สั่งให้ภารโรงไปตามแจ็กบะหมี่ขามแตก ซึ่ง
หลบไปขายแถวถนนศรีอยุธยา บริเวณถนนด้านข้างหอประชุม
กองทัพบกมัจจุบันนี้ เมื่อแจ็กบะหมี่ขามแตกมาถึงโรงเรียน จะไม่
ยอมหาบเข้าไปในโรงเรียนท่าเดียว ภารโรงต้องรับรองเป็นการใหญ่
จึงได้ยอมหาบเข้ามาเผชิญหน้ากับหลวงศรี ฯ อีกครั้งหนึ่ง คืนนั้น
ตรงกับเวลาปิดเทอม นักเรียนกลับบ้านกัน ไปก็มาก เหลืออยู่ที่
โรงเรียนก็ไม่ค่อย หลวงศรี ฯ เหมามาหาบ ให้แจ็กทำแจกนักเรียน
ที่ยังไม่ทันกลับบ้านอีกด้วย เมื่อถึงเวลาชำระเงิน นอกจากจะชำระ
ค่าบะหมี่แล้ว ยังแถมค่าขามแตกในคืนก่อนให้เป็นพิเศษ เล่น
เอาเอาเขี่ยตัวเบา ยิ้มออกมาได้ หาบแต่หาบเปล่า ๆ ตัวแทบจะลอย

กลับบ้าน ต่อจากนั้นมาถ้ำกิน ไท่นฝนตกนาน ๆ เจ็บระหมัดก็มักจะวาง
หายแล้วหน้าประตูโรงเรียน แล้วเกาะไม้ไป ๆ มา ๆ จนเวียนอยู่นาน
บางคืนก็ได้ผลดี เพราะหลวงศรีฯ เรียกไปหมาหาบ่อย ๆ

เรื่องที่เล่ามานี้ความจริงก็เป็นเพียงเรื่องเล็ก ๆ ไม่มีความสำคัญ
อะไรเลย เรื่องเล็ก ๆ ทำนองนี้มามากมายหลายเรื่องที่หลวงศรี-
ภาชนะเวทินได้นำมาใช้ในโรงเรียนฝึกหัดครู ใช้แล้วได้ผลดีเพราะทำ
ด้วยความสุขุม ไม่รู้วาม จึงเป็นเหตุให้กลับได้ผลเป็นที่เคารพรักอย่าง
ซาบซึ้งใจของบรรดาเหล่าลูกศิษย์ทั้งหลาย จนพากันยกย่องเรียกขาน
หลวงศรีฯ ด้วยถ้อยคำสรรเสริญ ๆ เพียงคำเดียวว่า "ป้า" ทั้งนี้เพราะเรื่อง
เล็ก ๆ ที่นำมาใช้ในการปกครองนักเรียนนั้นเข้าลักษณะทำนองเดียวกับ
บิดาปกครองบุตรนั่นเอง

ในตำนานสังคม หลวงศรีภาชนะเวทินชอบคบค้าสมาคมกับคนทั่วไป
เข้ากับคนได้ทุกชั้น ทุกอาชีพ จึงมีเพื่อนฝูงมากมาย โดยปกติหลวงศรีฯ
มีรูปร่างสง่าผ่าเผย ภาคภูมิใจ รักสวยรักงาม แต่งกายประณีตเรียบร้อย
มาตั้งแต่เยาว์วัย แม้กระทั่งวาระสุดท้ายเมื่อเจ็บหนัก ยังสั่งลูกไว้ว่า
"ถ้าป้าตายขอให้แต่งตัวป่าให้เรียบร้อยด้วย"

เนื่องจากหลวงศรีภาชนะเวทินเป็นผู้ที่มีเสน่ห์ ชวนให้คนพอใจ
คบหาสมาคมด้วย ไม่ว่าจะบุรุษหรือสตรีเพศ เฉพาะเพศหลังนี้ได้เข้ามา
สู่ชีวิตรักในทางโลกียวิสัย ซึ่งต้องเป็นไปตามบุพเพสันนิวาสที่รวม
สร้างกันมาแต่ปางก่อน เป็นผลให้พบคู่ชีวิตในชาตินี้หลายคน หลวง-
ศรีฯ มีธิดา และบุตรกับนางเชอร์ สรสงห์ กิ่งน

๑. นางวันัส บุญ-หลง
๒. นางวิไล ลือสวัสดิ์
๓. นายสมใจ สิริสิงห
๔. นายไพศาล สิริสิงห

มี ๕ คนด้วยกัน นางเชลมา สิริสิงห ดังนี้

๑. นางสาวนิตา สิริสิงห
๒. นางสาวมารศรี สิริสิงห
๓. นางสาวจิราภา สิริสิงห
๔. นางสาวลาวัลย์ฉวี สิริสิงห

และมีบุตรกับนางอุไร สิริสิงห คือ

๑. นายปิยะ สิริสิงห

ในด้านการกีฬา หลวงศรีภาชะเวทินชอบเล่นเทนนิสมาก เมื่อ
 ครึ่งศตวรรษอยู่ที่ประเทศอังกฤษ เคยได้เป็นผู้แทนของโรงเรียนเข้า
 แข่งขันกับโรงเรียนอื่น หลวงศรีฯ เล่นเมื่อตอนสงครามโลก
 ครึ่งที่ ๒ เพราะอุปสรรคในการเล่นหายาก สำหรับกีฬาในร่มนั้นชอบ
 บิงปองมากกว่าอย่างอื่น ถ้าวันใดฝนตกเล่นเทนนิสไม่ได้ ก็มักจะ
 ชวนครูอาจารย์เล่นบิงปอง พร้อมทั้งเลี้ยงอาหารเครื่องดื่มเป็นทอมหน้า
 สาราณทั่วหน้ากัน

เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๓ หลวงศรีภาชะเวทินเจ็บหนัก ด้วยโรคตับ
 ถึงกับต้องเข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลศิริราชเป็นครั้งแรก แต่ด้วย

ความสามารถของแพทย์และพยาบาล ที่ได้ให้การรักษาดูแลเป็นอย่างดี
จึงหายเป็นปกติ ออกจากโรงพยาบาลได้ แต่เพราะหลวงศรีฯ มีเพื่อน
มาก อีกทั้งเป็นคนที่ไม่เคยขาดเพื่อน เมื่อเพื่อนต้องการให้ไปร่วมสนุก
ที่ไหนเป็นไปกัน ทำให้ไม่ได้พักผ่อนและรักษาตัวได้เต็มที่ ในไม่ช้า
ก็ล้มเจ็บลงอีกด้วยโรคความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ และเบาหวาน
เมื่อใดอาการของโรคกำเริบขึ้น ก็เข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลศิริราช
อยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง ครั้นทีไรจึงกลับมารักษาตัวที่บ้าน รวมจำนวน
ที่เข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๓-๒๕๐๖ นับได้
ถึง ๓๕ ครั้ง

ปกเกล้า

เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ หลวงศรีภาชนะเวทินยังคง
ไปสอนที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ครั้นก่อนเข้าวันรุ่งขึ้น เริ่มรู้สึก
แน่นหน้าอกและอาเจียร จึงพักการสอน ตกตอนบ่ายอาการแน่น
หน้าอกเพิ่มขึ้น อาเจียรบ่อยครั้ง พวกลูก ๆ รีบไปตามแพทย์มาดู
อาการ แต่สุดท้ายความสามารถที่จะเยียวยาได้ หลวงศรีฯ ก็จากไปด้วย

ปกเกล้า

อาการอันสงบ เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ เวลา
๑๖.๐๐ น. ณ บ้านเลขที่ ๒๕๙/๑๙๐ อาคารพิบูลเวศม์ ซอย
พระโขนง-คลองตัน รวมอายุได้ ๖๒ ปี

หลวงศรีภาชนะเวทินได้ประกอบกุศลกรรมมาตลอดชีวิต ได้กระทำกิจ
ที่ควรกระทำทุกอย่าง จึงขอกุศลบุญราศร์ที่ไต่บำเพ็ญทั้งนี้ จงเป็นผลบันดาล
ประโยชน์สุขแก่ท่าน ตามควรแก่ศติวิสัยในสัมปรายภพทุกประการ.

อนุสรณ์พระราชทานเพลิงศพ

หลวงศรีภาษาชะเวทิน

วัด และ โรงเรียน เป็นที่ทราบกันแล้วว่า อิงอาศัยกันมา
ช้านาน ดังเช่นวัดบวรนิเวศวิหารกับโรงเรียนมัธยมวัดบวรนิเวศ ซึ่ง
คุณหลวงศรีภาษาชะเวทินเป็นอาจารย์อยู่นานปี (๒๔๕๐—๒๕๐๔) วัด
และโรงเรียนนี้อิงอาศัยกันมาอย่างไร อาจเห็นได้จากตำนานวัด
ประวัติโรงเรียนที่เขียนไว้ในหนังสือต่าง ๆ วัดสร้างขึ้นก่อน โรงเรียน
สร้างขึ้นภายหลัง คือ กรมพระราชวังบวรมหาศักดิพลเสพ วังหน้า
ในรัชกาลที่ ๓ สร้างวัดขึ้นในรัชกาลนั้น ต่อมาในรัชกาลที่ ๕
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวประกาศพระบรมราชโอง-
การตั้งมหามกุฏราชวิทยาลัยขึ้น เพื่อเป็นสถานจัดการศึกษาขึ้นทั้งแก่
พระเณร ทั้งแก่เด็ก เป็นอนุสรณ์ถึงพระบาทสมเด็จพระปรเมนทร-
มหามกุฏ พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระบรมชนกนาถ (ซึ่ง
ในสมัยทรงผนวช ได้ทรงครองวัดนี้ตลอดรัชกาลที่ ๓) สมเด็จพระ
พระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ผู้ทรงครองวัดนี้ใน
เวลานั้น ได้ทรงเป็นผู้ร่วมพระราชดำริในการก่อตั้ง และได้ทรง
ดำเนินการทั้งปวง ได้ทรงตั้งโรงเรียนขึ้นในวัดหลายวัด ทั้งในกรุง
และหัวเมือง ทว่าคน ก็ได้ทรงตั้งโรงเรียนขึ้นเป็นประเดิม เป็น
โรงเรียนภาษาไทยสำหรับเด็ก เรียกว่า โรงเรียนมหามกุฏราชวิทยา-
ลัย ที่แรกเริ่มกันที่ศาลาฤๅมในบริเวณปูชนียสถานของวัด ต่อมา

จึงมดกทสร้างให้เป็นโรงเรียนโดยเฉพาะ ภายหลัง โรงเรียนมหา
มกุฏ ฯ ได้โอนไปเป็นโรงเรียนรัฐบาล เป็นโรงเรียนมัธยมวัดบวรนิ
เวศในปัจจุบัน และได้มีตึกใหญ่ ๆ ขึ้น ก่อตึกมุษยนาถ ซึ่งสร้าง
เป็นอนุสรณ์ถึงสมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส
และตึกใหญ่ที่กำลังสร้างอยู่ในบัดนี้ ในเนื้อที่ตึกอรพินท์ ตึกดำรง
ธรรม (ตึกใหญ่ชนเดิยวอก ๒ หลัง ซึ่งชำรุดและได้รื้อสร้างขึ้น
ใหม่เป็นตึกใหญ่ ๔ ชั้น) ซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการได้ขอพระ
ราชทานใช้ชื่อกว่า "วชิรญาณวงศ์" ท้องจารึกไว้ที่มุขกลาง เป็น
อนุสรณ์ถึงสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ท้องจะ
จารึก "อรพินท์" ที่มุขทิศเหนือ "ดำรงธรรม" ที่มุขทิศใต้ เป็น
อนุสรณ์ถึงตึกและท่านผู้สร้างตึกทั้งสองนั้นด้วย วัดและโรงเรียนได้
อิงอาศัยกันมาคงทยกลมาแต่บางประการอย่างนี้ ก็เพื่อประโยชน์แก่
กุลบุตรของชาติ ซึ่งได้อาศัยเล่าเรียนศึกษามีจำนวนมากมาย คุณ
หลวงศรีภษาชะเวกีนได้เข้ามาผูกสัมพันธ์ โรงเรียนกับวัดให้ร่วมกันบำ
เพ็ญประโยชน์ด้านการศึกษาเป็นอย่างดี ปรากฏว่า สมเด็จพระ
สังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ได้มีพระกรุณาที่เรียกว่า
"โปรด" และ คุณหลวงศรีภษาชะเวกีน ก็เคารพในพระองค์ท่าน
มาก เวลานี้ พระองค์ท่าน และ คุณหลวงศรีภษาชะเวกีน ก็ล่วงลับ
ไปแล้ว วัด และ โรงเรียนยังอยู่ ซึ่งจะต้องอิงอาศัยกันบำเพ็ญประ
โยชน์ด้านการศึกษาสืบต่อไป.

พระสาสน์โศกณ

รวม
นิยายเงินชั้นเยี่ยม

พิมพ์: ๑๐๓๕.

การนิเทศวิธีเขียน

๑. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ สังคม
 ๒. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การเมือง
 ๓. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ เศรษฐกิจ
 ๔. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ วัฒนธรรม
 ๕. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ วิทยาศาสตร์
 ๖. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ ศิลปะ
 ๗. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ ศาสนา
 ๘. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การเกษตร
 ๙. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การแพทย์
 ๑๐. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การทหาร

๑๑. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การต่างประเทศ
 ๑๒. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การสื่อสาร
 ๑๓. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การคมนาคม
 ๑๔. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การพลังงาน
 ๑๕. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การสิ่งแวดล้อม
 ๑๖. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การสุขภาพ
 ๑๗. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การกีฬา
 ๑๘. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การบันเทิง
 ๑๙. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การแฟชั่น
 ๒๐. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การเทคโนโลยี

๒๑. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การการศึกษาศึกษา
 ๒๒. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การการสื่อสารมวลชน
 ๒๓. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การการศึกษาระดับสูง
 ๒๔. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การการศึกษาระดับมัธยมศึกษา
 ๒๕. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การการศึกษาระดับประถมศึกษา
 ๒๖. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การการศึกษาระดับอนุบาล
 ๒๗. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การการศึกษาระดับอาชีวศึกษา
 ๒๘. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การการศึกษาระดับปริญญาโท
 ๒๙. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การการศึกษาระดับปริญญาเอก
 ๓๐. ๕๐๐ รวบรวมคำศัพท์เกี่ยวกับ การการศึกษาระดับปริญญาตรี

ក៏បានដំណែងឯងឲ្យបានល្អ . ដំបូងគេ គឺ
សាមស្រី គេ ក៏យូរ មកលើ ថ្ងៃច្រើន
ដ៏ ក៏បាន ស្រី ដើម គ្រប់គ្រង រួម មិត្ត រួម
យុវ ស្រី គ្រប់ គ្រង ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន
ដ៏ ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន
ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន

ស្រី ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន
ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន
ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន
ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន

ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន
ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន

ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន

ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន
ក៏បាន ក៏បាន ក៏បាន

สารบัญเรื่อง

กฤษหิงษ์	1
เด็กจบจังหวัด	31
ผู้บริสุทธิ์	49
ใจใจ	77
พระยาเสือโคร่ง	99
เจ้าแม่กวนอิม	107
หมอนหนังสือ	131
จดหมายของชายแปลกหน้า	145
โรงแรมเล็อกคู่	173
เซียนเนียง	183

๑๑๖ ฤทธิพิงษ์

วูฮง ชินแสหนุ่ม รู้สึกพอใจในความสันโดษ เมื่อเพื่อนนักเรียน
ของเขาพากันกลับบ้านเพื่อนพักผ่อนในฤดูร้อน เขาชงน้ำชาหาอาหาร
กินเองโดยลำพัง ทพทชายโสดของเขาหนักเป็นระเบียบเรียบร้อยน่า
อยู่ กล้ายกกับบรรจงจัดโดยฝีมือของหญิง ที่แปลกมากก็คือเครื่อง
เรือนในห้องชายโสดเช่นเขา มีของใช้สำหรับหญิงอยู่แทบทุกอย่าง เช่น
โต๊ะเครื่องแป้ง เข็มเย็บผ้า របบน แมกกระทงกบคดผม ในลิ้นชักซึ่ง
รกไปด้วยฝุ่นผัดหน้า ในห้องนั้นเล่า ทุกคราวที่เขาเข้ามาเข้า ไปก็จะ ได้
กลิ่นน้ำหอมฟุ้ง วูฮงรู้สึกพอใจกลิ่นไอบรรยากาศของห้องพักของเขา
ยิ่งนัก เขามักจะปล่อยอารมณ์ให้ความคิดเลือนลอยคล้ายกับว่ามีผู้หญิง
อยู่กับเขาในห้องนั้น หล่อนมีรูปร่างสูงระหงหรือไม่หนอ เสียงของ
หล่อนหวานแจ๋วจี๋หรือแหบห้าว สิ่งที่เขาฟังประสงค์ก็คือ ผู้หญิง ..
ผู้หญิง ที่มีตัวตนเพื่อให้บ้านเป็นบ้านขึ้นมา เขาก็จะพอใจมาก

ในเมืองฮังเจาน เขาเห็นว่าต้องมีสิ่งลกลับ ยยจนกวนเสนให้ ด้วย
เหตุนี้เองเขาจึงไม่คิดจะย้ายไปไหน หรือคิดกลับบ้านเดิมของเขาที่
ฟูเจา เมื่อเขาสอบชิงจอหงวนตก และการเดินทางกลับบ้านต้องเสีย
เวลานานและค่อนข้างลำบากมาก เขาจึงรออยู่จนกว่าจะถึงเวลาสอบ-
ไล่ซึ่งทำหน้าที่จอหงวนใหม่ ใครจะรู้ บางทีโชคร้ายในวิชา แต่อาจ
โชคดีในรักก็ได้ อันที่จริงหากจะมีคนรักสักคนเขาก็ยินดี ถ้าเขาพบ
หญิงที่เขาชอบ แต่จนบัดนี้เขาก็ยังหาไม่พบ บางครั้งเขาลังกับพิมพ์

ออกมาว่า "โอ้ ! ทำไมจึงจะหาหญิงที่สวยงาม และมั่งมีกับเขาสักคน
หนึ่งไ้หนอ"

บ้านที่ชนแสหนุ่มเช่าอยู่นี้ เป็นตึกเก่าๆ ไม่ได้ฉาบปูนหรือทาสี
ข้างนอกแลชอมซ่อ แต่ข้างในนั้นสวยงามมากด้วยการตกแต่ง บ้านนี้อยู
ไกลจากตัวเมืองมากและเป็นตึกอยู่ไกลทีเดียวกลางทุ่ง วุฒิกเคยได้ยินผู้เฒ่า
ผู้แก่เล่าเรื่องถึงนักศึกษาที่ท้องหนึ่งสี่อยู่จนตึกกัน และในท่ามกลาง
ความเงียบสงัด เมื่อเงยหน้าชนมก็จะเห็นภาพสตรีสาวสวยยืนอยู่ข้าง
หน้าโคมไฟ ไปรยยิ้มให้เขา และจะมาหาเขาอยู่กับเขาทุกคืน มันเป็น
การช่วยประหยัดเงินของนักศึกษาหนุ่มไปในตัว และคอยพยาบาลใน
ยามป่วยไข้ และบันดาลให้ความฝันกลายเป็นความจริงทุกอย่าง

วุฒิก อยากจะพบภุมณีพรายสาวสวยเช่นนาง แต่จนบัดนี้ทั้งๆ
ที่เขาทำงานอยู่จนตึกกัน ก็หาพบหรือได้ยินแม่แต่เสียงไม่ บางครั้งเขา
คิดว่าเขาได้ยิน แต่เมื่อตั้งใจฟังเสียงที่ได้ยินนั้นกลายเป็นเสียงลูกแมว
ร้อง ผิดหวังหมด หาผู้หญิงจริง ๆ แต่งงานสักคนหนึ่งก็ว่า เขาคิด
ได้ในที่สุด

คนบ้าเพี้ยนคนเป็นชายโสดในเมืองใหญ่ ๆ เช่นนครมิชชอนและ
มิชชอนทั้งสาวและไม้สาวมาตอมมากเหมือนกัน พ่อแม่ของหญิงสาว
ก็มักจะพอใจ ที่เห็นชายหนุ่มคนใดไม่มีครอบครัวใหญ่ ๆ และญาติมิตร
มากมาย

วันหนึ่ง ชิมห้วงไปมาหาหาชนแสหนุ่มที่บ้าน ชิมนเคียรูจกกับ
วุฒิกมาตั้งแต่เมื่อครั้งเขาอาศัยอยู่ที่ในประตูเมืองเซียงตงก่อนที่เขาจะย้าย
เข้ามาอยู่ที่ตึกโศกเศียวนี้ ชิมห้วงไปผู้น้ำอาชีพอของแกก็คือการเป็น

แม่สื่อ และพยายามหาคู่ให้วู้งอยู่เสมอ แต่ในครั้งนั้นเขาติดเรื่อง
การลอบอยู่จึงไม่สนใจ แต่เคยวนการลอบโลกก็เสร็จสิ้นไปแล้ว นาง
จึงมาติดคู่กับเขาใหม่ เพื่อนำข่าวดีมาบอก

“พวงน่ะ คุณ บ้าเจอผู้หญิงคนหนึ่งแล้ว ทั้งสาวและสวยพูด
เพราะ ยิ้มหวานมีเสน่ห์พร้อมทุกอย่าง” แกพูดพลางขยับผ้าแพรสีแดง
ที่พันรอบคอแก กล้าย ๆ ก็บว่าคอแกเคล็ดเพราะตกหมอนหรืออะไร
ทำนองนั้น

“เชยูนั่งชื่บ้า แหมไม่พบกันมาตั้งปีกว่า บ้าสบายดีหรือ?”

“ไม่ต้องถามและพูดถึงบ้าดอก บ้าไม่ได้ว่าหลาน เคยวนหลาน
อายุได้ ๒๒ ปีแล้ว หล่อนก็อายุ ๒๒ ปีเท่ากันพอดี”

“หล่อนนะใครกันบ้า”

“ก็ผู้หญิงที่บ้าจะเป็นสื่อชักให้หลานนะซี”

วู้งยิ้ม “ผู้หญิงที่บ้าบอกที่ไรก็อายุ ๒๒ ปีทั้งนั้น หลานยังไม่
คิดที่จะแต่งงาน เว้นเสียแต่บ้าจะทำผู้หญิงพนเมืองนี้ เขาใจทักกันว่าที่
ยังเจ้าเต็มไปก็ด้วยความลึกลับ”

แม่สื่อยังคงชักแม่น้ำทั้งห้าปลอบโยนให้หลงไหลในคำพูดของแก
ถึงเรื่องผู้หญิง ซึ่งวู้งก็ยังไม่ตกปลงใจด้วย

“พวกแม่สื่อแหละปากหวานนัก กระบวนเล่นลนละหลานยกให้
เชยว เมื่อเห็นพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวก็จะบอกว่ามันแหละพระจันทร์เริ่ม
มีหวังเต็มดวงแล้ว ถ้าแสดเห็นดวงจันทร์มีคมก็ก็จะบอกว่า คอยคู่อีก
ค่านหนึ่งของดวงจันทร์ซีเต็มไปก็ด้วยแสงสว่าง หลานไม่ต้องการทง
สองอย่าง หลานต้องการดวงจันทร์ในวันเพ็ญ”

อันจริง ชมห้วงไปนั้นเป็นแม่สื่อชนิดสกเอาเผากิน แกมหนักที่
ชกให้หนุ่มสาวแต่งงานกัน แต่จะอยู่กับเป็นสุขหรือไม่นั้น ไม่ใช่ธุระ
ของแก ขอให้แต่งงานกันแล้วกหมกหน้าที

“แล้วหลานต้องการผู้หญิงชนิดไหนล่ะ”

“หลานก็ต้องการผู้หญิงชนิดที่สาวและสวย เข้าใจซึ่งกันและกัน
ก็ และอยู่ตัวคนเดียว”

“และมีราย ได้บิละพันเหรียญ มีสาวใช้คนหนึ่งเอาไหมล่ะ !”

ชมห้วงไปพุกหัวเราะอยู่ในลำคอคล้ายกับว่าแกมชัษณะแล้ว

“หล่อนอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนเลย” พุกแล้วแก
ก็กระดืบแก้อมาโกลชันแสงหนุ่ม และทง ๆ ที่ห้องนั้นไม่มีคนอยู่เลย
กระซิบกกระซาบทำให้หูชุงชกสนใจขึ้นมาทันที

ชมห้วงไปกระซิบบว่า ผู้หญิงที่กล่าวขวณถึงนี้เป็นหญิงเป่าขลุ่ย
ปากเอก ซึ่งเพิ่งลาออกจากวงมโหรีของบ้านเศรษฐี ‘ชน’ เพราะ
บรรดาบ้านเศรษฐีทั้งหลายมักจะตั้งวงมโหรีของตนไว้ประจำบ้าน นาง
นมชื่อว่าหลโยเนย นางเป็นนักดนตรีอาชีพคนเดียว มีมารดาเลี้ยงอยู่
คนหนึ่งซึ่งไม่ต้องการความช่วยเหลืออะไรจากนาง นางมีราย ได้เดือน
ละพันเหรียญและมีสาวใช้คนสนิทอยู่คนหนึ่ง

“นำฟังและทำเขาท” วูซุงพุก “แต่ทำไม่เธอจึงอยากจะ

แต่งงานกับคนจน ๆ เช่นหลานแล้ว

“กนางมเงินเดือนมากแล้ว นางจึงอยากแต่งงานกับชายโสดที่
อยู่โดยลำพัง ไม่มีพวกเขย ๆ ต่อท้าย เมื่อก่อนนมพอกำทราวยคน
หนึ่งมาขอนาง แต่นางไม่รับบอกว่าเป็นเกลียดพวกพอกำ บ้าพยายาม

ขี้แฉงกับหล่อน ๆ พูกว่า “หาพวกจีนแท้ที่ไม่มีพ่อแม่ ไม่มีพวก
 เขย ๆ ทั้งโหลงให้ฉันสักคนเถิด” และข้าก็ไม่เห็นมีใครที่โหดตรงกับ
 คุณสมบัติทหล่อนต้องการสักคน จึงนึกถึงหลานขึ้นมาได้ก็มาบอก
 นี้แหละ โชคดีไหมแล้ว”

“หล่อนอยู่ที่ไหน”

“หล่อนอยู่กับแม่เลี้ยงที่สระนกกกระสาเผือก ถ้าหลานอยากพบ
 ข้าจะไปนัดให้” อีกสองวันต่อมาจะไปยังร้านอาหารแห่งหนึ่งตามที่
 ชมหว่องนัก ณ ที่นั้นเขาก็ถูกแนะนำให้รู้จักนางเช่นแม่เลี้ยงของโย่เฉียน
 ผมของนางเช่นรู้สึกเบียดขุ่นเหยิงไปหมด และน้ำหยกไหลลงจากเสื้อผ้า
 ทั้ง ๆ ที่วันนั้นไม่มีฝนเลย

“ขอโทษนะค่ะ” นางเซ็นพุกกับวูฮง “เคราะห์ร้ายจังค่ะเมื่อ
 ขามานีเองแหละ เจ้าคนหาบนำมาชนเข้าเลยเบียดป้อนไปหมด”

“เจ้าสาวอยู่ที่ไหนล่ะครับ” วูตาม

“อยู่ในห้องถัดไปนี่เองค่ะ” หญิงสาวที่กั้นอยากเห็น อยู่กับลูก
 เลี้ยงของตนเป็นสาวใช้ชื่อ ซินเอ๊กะ หล่อนเป็นแม่ครัว เย็บเสื้อผ้า
 ซักซัก ทำได้สารพัดอย่าง” แล้วนางเซ็นก็สาวสูงเข้าไปในห้องข้างใน
 ทงรอยเท้าประหลาดที่ยังเบียดอยู่ไว้บนพื้น แม่สีนงก็อยู่อยู่กับซินแฉงหนุ่ม
 ซึ่งอยากเห็นเจ้าสาวเป็นกำลัง จึงเอานิวแกะหน้าตายแล้วแหยไปที่มุส
 กระจายจนเป็นรูปแล้วมองดูข้างใน เขาเห็นแม่เลี้ยงพุกกระชิบกระชาบที่
 ข้างหูของหญิงงามผู้หนึ่งและในไม่ช้าหญิงนั้นก็ผงกศีรษะขึ้น สังกะคุดสี
 หน้าแดงเรื่อกำลังยิ้ม วูฮงเห็นตรงหน้าของหญิงนั้นสาวมาก ดวงตา

คำขลับ ผมก็ยาวคกคำ ข้าง ๆ มีหญิงกำลังรูดราว ๑๕-๑๕ ปียืนฟัง
แม่ลูกสนทนากันด้วยความเอาใจใส่ วูยงก็ยิ่งสนใจมาก

“เป็นไปไม่ได้นะ” เขาร้องออกมาเบา ๆ

“อะไร” แม่สอถาม

“ถ้าเลื่อนแต่งงานกับฉัน ฉันจะเป็นคนที่มีความสุขที่สุดใน
เมืองฮังเจาน

แล้วเขาก็กลับมาหนึ่งทศเค็ม เพื่อรอรับประทาน เขาได้ยินเสียง
หัวเราะคิกคักของผู้หญิงอยู่ข้างใน ครึ่งหนึ่งตามองไปยังรูกระต่ายที่
เขาเจาะนั้น เขาเห็นมีดวงตาโผล่ตรงรูนนั้น แล้วก็รีบหลบไป ต่อมาได้
ได้ยินเสียงหัวร่อที่อกระซิกอีก คงเป็นเสียงของหญิงรับใช้

“อันที่จริง” แม่สอพุด “การที่ข้านั้นหมายมากก็เพราะเจ้าสาว

อยากเห็นหน้าเจ้าบ่าวในอนาคตของเขาเหมือนกัน หล่อนไม่ยากข้อ
พวกก่อนเห็นตัว เมื่อแต่งงานกันแล้วหล่อนก็มีเงินก้อนให้หลานถึง
เดือนละพันเหรียญ ส่วนหลานไม่ต้องเสียอะไรเลย”

แล้วก็ได้มีการนัดส่งตัวกันอีก ๒ อาทิตย์ต่อมา หลีโย่เนี่ยจะ
ต้องไปอยู่กับวูซุงที่บ้าน เนื่องจากเจ้าบ่าวไม่ได้เป็นคนพื้นเมือง ดังนั้น
พิธีสมรสจึงจะทำกันอย่างเรียบง่าย ๆ และเมื่อถึงเวลาหลีโย่เนี่ยก็จะพาเด็ก
หญิงรับใช้ ไปอยู่กับกับวูซุง วูซุงก็ไม่เคยถามว่าทำไมหลีโย่เนี่ยจึงออก
จากบ้านนายเก่าเจ้าของวงมโหรี แต่แล้วโชคก็เหมือนโชคร้าย เมื่อ
ถึงเวลาแกก็จะประทังกันมา

สัปดาห์ต่อมา ปรากฏว่ามีหญิงอีกคนหนึ่งมาหาวูซุง บอกว่าจะ
แนะนำหญิงสาวให้เขาสักคน และเพื่อต่อกับท วูซุงจึงรับบอกว่าเขามี

คู่มือเสียแล้ว หญิงนอ้างว่าหล่อนเป็นหญิงหม้ายชอชวง จึงถามว่า
 “ใครคะที่เป็นหญิงโชคดี” วุซงจึงบอกชื่อคู่มือของเขา หญิงหม้าย
 แสดงท่าทางตกใจและไม่พอใจ

“ทำไมหรือ” วุซงถาม

“อ้อเปล่าค่ะ เมื่อหมั้นกันแล้วฉันก็ไม่อยากจะผูกอะไรอีก”

“หล่อนรู้จักคู่มือฉันหรือ” วุซงซักสงสัย

“ทำไมจะไม่รู้จัก รู้จักดีทีเดียวค่ะ แต่การที่ฉันมานี้ก็จะแนะนำ
 ให้คุณรู้จักกับหญิงสาวและสวยสมเป็นศรีภรรยาของชายอย่างยิ่ง ชยัน
 งาน มีฝีมือในการปรุงอาหาร เย็บปักถักร้อย ได้กับคุณละก็สมกัน
 ที่เที่ยว ทจริงหล่อนเป็นลูกสาวของฉันเอง และฉันก็คิดว่าลูกสาวคน
 หนึ่งจะเป็นภรรยาของคนเช่นคุณดีกว่าคนมั่งมีนะค่ะ อย่าเชื่อแม่สอนก็
 ไม่ก็ค่ะ วุซงซักใจไม่ค่อยดีเพราะหญิงหม้ายนี้แสดงกิริยาชอบกลคล้าย
 กับว่ารู้เรื่องอะไรเป็นพิเศษของภรรยาในอนาคตของเขา เมื่อหญิง
 หม้ายลากลับ เขาก็ไปส่งนางถึงนอกประตูเพราะเขาคิดว่าเขาจะเห็น
 นางเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย

เย็นวันหนึ่งฝนกำลังตก หลี่โย่เนี่ยกนั่งเกี้ยวมากับสาวใช้แม่เลี้ยง
 และแม่สื่อ เมื่อมาถึงหน้าบ้านของวุซง คนหาบเกี้ยวก็ไม่รอรับรางวัล
 หรือขอยะหมี่กินตามธรรมเนียม และเมื่อเจ้าบ้านขึ้นมาก็ก่อนเห็นคน
 หาบเกี้ยวหายไปในความมืดเสียแล้ว สาวใช้ชั้นเอ้ทำทุกอย่างให้นาย
 สาวของเขา นับตั้งแต่เปิดหีบ จักของ ตม่นา ชงน้ำชา เจ้าสาวนำ
 เอาเครื่องเล่นดนตรีมากับยกรบชุก และชั้นเอ้ก็ค่อย ๆ หยิบวางลงบน

โต๊ะท้ายความระมัดระวัง สาวใช้นั้นขี้เล่นแต่ร่าเริงตลอดเวลา เจ้า-
บ่าวไม่ต้องกระตือกรักตัวทำอะไรเลย

การเสปสราชะกินและอาหารก็ดำเนินไปอย่างเงียบ ๆ ผมของ
นางเช่นแม่เลี้ยงนั้นเบียดปอนไปหมดอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็เพราะฝนตก
หนัก วูซุงได้กลิ่นสาหร่ายในสระที่ตัวนางเช่นครั้งก่อน

ที่นั่งเกียรติยศใต้แม่สื่อเอก รอบคือนางมีผ้าสีกแดงพันอยู่เช่น
เคย ทง ๆ ท้ออากาศร้อนอบอ้าวแม่ฝั้นจะตก

เมื่อถึงเวลาส่งตัวและเข้านอน หลีโย่เนี้ยกให้สามีสาบาลว่าจะ
ไม่รักหญิงอื่นอีกนอกจากนางคนเดียว เพราะนางทราบดีว่าในคืนวัน
แต่งงานนั้นจะให้สามีสบดสาบาลอะไรก็ได้

“น้องหญิงจกนุกหรือ”

“เพราะรักชักระจึงหึงษ์ และน้องตั้งใจจะยึดตกหลังนี้เป็นรัก
แต่ตาพชนกรยศก่อนน้อง

“แล้วน้องจะหึงษ์ไหมถ้าพี่หลงรักนางในฝัน”

“หึงษ์กะ”

ทงนายและสาวใช้ดูแลบ้านช่องและปรนนิบัติวูซุงมิให้อนาทร
ร้อนใจอะไรเลย วูซุงแทบไม่เชื่อว่าบัดนี้เขาแต่งงานแล้วจะมีความสุข
เป็นอย่างยิ่ง และก็เป็นที่ครั้งแรกที่เขาพบว่าคำพูดของแม่สอนนมมนาหนัก
และจริงจัง เขานึกว่าเขาอยู่ในความฝันไป หลีโย่เนี้ยกมีความสามารถ
เป็นพิเศษเหมือนหญิงอื่น นางอ่านหนังสือได้คล่องแคล่ว เขียนได้
สวยงาม เชนจักในสังคม ทงในเรื่องต้มและเล่นไพ่ นางสามารถเป่า
ขลุ่ยและร้องเพลงได้อย่างไพเราะ นอกจากนั้นนางยังเป็นนักคำนวณ

ชั้นเยี่ยม เช่น นางสามารถบอกได้ทันทีว่า ผ่าชนหนึ่งยาว ๑๑ หลา
ครึ่ง ราคาหลาละ ๗๐ เซ็น ทั้งหมดจะเป็นราคาเท่าไร ซึ่งเป็นการ
แปลกและมหัศจรรย์มาก วูซุงมักจะเห็นหล่อนและสาวใช้ชุบชิบกัน
อยู่เป็นเวลานาน ๆ

“ให้ตายโหงซี หล่อนชอบชุบชิบอะไรกันวันยังค่ำ” วูซุง
ร้องเอ็ด

“จู้ ๆ อย่างพวกเช่นนั้นซิกะผู้ดีเขาไม่สบถหรอกค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นน้องกับสาวใช้ชุบชิบนิทาอะไรพี่หรือ”

“คอยยังชั่วหน่อยค่ะ” หล่อนตอบแก้คำพูดสບตสบบาลของเขา
เสมอ และไม่ยอมให้เขาพูดคำ “ตายโหง” เลย นางรู้สึกเคืองมาก
เมื่อเขากล่าวคำนี้

ครั้งแรก ๆ เขารู้สึกไม่พอใจในการกระชิบกันระหว่างคนทั้งสอง
แต่ภายหลังเขาก็พบการชุบชิบนั้นเพื่อหวังคตอตัวเขาเอง เช่น นาย
และสาวปริกษาชุบชิบกันว่าจะทำซาลาเปาไส้อะไรดี เพื่อไม่ให้วูซุงเบื่อ
อาหารเขาจะจิกอะไรจึงจะเป็นที่พอใจ และเมื่อเขาออกไปดู ครั้งเมื่อ
เขาเคยถือตะกร้าไปจ่ายตลาดเอง เขารู้สึกขำและครื้นใจ

วันหนึ่ง หลังจากที่ได้แต่งงานกันมาราวเดือนเศษ เขาไปธุระ
ในเมืองกลับมาเห็นหลยโหยงให้ เขาตกใจจึงปลอบใจหล่อนแล้ว
ถามว่า เขาทำอะไรให้เป็นที่ขุ่นเคืองใจนางอีก

“พี่ไม่ได้ทำอะไรให้น้องเจ็บใจหรอกค่ะ” โยเนียงตอบ

“ถ้าเช่นนั้น มีคนรังแกน้องหรือ”

นางนึ่งไม่ตอบ เขาจึงหันไปชักชั้นเอีซึ่งทำท่าเหมือนจะรู้เรื่อง
แต่ไม่พูด

อีก ๒ วันต่อมา เขาออกไปนอกถนนและกำลังจะเข้าบ้าน ได้
ยินเสียงภรรยาของเขาร้องกรีด ๆ ตะโกนว่า "ออกไป ไปให้พ้นบ้าน
เดี๋ยวนี้" เขารับวิ่งเข้าไปในห้องเห็นภรรยาของเขาหอบเหนื่อยกาย
ความโกรธ ผมแผ่จรัสรัง ที่หน้ามรอยคล้ายใครซ่อนเอา ชั้นเอีสาวใช้
ยืนอยู่ข้างนายเหนื่อยหอบเช่นเดียวกัน

เขาถามว่า "ใครมาที่นี่หรือ" โย้เนยตอบคล้ายไม่เต็มใจพูด
"มี มีค่ะ มีคนมารังควานน้อง"

วูซ่งเหลียวไปดูรอบบ้านก็ไม่เห็นมีใครแม้แต่เงา ข้างบ้านมี
ชอยเล็ก ๆ เขารับวิ่งไปดูก็ไม่เห็นอะไรแปลกตาเลยจึงกลับ "ตาน้อง
จะฝากไปละครมั่ง" โย้เนยหัวเราะภาคภูมิใจ "ตาน้องหรือจะฝาก"
วูซ่งไม่ทราบจะทำไม่ภรรยาเขาหัวเราะเช่นนั้น

คืนนั้นเมื่อเข้านอนเขาจึงพยายามปลอบถาม

"บอกพี่เถิดว่าใครมารังควานน้อง"

"คนที่เขาเอีฉาน้องจะได้ก็ค่ะ เท่านั้นเองจะมีใคร"

"ใครเล่า" วูซ่งชัก ที่แรกนางไม่ยอมบอก แต่เมื่อถูกชักหนัก
เข้านางก็พูดว่า "จะมีใครก็เพื่อนของน้องนั่นเอง"

"ใครเล่า เพื่อนของน้องนะ"

"อ้อ บอกให้ก็ไต่ค่ะ คุณไม่รู้จักหล่อนหรอก นางสาวช้วนค่ะ"

"น้องหมายถึงลูกสาวของหญิงหม้ายช้วนนี่หรือ"

ทันใดนั้นหลยไญ่เนี้ยก่ลูกซนหนึ่งบนเตียง ตามด้วยความปลอดภัยว่า
 “พริกเกลือหรือ” แล้ววอซงก็เลาให้ฟังตามท่หญิงหม้ายซ่วงมาหาเพื่อ
 จะยกลูกสาวให้ เมื่อเขาได้หมั้นกับโยเนี้ยแล้วสักอาทิตย์หนึ่ง หญิง
 หม้ายแสดงความไม่พอใจและซัดขวางมิให้เขาแต่งงานกับโยเนี้ย มีคำ
 กล่าวว่ หญิงเมื่อยามท่งซนนั้น แลตุน่ากลว่ยิ่งกว่าแม่เสียเสียอีก โยเนี้ย
 ได้ยินสามมีเลาให้ฟังเช่นนั้น นางถึงกับกล่าวคำพรุสวาทคำหญิงหม้าย
 ซ่วงและลูกสาวท่ามกลางคัก ซึ่งเป็นครงแรกท่ได้อยู่ด้วยกันมา วูซง
 เพิ่งได้ยินนางกล่าวคำหยาบคาย สามมีจึงปลอบนาง

“ไม่เห็นน้องจะนำวิกอันใด เราเป็นผิวเมียกัน แม่ลูกสองคน
 ไม่มีสิทธิ์อันใด จะติดตามมารบกวนความสุขของเรา ถ้าทีหลังพากัน
 มารังแกน้องอีกละ จึงบอกให้พริกเกลือ จะฝากให้เช็คด้วยเชื่อนันต่อ
 หน้าน้องทีเดียว”

“พริกเกลือมากกว่าลูกสาวยายซ่วงไม่ใช่หรือคะ”

หลยไญ่เนี้ยออเซาะถาม

“โยเนี้ยน้องเอาอะไรมาพูด พี่ไม่เคยเห็นแม่แต่หน้าลูกสาวยาย
 ซ่วงสักหนเดียว ยายซ่วงก็เพิ่งเคยเห็นเพียงครงเดียวเท่านั้น

อย่างไรก็ตามวูซงรู้สึกว่ภรรยาของเขาังมีความในใจซิ่งนางไม่
 ยอมบอกเขา และก็ไม่ปรากฏว่นางซ่วงมารบกวนอีก ทงสองผิวเมีย
 ก็อยู่เรื่อยมาด้วยความผาสุก วูซงรู้สึกว่เมืองฮังเจา นี้คือสวรรค์
 ของเขา

ต่อมาถึงฤดูงานประกวดเรือ และตามธรรมเนียมผู้คนมักจะไป
 เทียวหาความสำราญ วูซงจึงบีคบ้านและชวนเมียสาวไปเทียวดูงาน หรือ

ไปเที่ยวตามวัดบนภูเขา หลีโย่เนี่ย ไม่เคยออกไปไหนนอกบ้านเลย
นับตั้งแต่แต่งงานกับวูซ่ง จึงขอตัวไม่ไป แต่รับเราให้วูซ่งไปสนุก
สนานกับเขาบ้าง และขอร้องให้ ไปส่งนางที่บ้านแม่เลี้ยงที่ข้างสระนก
กระสาขาว วูซ่งจึงพาภรรยาไปเยี่ยมแม่เลี้ยงของนาง และให้นาง
รอคอยเขาอยู่ที่นั่น ส่วนเขามุ่งไปทางตำบลหวนซุงหลิน เพื่อไปเที่ยว
วัดชิงสี เมื่อเขาออกจากโบสถ์ คนใช้จากร้านขายสุราซึ่งตั้งอยู่ที่ถนน
เขา เดินตรงเข้าเชิญเขา กล่าวว่า

“มีสุภาพบุรุษที่รักนเชิญท่านไปพบครับ”

เมื่อวูซ่งไปที่ร้านนั้น เขาก็พบกับเพื่อนที่เคยชอบพอกันผู้หนึ่ง
ซึ่งพบกันในวันสอบไล่ในเมืองหลวงชื่อ โลจิชาน

“กันเห็นแก่เข้าไปในโบสถ์ และอยากพบเป็นกำลังจึงใช้เด็กไป
ตาม วันนี้แกมีธุระอะไรหรือเปล่า”

วูซ่งตอบว่า “เปล่า” เขามาเที่ยวเพราะเป็นวันหยุดงาน เขา
เลยบอกโลจิชานถึงเรื่องที่เขาแต่งงานแล้วด้วย

และเพื่อจะแกล้งเพื่อนที่ไม่บอกให้เขารู้ถึงเรื่องแต่งงาน โลจิชาน
ก็คิดว่าจะล้อ และแกล้งเพื่อนให้สนุกสักพักหนึ่ง โดยหลอกให้เพื่อน
ไปค้างคืนกับเขา เพื่อดูใจเมียเพื่อนจะว่าอย่างไรบ้าง แล้วเขาจึงพูด
กับวูซ่งว่า

“กันกำลังจะไปไหว้ดวงรั้วป้าทายายของกันบนเขาโน้น กัน
อยากชวนแกไปด้วย บนยอดเขานั้น มีร้านขายเหล้ารสดีอยู่ร้านหนึ่ง
แกชิมสักขวดหนึ่งแล้วจะตกใจ

วูซุงตกลง และย็นตักไต่พบเพื่อน เมื่อสมควรแก่เวลาแล้วทั้งสองก็ออกจากร้านเหล้า ลงเรือข้ามทะเลสาบที่ท่าชองไป ซึ่งแออัดไปด้วยฝูงคนทั้งเด็กและผู้ใหญ่ที่มาพักผ่อน และไปชนเบกที่ท่าเมาเซียบู่ช่วงชัชของเพื่อนวูซุงนั้นอยู่บนหน้าผาเขาสูงชัน ข้อตวเขียนลง การเดินทางชนบนเขาเป็นเวลา ๑ ชั่วโมงเต็ม แล้วเดินทางต่อไปอีกราวครึ่งชั่วโมงจึงถึงที่หมาย บนเขานั่นเย็นสบายมาก เต็มไปด้วยดอกไม้ นานาชนิด ทั้งสองเพลิดเพลินอยู่กับสถานถิ่น จนกระทั่งเวลาบ่ายผ่านไปโดยไม่รู้สึกตัว แล้วเพื่อนของวูซุงจึงพาเขาไปยังโรงเหล้า ซึ่งต้องผ่านไ้ทางหุบผา เดินเลียบตามผนังลำธารอันคดเคี้ยว ซึ่งทั้งสองข้างทางร่มรื่นไปด้วยต้นไม้ มีกิ่งห้อยเป็นระย้าน่าดูยิ่งนัก ใต้ต้นไม้ใหญ่มีกระท่อมตั้งอยู่ หน้ากระท่อมมีเสาไม้ไผ่เป็นเครื่องหมายของร้านขายเหล้า

โลซิชานจึงขบอก “นั่นไงล่ะวูซุง จันรู้จักหญิงหม้ายเจ้าของร้านนี้ ครึ่งหลังสุดที่ฉันมาคุยกับลูกสาวแกสนุกมาก สาวและสวยเสียกว่าฉัน วูซุงใจเต้นเมื่อเดินใกล้กระท่อมนั้น

หญิงหม้ายช่วงย็นคอยต้อนรับอยู่หน้าร้านอย่างยิ้มแย้ม คล้ายกับว่ามารอคอยเขาทั้งสองอยู่ก่อนแล้ว

“อ้อ ชินแสวซุงนั่นเองนี่กว่าใคร มาถึงนี่เที่ยวนะคะวันนี้ เชิญข้างในซิคะ แล้วนางก็พาเขาทั้งสองเข้าไปข้างใน เลื่อนเก้าอี้หมอนพองรับรองชายทั้งสองเต็มที่

“เชิญ เชิญคะ ไม่ทราบเลยว่าคุณทั้งสองรู้จักกันดี แล้วเสียนางช่วงร้องเรียกลูกสาว “หลีหว่า หลีหว่า เร็วเข้ามีแขกมานะ ออกมาเร็ว ๆ หน่อย”

หญิงร่างโปร่งก่อนข้างสูง อายุราว ๑๘—๑๙ ปี ก็ปรากฏตัว
ออกมาในชุดสีม่วง ซลิบตัวยี่สิบห้า ชนกว่ายาว ไบหน้ายิ้มแย้ม ออกมา
โค้งคำนับโดยไม่มีความละอายเช่นหญิงตามชนบททั้งหลาย มารดาจึง
ร้องบอกว่า “อุ๊ย เหล้าที่คอกที่สุดในร้านเรา เพื่อต้อนรับแขกชิลูก”

เมื่อหลีหว่าเดินไปยังที่มุมร้านเพื่อหยิบเหล้าในกระปุกดิน หญิง
หม้ายช่วงพุดกระซิบแล้วว่า

“เห็นไหมล่ะ คิฉันบอกคุณแล้วถึงลูกสาวของคิฉัน สวยไหม
ล่ะคะ การบ้านเรื่อนถ้าไม่มีลูกสาวคนนี้ คิฉันก็คงแย้คะ น่าเสียตาย
ถ้าหลีหว่าได้แต่งงานกับซินแส ละ ก็สมกันแท้ทีเดียว”

หญิงหม้ายหยุดพุดทันที เมื่อหลีหว่าเดินมา ถือกระปุกเหล้าอยู่
ในมือ เอากระปุกนั้นอุ่นไฟ สายตาของหล่อนเหลือยวมาแลดูวูซง แล้ว
ก็ไปรยยิ้มเสน่ห้อย่างยียวน กิ่งเช่นหญิงสาวจะยิ้มให้แก่ชายที่หลงรัก
หล่อนยืนอยู่ข้างเตาพักไฟอุ่นกระปุกเหล้าตัวอ่อนไปอ่อนมา แล้วก็เสย
ผมที่หล่นลงมาปรกหน้าผากเมื่อหล่อนหยุดพักไฟ วูซงจ้องมองดูข้างหลัง
หล่อนอย่างไม่กระพริบตา ทุก ๆ อิริยาบถของหล่อนดูช่างงามสมส่วน
ไปหมด เมื่อถ่านไฟเตาลุกโชน หล่อนก็ผลัดจากเตาไฟ หยิบถ้วยเหล้า
มาล้าง แล้วหยิบกระปุกเหล้ามารินใส่ในถ้วย วางลงบนโต๊ะสองถ้วย
แล้วจ้องดูหน้าวูซง

หญิงหม้ายมารดาจึงบอกว่า

“สอ้วยชิลูก” หลีหว่าจึงหยิบมาอีก ๒ ถ้วย วางลงบนโต๊ะริน
สุราใส่ในถ้วยแล้วร้องบอก

“เสร็จแล้วจะแม่”

“แต่แล้ว ลูกหนึ่งรวมวงกับแขกก่อนเด็ก เคียวอีกสักครูแม่จะไป
รวมด้วย”

หลีหว่า เสียผมที่หน้าผากด้วยมืออันเรียวงาม และบดขยี้เอาซึ่ง
เบือนผากกลมแล้วกนัง

ในไม่ช้าหญิงหม้ายซึ่งจะมารวมวงด้วย ทั้งหมดคิมสุรา เซซา
เป็นกันเองอย่างสบายใจ หญิงหม้ายตามถึงทุกขสขและชีวิตสมรสของ
วอง วองตอบว่า เขาสุขสบายดีมาก แต่แล้วเขาก็หยุดคิดได้ถึงเหตุ-
การณ์ที่เกิดขึ้นที่บ้าน ถึงเรื่องของหลีหว่า เขาไม่นึกว่าหญิงสาวที่
หวานและสวยเช่นหลีหว่านี้จะกล้าไปถึงบ้านเขา และเป็นปากเสียงกับ
หลีโยเนย แต่เขาก็ไม่อาจสงสัยว่า หญิงสาวคนนั้นต้องมีอะไรกันแน่ ๆ
ระหว่างเธอกับภรรยาเขา

“เห็นไหมล่ะ เคยจนคุณเห็นหลีหว่าแล้ว นึกเสียกายไหม”
หญิงหม้ายมารคาถามดู

“แม่มีลูกสาวเช่นนั้นก็ควรพมใจนั้” วองชม
เมื่อชายทั้งสองก็น้อมหน้าสรวลแล้วก็จะลากลับ แต่หญิงหม้าย
ไม่ยอม “อยู่รับประทานอาหารเสียก่อนเถิดคน้า คิดนั้นจะให้หลีหว่าทำ
ปลากะพงให้กิน”

วองก็คิดถึงเมีย บอกว่าเย็นมากแล้ว หญิงหม้ายซึ่งจึงกล่าววว่า
“ยังงั้ ๆ คุณก็ไปไม่ถึงเมืองหลวงคินนี้ ประตุเมืองก็ปิดแล้ว
กว่าจะถึงระยะทางก็ไกลถึง ๔-๕ ไมล์จากนี้”

วองจึงตกลงค่าง เพราะเป็นความจริง เขานึกตอกทุกก็เห็นว่า
เมื่อหลีโยเนยภรรยาเขาไม่เห็นเขากลับมารับ คงจะค่างทบ้านแม่เลี้ยง
และก็เป็นการปลอตกัย

กรนแล้วปลากระพงซึ่งตกขึ้นมาสด ๆ ก็กลายเป็นอาหารอันโอชะ
และอร่อยยิ่งนัก วูซุงสงสัย จึงถามว่า

“ทำอย่างไรถึงอร่อยเช่นนั้น หลีหว่า”

“ก็ทำอย่างธรรมดาตนเอง” หลีหว่าตอบ

“แต่ต้องปรุงเป็นพิเศษละ ฉันไม่เคยกินปลาอร่อยเช่นนั้น”

วูซุงชม

“เห็นไหมล่ะ ฉันบอกจีนแสบแล้ว ว่ากระบวนทำอาหารละก็
ลูกสาวของดิฉันเป็นหนึ่งในละ ท่านจีนแสบก็ไม่เชื่อ ชอบไปเชื่อแต่คำ
ของแม่สื่อ ซึ่งเห็นแก่เงินทอง”

วูซุงชักฉุนเฉียว ๆ “เมียของผมเป็นยังไงหรือ”

หลีหว่าจะพูด แต่มารดาตลึงตาไว้ แล้วพูดเสียเองว่า

“อ้อ เรารู้จักหลีไฮเนี่ยดี กระบวนหึงษ์ละก็ไม่มีใครกินละ
มีเช่นนั้น จะถูกไล่ออกจากวงมโหรีอันมีชื่อทำไมล่ะ”

“ทำไม เธอทำอะไรหรือ จึงหาว่าเธอขงขง” วูซุงถาม

“จริงทีเดียว หล่อนเห็นใครสวยกว่าไม่ได้ หรือเป้าขลุ่ยดีกว่า
ก็ไม่ได้ หล่อนผลักร้างกนหนึ่งตกกระเบี่ยงตกตายและเพราะเจ้าของ
วงมโหรีมีอิทธิพล หล่อนจึงรอดพ้นจากการลงอาญาฐานฆ่าคนตายมา
ได้ คุณก็แต่งงานกับหล่อนแล้ว และดิฉันก็ไม่อยากพูดอะไรมาก และ
ขอร้องจีนแสบอย่าหาเรื่องทักดิฉันเล่าให้ฟังนบอกกับหลีไฮเนี่ยนะคะ”

เมื่อแกแอสกอสอลเข้าไปหน่อย เพื่อนของวูซุงก็พูดจาแทะโลม
หลีหว่า ซึ่งหล่อนก็ไม่ถือ เพราะเห็นเขาเมา แต่ตลอดเวลาหล่อนยิ้ม

กับวูซุงอย่างมึนๆ อีกสักครู่อาโลก็เฝ้าจับ กิ่งนั้นวูซุงและหลีหว่าจึงช่วย พยุงเขาเข้านอน ในไม้ซ้ากกรนเสียงดังสนั่น

วูซุงกับหลีหว่าเริ่มใจคอไม่สู้ดี เมื่อนึกถึงภรรยา รูตักนางเป็นหญิง ลีกล้วย เขาลองเปรียบเทียบระหว่างหลีหว่านี้เนี่ยกับหลีหว่า ภรรยา ของเขาจากผาคโพน ส่วนหลีหว่างามเรียบ ๆ น่ารักน่าเอ็นดู แม่น ชายใดได้เป็นคู่ นางคงเป็นภรรยาที่ดีและปรนนิบัติสามีได้ดีมาก ยิ่ง เมื่อเขานึกถึงคำหญิงหม้ายช่วงกลางว่า “คุณไม่รู้หรือว่าคุณได้พลาด พลั้งสิ่งซึ่งไม่น่าพลาดไปได้เพียงไร” และการมาหาของเขาที่โรงเหล้า ข้างถนนตลอดจนความสุขที่เขาได้รับเต็มที่แล้ว ๆ มาอัน ก็อบจะเป็น เหตุการณ์ที่ไม่น่าเชื่อกัน

ตกกลางคืน ทั้งแม่และลูกจึงช่วยบิดหน้าต่างประตู วูซุงออกมา เดินเล่นข้างนอกแถบนั้น ไม่มีบ้านอีกเลย นอกจากโรงเหล้าของ หญิงหม้ายช่วงและลูกสาวตั้งอยู่โดดเดี่ยว นกก็เข้ารังหมดแล้ว ทุกสิ่ง ทุกอย่างในบริเวณนั้นเงียบกริบและว่างเว้งยิ่งนัก นาน ๆ ก็มีเสียงสัตว์ ร้องมาแต่ไกล ครองจันทร์ครึ่งเสี้ยวกำลังส่องแสงสลัว ๆ ถูกต้นไม้ เพิ่มความงามให้แก่สถานทีนั้นขึ้นอีก

หลีหว่ายืนอยู่หน้าประตูบ้าน นางได้เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดสีขาว และสยายผมลงเดินตรงมาหาเขา ในมือถือขลุ่ย เมื่อเดินเข้ามาใกล้วูซุง นางจึงเอ่ยว่า “คุณพระจันทร์ซิคะ” วูซุงกลืนน้ำลายแล้วตอบ “กำลัง คุยอยู่แล้วจ๊ะ”

“ไปเดินเล่นทางลำธารเถิดจ๊ะ ทนลมทนงเล่นสบาย ดีจนเคย ไปนั่งเบ้าขลุ่ยเล่นเสมอ ๆ”

เมื่อทั้งสองพากันไปถึงสถานนั้น เขาก็นั่งบนก้อนหินข้าง ๆ
 ลำธารนั้น หลีหลิวเริ่มเป่าขลุ่ย เสียงโหยหวนลึบจับใจ ขดระเนนดวงจันทร์
 ส่องแสงลอดกิ่งไม้มาต้องดวงหน้ารูปไข่ ผมและร่างของนางพอกี
 ฝีปากขลุ่ยของนางมีภาษาดีกว่าของหลีหลิวเสีย การนั่งฟังหญิงสาวเป่าขลุ่ย
 ในท่ามกลางแสงจันทร์ข้างขึ้น เสียงขลุ่ยระคนกับเสียงน้ำไหลในลำธาร
 และมีเสียงสท่อนกลั่นน เมื่อชายใดได้ยิน ได้เห็นแล้วจะหาวันลืมมัน
 ยาก เช่นเดียวกับวูฮงยี่ฟังยิ่งพิศ ก็ยิ่งสท่อนใจ เขาค็มักเข้าไปในรูป
 รส กลิ่น เสียง ของหลีหลิว ถึงกับแสดงออกมานอกหน้า

“ทำไมคุณจึงเศร้านักเล่าคะ” หลีหลิวถาม

“เพราะเสียงขลุ่ยของเธอละซี ทำให้ฉันรู้สึกเช่นนั้น”

“ถ้าเช่นนั้น ฉันจะหยุดเป่าขลุ่ยนะคะ” หลีหลิวยิ้มน้อย ๆ

“อย่าเลย เป่าต่อไปเถอะ”

“ไม่ละคะ ถ้ามันทำให้คุณเศร้า เพราะคิดถึงใครคนหนึ่ง
 กระมังคะ”

“ไม่หรอก ว่าแต่เธอเด็ก เธอไม่มีความสุขหรือ?”

“อ้อ สุขค่ะ มีที่ไหนสวยงามกว่าสถานที่นี่หรือ ต้นไม้ ลำธาร
 น้ำใส ทิวทิวและแสงจันทร์”

“เธอไม่รู้สึกเหงาบ้างหรือ”

“เหงาหรือคะ ไม่หรอกค่ะ เราอยู่กัน ๒ คนแม่ลูก เรารักกัน
 มากค่ะ”

“เธอไม่อยากมีคู่กับเขาบ้างหรือ”

หลิวว่าหิวเราะ คิดฉันจะต้องหาคุณทำไมคะ คุณก็เคียดหายากคะ
 คุณแม่เคยพูดถึงคุณ ท่านชอบคุณมากคะ ถ้าคิดฉันได้คุณเช่นคุณ คิดฉัน
 ก็คงมีความสุขมากเทียวคะ แล้ว...แล้วก็จะ ได้มีเด็ก เป็นเพื่อนเล่น
 ด้วยคะ” หลิวว่ากล่าวแล้วถอนหายใจยาว

วูซง ทนฟังทนดูต่อไปอีกไม่ไหว พูดเสียงสั้น

“หลิวว่า ฉันรักเธอ รักแต่แรกเห็น”

“อย่าคะ อย่าวูซง เธอแต่งงานแล้วนะคะกับนางผู้ร้ายฆ่าคน
 นั้น ๆ กลับกันเถอะคะ ถ้ามันรู้ว่าคุณมาอยู่กับน้องโดยลำพังเช่นนี้
 ละก็ มันคงฉีกเนื้อน้องเป็นชิ้น ๆ เทียวคะ”

วูซงกลืนตะไโล กล้ายต้องมนต์รัก บรรยากาศของสถานที่
 แวดล้อมด้วยภูเขา ต้นไม้ น้ำใสไหลในลำธาร เสียงขลุ่ยโหยหวนและ
 หญิงสาวสวย เขาเชื่อว่า หญิงสาวคนนั้นต้องเป็นกัทรุกัน

ขณะที่เดินกลับบ้านนั้น ความเงียบของสถานที่ บรรยากาศ
 แวดล้อม ทำให้วูซงลืม.....ลืม หลิวโยเนย เขาดังร่างหลิวว่าเข้ามา
 แล้วจูบ.....จูบแล้วกอด หลิวว่าไม่ได้ขยับขึ้น เมื่อได้สติ นางจึงร้อง
 ขึ้นว่า

“ถ้ามันรู้ มันคงฆ่าน้องแน่เทียวคะ วูซา!”

“เหลวไหล ใครจะฆ่าน้อง”

“โยเนยซึคะ” หลิวว่าพูดเสียงสั้น

“พี่ไม่บอกหล่อน หล่อนจะทราบได้อย่างไร”

“ทราบคะ มันต้องทราบแน่นอน ..”

“จะทราบได้อย่างไรกัน”

“อ้อ คุณบ๊วกความลับพวกมัน ไม่ได้หรอกค่ะ” วุฒิสีกว่าลม
 หายใจของหลัทว่าร้อนผ่าว ๆ เมื่อเขาดึงร่างของนางแนบชิดตัวเขา
 “เมียของคุณเป็นผี!.....ผีกายโหงค่ะ! มันแขวนคอตายเมื่อมัน
 ออกจากบ้านนายมันเจ้าของวังมโหรี เพราะมันมีท้อง มันเหี่ยวหลอก
 หลอนคน คุณแม่เคยแยมให้คุนทราบบ้างแล้ว แต่ไม่กล้าบอกความ
 จริงกับคุนจึงได้แก้เตื่อน แต่คุนหลงเสน่ห์มันเข้าแล้ว!”

วุฒิสีกษนลุกขนพองและขยะเขยง

“เธอหมายความว่า.....ว่าเมียของฉนเป็นผงนหรือ”

“ถูกแล้วเมียคุนเป็นผีกายโหง มันมาหลอกน้องเมื่อครั้งน้องอยู่
 ในเมืองหลวง”

“ว่าไงนะ หลัโย่เนยหลอกเธอ” วุฒาม

“ค่ะ เพราะมันหึงขี้ฉฉน โดยเหตุนี้เราจึงหลบหลีกหนีมาเสียให้
 ไกลเช่นนี้ ก็เพื่อจะให้ไกลหูไกลตามัน”

หลัทว่าหยุดกรูหนึ่งแล้วก็พูดต่อไป “แต่เคยวนกค้อยยงชวแล้ว
 มันไม่มารบกวนอก เราคงหน้าตงตาทำมาหากิน คุณแม่เก็บออมทรัพย์
 ไว้ได้บ้างจากการขายเหล้าแก่ผู้เดินทางผ่านไปมาทางนี้ เราไม่ยาก
 กลับไปอยู่เมืองหลวง คณนคยงหวังว่าวันหนึ่งคุณแม่คงหาสามีที่ดีเช่น
 คุนให้คณนสักคนหนึ่งเป็นแน่” หลัทว่าพูดเสียงคล่องและดูเสมือนหนึ่ง
 เป็นเรื่องธรรมดา

“อ้อ แน่หนอนที่เคียว คอกไม้้งามเช่นนี้หรือจะไรกันเด็กคม
 แต่แล้วพจจะทำอย่างไรเล่า ถาน้องมีคู่เซยเสียแล้ว”

หลี่หว่ายม “ดิฉันจะไปทราบได้อย่างไรคะ แต่อย่างไรก็ตาม
คุณอย่าปรีปากบอกโย้เนี่ยเป็นอันขาดว่ามาพบที่นั่นหรือที่ไหน แม้
แต่คุณแม่ก็อย่าบอกนะคะ ถึงเรื่องที่เรามาพบปะกันคืนนี้”

สัญญาติญาณของผู้ชายทำให้วุ้วรู้สึกว่าจะต้องป้องกัน และให้ความ
ช่วยเหลือเมื่อหญิงขอร้อง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อหญิงนั้นสาว
และสวยเช่นหลี่หว่า เขาช่วยโอกาสจะจูบเธอ แต่เธอเบือนหน้าหนี
พูดว่า

“กลับข้างในกันเถิดค่ะ คุณแม่จะรอ” วุ้วจึงกลับเข้าห้องนอน
อาโลยั้งนอนกรนเล็กน้อย หลี่หว่าจุกเทียนตามมาส่งและลาเขาไป เขากง
ม้อยหลับไปสักครู่หนึ่งก็ต้องลืมตาตื่น เพราะหลี่หว่าเข้ามาในห้องเขา
อีก ค่อยกระซิบบตามเขาว่า

“ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือคะ”

“จะ ชอบใจมาก” แล้วเขาก็ได้ยินเสียงบานประตูปิด และ
เสียงนั้นก็หายไปทางบรรไดชั้นบน คืนนั้นวุ้วนอนกระสับกระส่ายพลิก
ตัวไปมาตลอดคืน

จนรุ่งขึ้นเพื่อนชายทั้ง ๒ ก็อาสาหญิงหม้ายและลูกสาวของนาง
เดินทางกลับเมืองหลวง ก่อนกลับหญิงหม้ายซึ่งพูดกับแขกของนางว่า
“วันหลังเชิญอีกนะคะ” ส่วนหลี่หว่าซาเลื่องทำให้วุ้วอย่างมีเลศนัย
วูกับอาโลยจากกันที่ประตูเมืองเซียงตัง วุ้วไม่กล้าเล่าเรื่องที่เกิด
ขึ้นระหว่างเขากับหลี่หว่าให้เพื่อนฟัง เขาไม่รู้อะไรอย่างใด แต่ในใจ
นั้นครุ่นคิดแล้วว่า จะต้องกลับไปพบกับหลี่หว่าอีกให้ได้ เขาจึงออกตัวกับ
เพื่อนว่า เขามีธุระที่จะต้องทำอีก ขอให้อาโลยกลับไปบ้านก่อน

วุ่นก็ถึงถ้อยคำที่หลืหว้าบอกว่าโยเนี้ยเป็นผู้ตายโหง เขารู้สึกใจ
 กอไม้ตี ความทรงจำก็ค่อยผุดขึ้นมาทีละน้อยถึงความแปลกประหลาด
 ของเมียเขา เช่น นางสามารถทายใจเขาได้ถูกต้อง กล้ายกขี้ว่ามี
 อำนาจอะไรสักอย่าง ครึ่งหนึ่งเขาจำได้ว่าเขากำลังเขียนจดหมายอยู่
 เมื่อเขียนเสร็จกำลังจะเรียกให้ซินเอ้อเอาซองมาใส่จดหมายก็พอดีเห็น
 โยเนี้ย กำลังเดินมาหาเขาในมือถือซองจดหมายมา อีกครึ่งหนึ่งเขา
 อยากจะออกมานอกถนน ซึ่งนาน ๆ จึงจะมีสักครึ่งหนึ่ง แต่ขณะนั้นฝน
 กำลังตกหนัก และทันใดนั้นเอง ก็เห็นภรรยาเขาเดินถือร่มเอามาพิงที่
 ประตู เขาเหลือบดูด้วยความฉงน หลืโยเนี้ยก็ถามว่า "คุณจะไป
 ข้างนอกไม่ใช่หรือคะ" แล้วก็เดินเข้าข้างใน แต่เนื้ออาจเป็นโทษบังเอิญ
 ก็ได้ แต่เมื่อยิ่งคิดมากขึ้น ก็ยิ่งซักตกใจมาก นอกจากนั้นเขายังจำได้ดี
 ว่าเขาเคยสบถว่า ให้ผู้ตายโหงซี! ให้ผู้ตายโหงซี! ก็ถูกห้ามมิให้กล่าว
 คำสบถเช่นนั้นเป็นอันขาด และมีโชแค่หลืโยเนี้ยเท่านั้นซินเอ้อก็เหมือน
 กัน มีความสามารถเป็นพิเศษที่อาจหาของใต้ดินที่ในที่มีด ๆ
 เขาจึงตัดสินใจไปพบแม่สื่อหว่างโป้ ที่ชักนำให้โยเนี้ยกับเขา
 เสียก่อนเพื่อสอบถามถ้อยคำ แต่ครั้งเมื่อไปถึงบ้านแม่สื่อก็เห็นประตู
 บ้านปิดประทุบตราตามคำสั่งของเจ้าพนักงาน พร้อมด้วยทวนหนึ่งสื่อ
 เขียนไว้ว่า "โงมมนุษย์หยาบช้ากล้าเหมือนเหล็ก แต่กฎเอ็กของราชา
 ยิ่งกว่าไฟ" เขาจึงสอบถามชาวบ้านแถบนั้นดูว่า แม่สื่อหว่างโป้หายไป
 ไปไหน ก็ได้รับคำตอบว่า หว่างโป้ถูกแขวนคอเมื่อ ๖ เดือนก่อน
 นี้เอง ร้านสื่อหลวงหญิงไปค้าประเวณี

วู้งงตกใจมากที่สุดกลัวว่าเค้าให้เขาฟังคงเป็นความจริง ใจของเขา
 ชวนชวนมาทันทีเมื่อนึกถึงเธอ..... หลีหลิว ผู้มีดวงหน้าอันขาวราวจะ
 เยี่ยมสรวลของดวงจันทร์ สงบเสงี่ยม เรียบร้อย ราวเรียงมีอารมณ์ขัน
 ถ้าเขาได้แต่งงานกับเธอก็คงเหมาะสมกันมาก

เขาคงตั้งใจว่าจะรีบไปพบหลีหลิว เพื่อขอขบปัญหาต่างๆ เหล่านี้
 เสียก่อน แต่ยังไม่ลงใจ เพราะหลีหลิวเนยก็เลยเสียเมื่อไหร่เค้า ตลอด
 เวลาที่เขาอยู่กินกันนั้นเขาไม่เคยต้องเดือดร้อนอะไรเลย การหายจาก
 บ้านนาน ๆ ก็จำต้องมีข้อแก้ตัวไว้ ยิ่งคิดก็ยิ่งกลุ้ม ก็นั่นเขาเลยนอน
 พักอยู่โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งที่ประตูคูเมืองหลวงเชียงตุง และออกเดินทาง
 ไปยังภูเขากัวเซียงลิ่ง เมื่อปลาย ๑๕ น. เมื่อเขาลงเรือมุ่งหน้าไป
 จุดหมายปลายทางของเขาเนน เขารูสึกเห็นดวงหน้าของหลีหลิว มันทำให้
 ให้อารมณ์ของเขาดีขึ้น

ในขณะที่อยู่ในเรือเนน วู้งงรู้สึกว้าวุ่นใจมาก เขมก้าแผ
 ปกคลุมทั่วไป และเมื่อมองไปบนยอดเขาเขาก็เห็นเมฆก้อนใหญ่แผ่คลุม
 ไปทั่วทุกสายกับพายุใหญ่ กำลังเคลื่อนมาพร้อมกับฝน เขารูสึกย็นต์
 มากเพราะบางทีมันอาจทำให้จิตใจเขาดีขึ้นบ้างถ้าฝนตก

เขายังจำทางได้ดี และหาทางข้ามภูเขากัวเซียงลิ่งได้ ขณะที่เขาอยู่บน
 ยอดเขาและมองลงไปข้างล่าง ทันใดนั้น หัวใจเขาก็เริ่มพองโตด้วย
 ความตกใจที่เห็นกระท่อมใกล้ลำธารซึ่งเป็นบ้านของหลีหลิว ขณะนั้น
 เขมก้าแผ่มืดไปหมดทุกหนทุกแห่งจนบอกไม่ถูกว่าเป็นเวลาเท่าไรแล้ว
 แต่พอจะกะเนได้ว่าราว ๆ ๑๗-๑๘ น. ลมพัดเสียดสีไปไม้และกำไม้
 เสียงดังหือ ๆ ใต้ก้อนหินใหญ่ ๆ มีดวงซุ้ยเรียงรายอยู่เป็นหย่อม ๆ

ทั้งใหม่และเก่า เขารับลงไปตามคันบรรได มุ่งหน้าไปบ้านหลังหัว
ก่อนที่พายุใหญ่จะมาถึง

เมื่อลงมาถึงต้นเขา วูรีบวิ่งไปและอีกประมาณ ๑๐๐ หลา
จะถึงร้านขายเหล้า ฟ้าคะนองฝนเริ่มโปรยลงมา วูมองเห็นตึกสี่เหลี่ยม
เล็ก ๆ กล้าย ๆ กับเป็นที่พักก่อนที่จะเข้าไปยังฮวงซุ้ย เขาจึงเข้าไป
พักอยู่ในนั้น สัญชาติญาณกลัวภัยกระตุ้นเตือนให้เขาปิดประตูหลังร้าน
เขารู้สึกว่าในระแวกนั้นดูเหมือนจะมีเขาแต่เพียงผู้เดียว แต่ฝนและ
พายุในเดือนมิถุนายนนั้นมรสุมแรงนัก เมื่อเขาออกมาจากที่พัก หัวใจ
เขาแทบหยุดเต้นเพราะรู้สึกว่าไม่มีใครพยายามค้นประตูจะเข้ามาข้างใน

ทันใดนั้น ก็มีเสียง ๆ หนึ่ง วูจำได้กับคล้ายกับกลายเป็นเสียง
ชินเอี๊ยะ

“ประตูปิด เราลอบไปทางซีกวงใต้ใหม่คะ”

“เขาหนีไปไหนไม่พ้นหรอก.....” เสียงนั้นมิใช่ใครอื่น เสียง
นั้นเป็นเสียงของหลี่โยเน่ย์เม่ย์เขานั่นเอง

“แหม! คุณ ผนตกฟ้าร้อง ยังออกสำหั้นมาหาได้ ผากไว้ก่อน
เถิด ไปงักการกบยอนางตัวคนนเสี้ยก่อน สำหรับวุนนถ้าหนีไปได้
ก็รอไว้ไปงักการกนที่บ้าน” แล้วเขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินหายเงียบไป

“ช่วยด้วย ๆ เกิดผากัน—เร็ว ๆ”

วูชนหัวลุก เขาได้ยินเสียงร้อง คบตี ทูบกัน เสียงนั้นไม่ใช่
เสียงมนุษย์แน่เพราะมันแหลมเล็กผิดปกติ

ในทันใดนั้น วูเห็นคล้ายเงาของชายผู้หนึ่ง รูปร่างลำสัน
กระโดดแผลวข้ามรั้วตึกเล็กที่เขาพักอยู่ หายไปทางหลุมฝังศพกะโถน
เรียก “อาจู้ ๆ ได้ยินเสียงอีกที่กั้นนั้นไหม?”

ปรากฏว่ามีร่าง ๆ หนึ่งโผล่มาจากหลุมฝังศพ ผมเผ้ารุงรังหลัง
โคงผอมแห้งโง่ไม่หยุดหย่อน จนกระทั่งรู้สึกได้ว่า อ้ายผีตายโหงทวนถ้ำ
จะตายด้วยวันโรค

เสียงผีตัวล้าสนร้อง “เกิดฆ่ากันไว้อย่างไร รีบไปกันเถอะ”

แล้วรู้สึกเหมือนพุ่งตัวไปอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าลมพัด ในไม่ช้าก็ไต่
ขึ้นเสียงคล้ายเสียงผู้ชายตะโกนว่า “เงิบ ๆ ไว้อย่างไร เอ็งพูดที่เดียวพร้อม
กันทั้ง ๕ ตัว ข้าจะฟังกันอย่างไร?” วูสงบสติอารมณ์ตั้งใจฟัง เขา
จำเสียงได้เสียงหนึ่งเป็นเสียงหล่อกว่าคนอื่น และร้องครวญครางอย่าง
เจ็บปวด ในไม่ช้าเสียงก็เงิบกริบ วูได้ยินเสียงกรุ่งกริ่งของโซ่เหล็ก
กำลังลากมาทางสนาม

เสียงนั้นใกล้เข้าทางประตู ในไม่ช้าเสียงโซ่ตึงแข็ง เสียงร้อง
“ไอ้ยา” วูจำได้ว่ามันเป็นเสียงโยเนียรรรยาของเขา

เสียงผู้ชายพูดว่า “หน้าเจ้าบอกว่าเป็นคนแปลกถิ่น เจ้าบังอาจ
อย่างไรจึงมาข่มเหงคนของข้า ถิ่นของข้า เจ้าไม่กลัวหรือ?”

“แว๊ก! แวก!” เสียงโยเนียร้อง

“ก็ฉันมาตามสามีของคติน่ะ คตินสกดตามเขามาถึงที่นี่ เคียววัน
เขาก็ยังคงอยู่ในบริเวณน่ะ”

วูรู้สึกเหมือนกับว่าที่ซ่อนของเขาไม่ปลอดภัยเสียแล้ว เสียง
โยเนียร้องต่อไปว่า

“ท่านพระกัมเจาทเจ้าข้า เราแต่งงานกันโดยถูกต้องกันแล้ว เขา
ทอดทิ้งท่านนางกานัน เขามาเที่ยวงานวันเสาร์ เลยตั้งแต่วันนั้นยังไม่
กลับบ้าน คตินจึงติดตามเขามากับสาวใช้

ทันโกนนั้นเสียงลืมหว่าร้องกันว่า

“ดิฉันไม่ได้ทำอะไรค่ะ” และมีเสียงล่อน ฟูใจแทบจะขาดเสีย ให้ไ้ไ้ด้วยความสงสาร ถึงแม้ว่าเขาทราบแน่ๆ ล่อนเป็นผีกายโหงเขา ก็ยังเพิ่มความรู้สึกรักใคร่มากขึ้น

“อย่าตอบเหลือนางตัวดี” โยเนี่ยร้องอย่างโกรธจัด “อย่างนี้ เช่นนี้ ต้องสืบให้เป็นชั้นเล็กชั้นน้อยควมคบงคบสภพนเลมจึงจะหาย แค้น” แล้วโยเนี่ยเสียงลืมหว่าร้องกรีดด้วยความเจ็บปวด คล้าย กับว่าถูกใครกระชากผม ทั้งผมอย่างแรง

“หยุด. หยุดเดี๋ยวนี้!” เสียงพระภุมเจ้าทรงห้าม

“ท่านเจ้าขา เราแม่ลูกอยู่ด้วยกันมาด้วยความผาสุกเพราะบุญ- บารมีของท่านคุ้มกัน” เป็นเสียงของหญิงหม้ายชัง “เราไม่เคย ทหารายและซ่อมแซมผู้ใด อีกายโหงคนนั้นจะฆ่าลูกสาวดิฉัน ถ้าท่าน มาไม่ทันมันคงฆ่าลืมหว่าแน่แท้ยว”

“ขารูแล้ว” เสียงพระภุมเจ้าทพูด “ลืมหว่าเป็นเด็กตึกตักบุญ- ต่อแม่ แล้วหันไปพูดกับโยเนี่ย “แม้ว่ามันจะล่วงเกิน ละโมยความรัก ของพ่อเจ้า เขาก็ควรจะมาฟ้องเรา นี่เจ้าบังอาจทำเกินขอบเขตคล้าย กับไม่มีเจ้าที่เจ้าทาง จะจัดการกับลืมหว่าเองโดยบีบบอกจะใช้ไ้ไ้หรือวะ ข้าจะตองรายงานให้พระยายม เจริมพ่อออง ทราบ ดินเต็มของเจ้ามา จากไหน”

“เจ้ายัยเข้ารู้ค่ะ” โยเนี่ยตอบ “แล้วเจ้าว่าเจ้าได้แก่งงานกันถูก- ตองตามธรรมเนียม ไ้ไ้เป็นแม่สื่อ” พระภุมเจ้าที่ชัก โยเนี่ยตอบว่า “ขิมทวอองไปที่อยู่ประตุเชื่อมตังค่ะ”

“อย่าโกหก! แว๊กๆ! นี่แน่ะๆ” เสียงแซ่เมียนโย่เนี้ย

“ดิฉันมิได้โกหกท่านหรอกค่ะ” เสียงโย่เนี้ยร้องขอโทษกรวญ-
ครางอย่างน่าสงสาร

“อย่าโกหกนะ” พระภูมิเจ้าที่สาทืบ

วูได้สำนึกว่าถ้าชินอยู่รอช้า ก็จะถูกพบตัว เขาจึงค่อยๆ เลื่อน
ตามประตู เพราะหัดเสียงไซ้ไบยและเสียงร้องกรวญคราง ทำให้
ไม่ได้ยินเสียงประตูเปิด เขารีบวิ่งอย่างสบายมุ่งไปยังต้นบานเย็นและ
มองดูรอบๆ บ้านเหล่าหายไปแล้ว และตรงที่ๆ เขายืนอยู่นั่นเอง
ปรากฏว่ามีดวงซุ่ยอยู่สองดวงซุ่ยใกล้ๆ กัน วูกลัวมากไม่กล้าก้มลง
อ่านคู่มือและแซ่ของผีที่ฝังในดวงซุ่ยทั้ง ๒ นั้น

เวลานั้นเหงื่อไหลท่วมตัว เขายังหนักยิ่งตื่นตกใจมาก เขากำลัง
วิ่งในป่าช้า ถนนก็ลื่นและมืด พอมาถึงหัวโค้งทางเดินเขาก็เห็นหญิง
๒ คนยืนคุยกันอยู่ หญิงชราคนหนึ่งมีผ้าแพรสีแดงพันรอบคอ และ
อีกคนหนึ่งผมเผ้ารุงรังหมด ชัมหัวองไปเห็นวูจึงร้องทักว่า

“เอาท่านชินแสวิ่งโกยจะไปทางไหน” นางแซ่แม่เลียงโย่เนี้ย
พูดขึ้น

“เรามารอท่านชินแสอยู่นั่นก่อนแล้ว” วูตกใจแทบสิ้นสติ เขา
วิ่งอย่างสุดแรงเกิดโดยไม่เหลียวหลัง แต่ก็ได้ยินเสียงหัวเราะของหญิง
ทั้ง ๒ คนตามมาทางหลัง

วูคงวิ่งไปได้สักครึ่งไมล์ จึงเห็นแสงไฟในระยะไกลของสะพาน
บ้านนั้น วูไม่เคยเห็นแสงไฟที่นำความชื่นใจมาให้เช่นนั้นมาก่อนเลย

แต่กรณเมื่อเขาเข้ามาใกล้จึงเห็นเป็นร้านเหล้าเล็ก ๆ ไม่มีเครื่องเรือน มีผวมเยยคู่หนึ่งพอมโซเหลือแต่กระดูก นั่งอยู่บนเก้าอี้เก่า ๆ มีตะเกียงน้ำมันจุดอยู่ตรงหนึ่ง ชายสามีอายุราว ๕๐ ปี รอบ ๆ พุงมีผ้าพันรอบ สะเอวเปราะเบือนทวยเลื้อยคล้ายคนฆ่าเนื้อ

“อุ้นเหล้าให้ร้อน ๆ สักถ้วย” วุส่ง ชายนั้นเงยหน้าขึ้นมามองไม่ ลุกจากเก้าอี้

“มีแต่เหล้าชนิดเยี่ยมเยียบเท่านั้น” แยกกล่าวเสียงทอบ วุจึงได้ ตำนึกว่า มาเจอผีตายโหงเข้าอีกแล้ว เขาจึงรีบวิ่งผลุนผลันออกมา ข้างนอกและวิ่งหนีต่อไป กว่าที่จะถึงประตูเมืองเชียงตุงก็เป็นเวลา ๒๓.๐๐ น. เขาจึงเข้าไปในร้านขายน้ำชาแห่งหนึ่ง นั่งใกล้ ๆ โถงที่มี คนนั่งอยู่ ๗-๘ คน และเบียดเข้าไปอย่างใกล้ชิด เสียงชายคนหนึ่ง ในหมุ่นนั้นร้องว่า

“อะไรนี่ คอยังกับวิ่งหนีผีตายโหงมาแน่ะ” “ถูกแล้ว ไม่ใช่ แต่เพียงตัวเดียว คงไซของของมันแน่ะ” วุตอบ

เมื่อรวบรวมสติได้แล้วเขาจึงกลับบ้าน ปรากฏว่าประตูนั้นใส่ กุญแจปิดหมด เขาไม่กล้าไขกุญแจเข้าไป จึงคิดว่าควรจะไปตาม นางเซ็นแม่ยายเลี้ยง ที่สระนกกกระสาขาว เมื่อเขาไปถึงก็เห็นประตูบ้าน เป็ดอ้า ทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านเปลี่ยนแปลงหมด ม่านหน้าต่างสีเขียว ไบไม้ก็หายไป มีแต่หน้าต่างถูกฉกฉวยไปมา สีบ้านกะเทาะและรกร รุงรังไปด้วยหยักไย้ เขาประหลาดใจมาก เขาจึงกลับไปร้านขายสุรา และถามคนขายเหล้า

“อ้อ บ้านร้างนั้นนะหรือครับ ร้างมาตั้งปีแล้ว มันเป็นบ้านผี
สิงของที่อยู่ไหนอยู่อย่างไวก้อย่างนั้นไม่มีใครกล้าแตะต้องเลย”

“ผีๆ!” วุทวนคั่งอย่างไม่เชื่อ

“ครับ-พอดกกลางคืน มีเสียงบึ่งบั้งข้างใน เสียงผีเท้าขึ้น ๆ
ลง ๆ บนบรรไดเหมือนผู้หญิงวิ่งไล่กัน เสียงเก้อฟ้าด เสียงกะทะตก
ดังสนั่น เสียงร้องหวัด พอสองยามก็เริ่มมีเสียงละครับ และเป็นอยู่
ทั้งนี้ทุกคืนประมาณ ๑๕ นาที เสียงนั้นจึงเงียบลง”

“ใครอยู่ในบ้านร้างนั้นมาก่อน” วุทวนรู้สึกสนใจมาก เพราะ
เป็นข่าวลือสำหรับเขา “เจ้าของเดิมเป็นผู้หญิงก๊วยช้อเช่น นางมีลูกสาว
อยู่คนหนึ่ง ใคร ๆ ก็พากันเรียกหล่อนว่าโย้เหนี้ย เป็นครอบครัวมี
อันจะกินครับ ลูกสาวเป่าขลุ่ยเก่งมาก บุตรเขยท่านขุนนางผู้ใหญ่เมือง
นี้จึงขอหล่อนมาเลี้ยงไว้ในบ้าน โดยให้เงินจำนวนก้อนใหญ่แก่มารดา
เลี้ยง ต่อมาทราบว่าหล่อนถูกไล่ออกจากบ้านเพราะหล่อนฆ่าหญิงใน
บ้านเดียวกันตายขณะทะเลาะกัน เมื่อออกจากบ้านนั้นนางกำลังมีท้อง
จึงผูกคอตายในบ้านร้างนั้น บางทีกมีเสียงเหมือนผี ๒ ตัวทะเลาะทุบตี
กันทุกคืน ศพของโย้เหนี้ยนั้นถูกนำไปฝังที่พระเจดีย์เป้าชู พร้อมกับขย
เครื่องดนตรีครบชุด เมื่อลูกสาวมาตัวตายได้สักหน่อยหนึ่ง แม่เลี้ยง
ในขณะที่ยกผ้าอยู่ข้างสระนกกกระสาขา เป็นลมตกจากบ่อจนน้ำตาย
ศพนั้นจมอยู่ในบ่อถึง ๒ วันเพราะใบบัวปิดไว้มิดชิดจึงไม่มีใครทราบ
เมืองมศพนั้นขึ้นมาปรากฏว่าสาหร่ายพันตัวรุงรัง ลูกสาวคนเล็กของ

นาง เขาเรียกกันว่า ซินเอ๋ ถูกทอดทิ้งอยู่คนเดียว ร้องไห้ทั้งกลางวัน
และกลางคืน จนกระทั่งวันหนึ่ง นางเซ็นมารับเอาตัวไป”

“เอ๊ะ ก็ไหนด่านางเซ็นคบหน้าตายแล้ว มารับลูกสาวได้
อย่างไรกัน”

“เรื่องมันอย่างนี้ครับ คันแรกทีชาวบ้านได้ยินเสียงผีผู้หญิง
ทะเลาะกันนั่นแหละ รุ่งชนชาวบ้านเข้าไปดูว่าเสียงอะไรกันก็เห็นซินเอ๋
นอนตายอยู่บนเตียง คงจะตกใจตาย คุณคงไม่เชื่อหรอกครับแต่เป็นเรื่อง
จริง ชาวบ้านแถบนั้นรู้อะไรกันดีทุกคนแหละครับ”

“ใครบอกเล่าว่าฉันไม่เชื่อ” วุพุกอย่างหนักแน่น แล้ว
ซินแสลูกสำนักซิน ได้ว่า ในเมืองหลวงนี้ไม่ใช่เป็นสถานที่ ๆ เหมาะ
สำหรับชายโสดเช่นเขาเสียแล้ว ดังนั้น วันรุ่งขึ้นเขาจึงออกเดินทาง
กลับบ้านเดิม.

๕๖๕ เด็กจับจิ้งหรีด

เมื่อ อากศ อายุได้ ๑๑ ขวบ ถ้าหากวันไหนเขาและพ่อจับ
จิ้งหรีดไม่ได้ เขามักจะเดินกลับบ้านอย่างเชื่องช้า แต่กระนั้นเขา
ก็ยังรู้สึกสบายใจยิ่งนัก ที่ได้พ่อเป็นเพื่อนช่วยจับจิ้งหรีด อากศเป็น
เด็กที่นอนสอนง่าย เมื่ออายุได้ ๕ ขวบ พ่อจะตีด้วยไม้เรียวเพราะ
ทำผิด อากศพอเห็นไม้เรียว ก็ตกใจหน้าซีด พ่อต้องทิ้งไม้เรียวที่ไม่ลง
แต่อากศก็ยังกลัวพ่อ ซึ่งเป็นคนเจ้าอารมณ์ อายุ ๔๕ ปี

รูปร่างของอากศ ค่อนข้างเล็กกว่าเด็กธรรมดา อายุ ๕ หรือ ๑๐
ขวบ เลือที่แม่เขาตัดให้เมื่อปีกลาย ซึ่งตัดไว้เพื่อเขาโตขึ้น ในบัดนี้
ก็ยังหย่อนและหลวม รูปร่างก็มีส่วน ตัวพอมหัวโตผิดปกติ ดวงตา
ดำวาว แก้มยุ้ย เขามักจะกระโดดคหยองแหงแทนเดินอย่างเด็กธรรม-
ดา และจิตใจยังเป็นเด็กอยู่มาก เมื่อพี่ชายของเขาอายุเท่าเขาเคยจน
ก็ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านงานเบ็ดเตล็ดได้หลายอย่าง แต่อากศไม่เอาถ่าน
แม่จึงต้องทำงานโดยลำพัง พี่สาวก็แต่งงานไปอยู่กับสามทเมืองอิน
มรรคาของอากศเป็นคนเกรงขรม นาน ๆ จึงจะยอมออกสีกครั้ง เมื่อ
เห็นลูกชายคนเดียวทำตลกตนเอง

อากศ ก็เหมือนเด็กอื่น ๆ ชอบจับจิ้งหรีด นอกจากจับมาให้
มันกัดกันแล้ว เขายังสนใจศึกษาความเป็นอยู่ของมัน ชีวิตของมัน
เขาชอบตัวอันดำลึบ หนวดยาว ขาเรียวงาม และเสียงร้องของจิ้งหรีด

ซึ่งเขาคิดว่าสัตว์เล็ก ๆ เช่น นมคน สมบัติ หน้าคน งามทุกอย่างในหัวมัน
 เขาชอบจึงหรีดมากกว่าสัตว์อื่น ๆ คงแต่ยังเล็ก ๆ คั่งนอนเมื่อเขาอายุ
 ได้ ๑๑ ขวบ เขาจึงมีความรู้เรื่องจังหวัดก็ พอได้ยินเสียงร้องของมัน
 เท่านั้น ก็สามารถบอกได้ทันทีว่าเป็นจังหวัดชนิดไหน อ้ายทองคำ อ้าย
 ทองแดง หรืออ้ายแอ๊ด รุ่งนกระทั่ง อ้ายควนหรือเสียงนั้นใดเท่านั้น
 เท่านั้น หน้าต่างหัวนอนของอากัดติดอยู่กับสวนหลังบ้าน ทุกคืนเขา
 นอนฟังเสียงจังหวัดส่งเสียงร้อง คล้ายกับคนกรีดประโคมให้เขวหลังไหล
 บีกา เป็นทั้งครูสอนหนังสือให้เขา เป็นเพื่อนเล่นคนเดียวกับเขา
 รัก สอนลัทธิของขงจู้ และเม่งจู้ เขาก็เรียนรู้เร็ว แต่ลืมเร็วเหมือน
 กัน ส่วนเสียงร้องของจังหวัดนั้นเขาไม่มีวันลืมเลย เขารู้จนกระทั่ง
 ภาษาของมัน ได้หน้าต่างหัวนอนของเขา เขาทำเป็นซุ่มหินบ้าง ซุ่ม
 คินมีรุเล็ก ๆ บ้าง สำหรับให้จังหวัดอยู่ ผู้ใหญ่ก็ไม่ใส่ใจในจังหวัด
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งบิดาของเขา แต่วันนั้นเป็นครั้งแรก พ่อถึงกับออก-
 ปากชวนลูกชายออกกลางจังหวัดตามท้องนา บ้าเขาเขี้ยว เพื่อหาจังหวัด
 เข้าแข่งขันชิงรางวัลก้อนใหญ่

มีเรื่องอีกเรื่องหนึ่ง ที่ควรนำมากล่าวในที่นี้ เมื่ออากัดอายุได้
 ๖ ขวบ เขาเอาจังหวัดเข้าไปในห้องเรียน เมื่อครูได้ยินเสียงจังหวัด
 ร้อง และเพื่อน ๆ พากันหัวเราะสนุกสนาน ครูจึงหยิบจังหวัดมาขยี้
 เสียแหลกแหลว พอครูหันหลังให้ อากัดก็ขยับบนโต๊ะกระโดดกล่อม
 หลังครู ด้วยความโกรธที่ครูขยี้จังหวัดของเขา เขาจึงใช้กำปั้นอัน
 น้อย ๆ ของเขานั่นทุบหัวครู ชกหัวครู เท่าที่กำลังของเขามีอยู่ พวด

นักเรียนรู้สึกสนุกสนานยิ่งนัก และเขาไม่ยอมลงจนกระทั่งครูสับคเขา
หลุดกระเด็นไป

ในบ่ายวันนั้น เขาเฝ้ามองดูพ่อของเขาทำตาข่ายสำหรับคักจิ้งหรีด
ทำหีบไม้ไผ่ไว้ใส่จิ้งหรีด เมื่อเสร็จแล้วพ่อจึงชวนลูกชายไปเที่ยวเดิน
เล่นทางภูเขาลงบ้าน แต่พ่อไม่บอกว่าจะไปจับจิ้งหรีดเพราะนึกอาย
ลูก จงว่าพ่อเล่นเป็นเท็ก ๆ แต่อาทักรู้ความหมายของพ่อดี เขาออกไป
กับพ่อคล้าย ๆ กับว่าไปเดินเล่นในวันเสาร์ที่แจ่มแจ้ง เขารู้สึกว่า
ในที่สุดการสวดมนต์อันวอนพระของเขาเห็นผลทันตา พ่อชวนลูก
ไปจับจิ้งหรีด แล้วไม่เคยสนุกสนานเหมือนครั้งนั้น พ่อไปช่วยมีตาข่าย
มีหีบไม้ไผ่ คงสนุกกันใหญ่ ทั้งยังไม่เคยได้รับอนุญาตให้ไปไกล ๆ
เหมือนคราวนั้น และอาทักรู้ว่าแถบไหนมีจิ้งหรีดชุม

วันนั้นเป็นวันคอนข้างร้อนจัด ในเดือนกรกฎาคม พ่อลูกมือ
ถือตาข่าย กระโดดหยองแหยง ข้ามบึง ข้ามบาง มองดูตามรุ้ไต้ก้อน
หิน ฟังเสียงจิ้งหรีดหรือเสียงกึ่งจาล แต่ก็ไม่พบสักตัวเดียว อาทัก
สนุกสนานยิ่งนัก เขามักเป็นเพื่อนและสนุกเห็นพ่อทันเห็น เมื่อได้ยิน
เสียงจิ้งหรีดร้อง และพ่อสบถสาบาลเมื่อจิ้งหรีดมุกหนเข้ารูหายไป เขา
กลับบ้านก็ได้ยินเสียงพ่อบนทจิ้งหรีดตัว ๆ หนีไปหมด เขาไม่เคยเห็น
พ่อใจดีและสนุกเหมือนวันนั้นเลย ทำให้เขารักพ่อของเขายิ่งขึ้น

พอกไม่แข็งแรงให้ลูกฟังว่า ทำไมอยู่ดี ๆ จึงอยากเกิดสนุกจับ
จิ้งหรีดบ้าง อาทักก็ไม่ถามถึงเหตุผล เพราะเขาสนุกเต็มที่ เมื่อสอง
พ่อลูกถึงบ้าน ก็เห็นมารดาเอนอยู่ที่หน้าประตู รอกอยกินอาหารเย็น

“จับได้ไหมล่ะ” แม่ถามด้วยความสนใจ

“ไม่ได้สักตัวเดียว” พ่อตอบเสียงหนักแน่นและไม่พอใจ อากัด
 นึกสงสัย คือวณน เมื่อนอนและอยู่กันตามลำพังแม่ลูก จึงกระซิบ
 ถามแม่ว่า

“คุณแม่ครับ คุณพ่อทำไมจึงเกิดอยากจับจิ้งหรีดขึ้นมาล่ะครับ
 ผมคิดว่ามีผมคนเดียวเท่านั้นในบ้านที่ชอบจับจิ้งหรีด”

“เปล่าหรอกลูก คุณพ่อไม่ชอบจิ้งหรีดเลย คุณพ่อเกลียดมันจะ
 ตายไป แต่ต้องจับ ต้องหาจิ้งหรีดให้ได้”

“ทำไมครับ จับให้ใครหรือ”

“จับให้พระราชาลูก คุณพ่อเป็นหัวหน้าของหมู่บ้านนี้ ได้รับ
 คำสั่งจากนายอำเภอให้เสาะหาจิ้งหรีดตัวดี ๆ ใครเล่าจะกล้าขัดคำสั่ง
 ของพระราชาร”

“ลูกยังไม่เข้าใจครับ คุณแม่” อากัดยังสงสัยมากจน

“แม่เองก็ไม่เข้าใจ แต่คุณพ่อต้องหาจิ้งหรีดตัวเก่ง ๆ ให้ได้
 ภายใน ๑๐ วันนี้ มิฉะนั้นจะต้องถูกปลด หรือถูกถอดตำแหน่ง เรา
 ไม่มีเงินจ้างคนจับจิ้งหรีด และก็อาจถึงขีดตารางล่าหาจิ้งหรีดส่งให้นาย
 อำเภอไม่ได้”

อากัดก็ยังงงไม่เข้าใจ เพียงแต่รู้ว่า มันสำคัญและจำเป็นที่พ่อ
 จะต้องจับจิ้งหรีดให้ได้

ในครั้งนั้น เกิดข้าเล่นกัจจิงหรีดพนันเอาเงินทองกัน และเป็น
 กีฬาที่โปรดของเหล่าสตรีในราชสำนัก พระราชาก็ทรงโปรดตามไป
 ด้วย ถึงกับรับสั่งให้มีการแข่งขันประจำปี ซึ่งตำแหน่งแชมป์โลก

จังหวัด และข้าปลื้มพาทิประเภทนั้น จนกล่าวกันว่า ในสมัยแผ่นดินชอง
ทรงทหาร พลเรือน หมกมุ่นกับจังหวัดนั้น จนกระทั่งกองทัพเจิ้งกิส-
ข่านยাত্রาทัพเข้าเมืองหลวงโดยไม่รู้ตัว

ด้วยประการฉะนี้ และข้างเผือกไม่อยู่ในกรุง ชุนนางผู้ใหญ่จึง
ออกคำสั่งให้เจ้าเมืองคัดเลือกจังหวัดไปตั้งตำแหน่งแฉมเปียน เจ้าเมือง
จึงส่งนายอำเภอ ๆ จึงส่งหัวหน้าหมู่บ้าน ให้คัดเลือกจังหวัดเข้าไปคัดเลือกใน
เมืองหลวง และโทษชดค่าส่งนรชนแรงมาก คึงนน จังหวัดตัวทักก
แก่งในสมัยนั้นจึงมีราคาสูงถึงตัวละ ๑๐๐ เหวียน

หัวหน้าหมู่บ้านบางตำบล ถึงกับออกภาษีจังหวัด เก็บจากราษฎร
เพื่อจัดหาซื้อจังหวัดส่งเข้าไปยังเมืองหลวง บิดาของอากัดอาจทำเช่น
นั้นก็ได้ โดยเก็บภาษีจังหวัดจากพวกลูกบ้าน แล้วเก็บเข้ากระเป่า
เสียครึ่งหนึ่ง ที่เหลือใช้จ่ายหาซื้อจังหวัด แต่เขาเป็นคนซื่อ การทำ
เช่นนั้นลูกบ้านเคียดกร้อนมาก แกจึงยอมออกค่าจังหวัดเสียเอง

อากัดเลยกลายเป็นคนสำคัญขึ้นมาด้วย เพราะจังหวัดกลายเป็น
สัตว์มีหนามตา และเป็นกีฬาอย่างหนึ่งของชาติอย่างคาดไม่ถึง เขา
เริ่มมองเห็นความสำคัญอนันต์ ทุกคราวที่เขาเข้าไปหาจังหวัดกับบิดา
เขาพอใจจ้องมองดวงหน้าของบิดาขณะที่นั่งพักไ้ร่มไม้ บิดาของเขา
จะหยิบกลองยาแคงออกมาสูบแสตงความโล่งใจเสียทีหนึ่ง เมื่อหยุดแล้ว
พ่นควันออกไป เขาทำท่าคล้ายจะพูดอะไรกับลูกชาย แต่แล้วก็ไม่พูด
กลับคุกยาแคงพ่นควันออกไปคล้ายคนใจลอย ในที่สุดอครนทนทนต่อไป
ไม่ได้ แกจึงโพล่งออกมาด้วยความสะอายใจว่า

“อาก็ค ลูกเอ๋ย เจ้าช่วยหาจังหวัดดี ๆ ให้พ่อสักตัว ได้ไหมลูก
ถ้าได้ เราก็จะได้เงินเยอะทีเดียว”

“ได้อย่างไรครับ คุณพ่อ”

“เรื่องมันอย่างงี้ลูก ในงานสารทกลางปีนี้จะมีการแข่งขันกั
จังหวัดในวังหลวง ตัวชนะหรือเจ้าของจังหวัดจะได้รับพระราชทาน
รางวัลจากพระราชินี”

“จริงหรือ คุณพ่อ แล้วพระราชินีพระราชทานรางวัลด้วย
พระองค์เองหรือ พระราชินีไปรับจังหวัดมากหรือครับ”

“ถูกแล้ว ลูก” พ่อตอบรู้สึกโล่งอกที่ได้ระบายความจริงให้ลูกฟัง

“ได้ครับ คุณพ่อ เราช่วยกันหาจังหวัดส่งเข้าไปกัจังหวัดวังหลวง
ในเมืองหลวง” อาก็คพูดด้วยความตื่นเต้น “แล้วเราจะได้เฝ้าพระราชินี
ใหม่คุณพ่อ”

“ไม่เฝ้าคอกลูก เราจับจังหวัดได้ก็ส่งไปให้นายอำเภอ ๆ ก็
ส่งต่อไปให้เจ้าเมือง แค่นี้พอแล้ว จังหวัดไหนต้องเก่งจริง เมื่อ
ชนะเราก็ได้รางวัล”

“คุณพ่อ เราต้องจับจังหวัดส่งเข้าไปให้ได้ แล้วเราจะได้รวย
กันเสียที”

อาก็ค รู้สึกประทับใจจากพ่อ แล้วสองคนพ่อลูกก็ลุกขึ้นหา
จังหวัดต่อไป เขาดีใจที่พ่อและแม่จะได้สบาย มีความสุข ไม่ต้องทุกข์
ร้อนเรื่องเงินทองอีก ถ้าจังหวัดที่เขาส่งไปชนะการแข่งขัน

“ลูกจะจับให้ได้ และให้กั กัตจนชนะ!”

พ่อดีใจมากที่ลูกรับปาก เพราะเขารู้ว่าลูกเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญ
 ทางจังหวัด การล่าจังหวัด ๓ วันเต็มยังไม่ได้ผล เพราะพบแต่จังหวัด
 ชนสวะ แต่ในวันที่ ๔ พ่อลูกปืนไตไปบนยอดเขาเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง และ
 ไตลงมาอีกข้างหนึ่งของภูเขานั้น ที่หน้าผาของด้านภูเขาลูกนั้นมีรวงชัย
 เก่า ๆ ตั้งอยู่ อากคชให้พ่อตุและชวนทรงไปยังรวงชัยนั้นเพื่อจับ
 จังหวัด เพราะทรายรอบรวงชัยนั้นสีแสดเหลือง เมื่อไปถึง ทง ๒
 พ่อลูกก็ตั้งใจนั่งเนื่องจากได้ยินเสียงร้องของจังหวัด และไม่ใช้เพียง
 ๒-๓ ตัวเท่านั้น นับเป็นโหล ๆ ที่เดียว เสียงร้องประสานเสียงกัน
 ราวกับคนกริ่งใหญ่ หูของอากคชผิง เงยฟังอย่างเอาใจใส่ ในทันใด
 นั้นเขาเห็นกบตัวหนึ่งกระโดดอยู่ที่หน้าไม้เท้าเขา หายแผลวเข้าไปในรู
 และประเดี๋ยวก็มีแมลงตัวหนึ่งโผล่ออกมาจากรูเดียวกันนั้น จังหวัด
 นั้นเอง ตัวใหญ่ ลายงาม มันกระโดดหายไปทางรูใต้ดินใหม่อีกรูหนึ่ง
 ข้างบนหมกอนหินเล็ก ๆ ที่บ่ออยู่ ทงพ่อลูกก็ลงหากันจั่วระหว่ง อากคช
 เต็ดใบหญ้ามาถือไว้ใบหนึ่งแหย่เข้าไปในรูเพื่อให้จังหวัดออกมา มัน
 หยุตรับเงอตุกรบควน ทงพ่อลูกมันใจและแน่ใจว่า เจ้าจังหวัดตัวนี้
 แทะและเป็นตัวแสบเปียนละ แต่รูโหว่ไตก่อนหินนั้นเล็กมาก แมแต่มือ
 เล็กก็สอดเข้าไปไม่ได้ พ่อพยายามพ่นควันยาแดงเข้าไปไตก่อนหิน
 นั้นก็ไม่สำเร็จ อากคชจึงไปชักนาในลำธารได้มือหยอดลงไปในรู ข้าง
 พ่อก็เตรียมตาข่ายไว้กรอบ ทุทะมัททะแมงนั๊ก
 อีก ๒-๓ วินาที เจ้าจังหวัดตัวนั้นก็เข้าไปอยู่ในตาข่ายอย่างมี
 ระเบียบ มันงามแท้ ว่างเพริชว ชนิกอ้ายทองแดง ขาล่าสั้นงอไค้มุม
 สูง สีตัวกล้ายทองแดง มันแปลบปลาบ สำเร็จ! สำเร็จ! งามวิล

ที่หนึ่งต้องอยู่ในกำมือของสองพ่อลูกนี้แล้ว จึงบ้ายใจเมหน้ากลับบ้าน
เอาใส่ไว้ในกระปุกดินคลุมด้วยลวดมุ้ง วางบนโต๊ะข้างที่นอนของบิดา
อากค ซึ่งเขาตั้งใจจะเอาไปมอบให้แก่นายอำเภอ ในวันรุ่งขึ้น เขา
สั่งให้ภรรยาของเขาคอยระวังแมวของพวกเพื่อนบ้าน แล้วเขาก็ออก
ไปเพื่อซื้ออาหารจังหวัด เพื่อมาให้มันกินจะได้แข็งแรง และห้ามมิให้
ใครแตะต้องมันเป็นอันขาดระหว่างที่เขาไม่อยู่นี้

ส่วนอากคนั้นเล่าก็ตั้งใจนอนพูดไม่ออก เขาคิดเข้ามาดูแลฟังเสียง
ร้องของมันไม่ได้ ในขณะที่พ่อไม่อยู่

แล้วเหตุการณ์อื่นไม่นึกฝันก็บังเกิดขึ้น เสียงในกระปุกนั้นเงียบ
หายไปเฉยๆ อากคค่อยๆ เอามือเกาะที่กระปุกดิน เงียบไม่มีเสียง มัน
หายไปไหน อากคค่อยๆ ขยับลวดมุ้งฝา เปิดกระปุกนั้นทีละนิก แล้ว
หยิบกระปุกดินนั้นไปที่หน้าต่าง ในทันใดนั้นเอง เจ้าทองแดงตัวนั้นก็
กระโดดออกมาข้างนอกกระปุกดิน ไปเกาะที่หิ้งหนังสือ อากคตกใจ
เป็นกำลัง รีบปิดหน้าต่าง ไล่กระรูปอายุทองแดง เขาลืมนึกถึง
ตาชาย เขาพยายามจับมันด้วยมือ อนิจจา เขาออกแรงมากไปหน่อย
พอจับมันได้บีบ คอมันหัก และเขาก็หักไปข้างหนึ่ง

อากคหน้าซัดสลัดด้วยความตกใจ คอแห้งผาก หน้าตาดกใน
เขาได้ฆ่าเจ้าจังหวัดแซมเบียนเสียแล้ว

มารดาก็ยังตกใจยิ่งนัก ร้องกรวญครางขึ้นเสียงหลง

“ตายแล้ว ตายแล้ว ลูกเอ๋ย จะต้องตายกันสิ้นชั่วโคตรแน่ละ
คราวนี้ เมื่อพ่อกลับมา เขาจะทำอะไรกับลูก แมกไม่รู้”

หน้าอาภักซึกสงๆ แล้วปล่อยออกมาโอใหญ่ รับวังหน่อออกจากบ้านไปทันที

ถึงเวลารับประทานอาหารเย็น อาภักก็ยังไม่กลับ เมื่อพ่อกลับก็หัวเสียเป็นกำลัง กาคก็เลยเขียนลูกด้วยแซ่เมื่อกลับบ้าน พ่อ แม่ ก็คิดว่าลูกคงหลบไปซ่อนด้วยความกลัว และเมื่อหัวก็คงออกจากที่ซ่อน

สี่ทุ่ม—ห้าทุ่ม อาภักก็ยังไม่กลับ ทั้งพ่อแม่รู้สึกกระวนกระวายเป็นห่วงลูก เมื่อได้ยินนาฬิกาตีสองยาม เขาก็แน่ใจว่าอาภักต้องมือนเป็นสักอย่างหนึ่งแน่ ๆ ทั้งสองพ่อแม่จึงจุดตะเกียงออกตาม อีกหนึ่งชั่วโมงต่อมาเห็นอาภักนอนในกำป้อใกล้ ๆ นั้นเอง

เมื่อเอาตัวขึ้นมาได้ อาภักสลบหมดสติ บนศีรษะมีรอยแตกแผลใหญ่ เลือดสด ๆ ยังไหลรินออกมาจากแผลนั้น บ่อนั้นเป็นบ่อหิน ๆ แต่ตามร่างกายเปื่อยโชกไปหมด ทั้งพ่อแม่จึงพากันกลับบ้านชำระล้างแผล และดีใจมากที่เห็นหัวใจยังเต้นอยู่ มีลมหายใจน้อย ๆ ด้วยความตกใจมากที่สุดซึก อาภักนอนสลบไสลอยู่นกบคันทนหนึ่ง อาการเรียบร้อย เป็นกายเท่ากัน ในตอนเย็นวันที่สอง พ่อแม่จึงได้ยินเสียงเพื่อคลั่งว่า

“ฉันฆ่าอ้ายทองแดงตัวแซมเบียนเสียแล้ว ไร้อ้ายทองแดง อ้ายทองแดงเอ๋ย”

ทั้งพ่อทั้งแม่ลมเรื่องเจ้าจงหรัทไปชั่วขณะ เมื่อเห็นลูกพนักใจนึก เขาก็จึงนึกได้ว่ายังมีเวลาอีกถึง ๔ วันจึงจะพ้นกำหนดสงจงหรัท จึงยังมีหวังสาาง ๆ ว่าพอจะหาตัวแทนได้ และจะเอามาอวดอาภัก จะให้

คือใจหายเร็วขึ้น แต่คราวนี้จะต้องออกไปจับจิ้งหรีดโดยลำพัง มันใจว่า
คงได้ เพราะจิ้งหรีดไม่ใช่มีแต่ตัวเดียว

ถนนพ่ออากาศนอนไม่หลับตลอดคืน วางแผนการณจับจิ้งหรีด
จนกระทั่งรุ่งสาง เขาได้ยินเสียงจิ้งหรีดร้องใกล้ ๆ บ้าน เขารีบ
คลุกกลานลุกขึ้นตามเสียงนั้นไปจนถึงในครัว ก็เห็นจิ้งหรีดตัวค่อนข้าง
เล็กตัวหนึ่งเกาะอยู่บนกำแพงครัว แต่อยู่สูงมาก

ขณะที่พ่อของอากาศกำลังยื่นตลิ่งมองและคิดว่าตัวมันเล็กมาก ถ้า
จะไม่เป็นประโยชน์ ทันใดนั้นเอง สิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น เจ้าจิ้งหรีด
ตัวนั้น เมื่อเห็นพ่อของอากาศก็ส่งเสียงร้อง ๓ ครั้ง แล้วโผล่มาเกาะที่
แขนเสื้อ กลายกับลงมาให้จับแต่โดยดี

พ่อ ค่อย ๆ ตะครุบไว้และค่อย ๆ พิจารณาดูอย่างเชื่องช้า คอมัน
ยาว บนปีกทั้งสองมีลวดลายและสีเหมือนดอกข้าว งามมาก มันอาจ
เป็นนักสู้ก็ได้ แต่ตัวมันเล็กนิดเดียว เห็นจะส่งให้นายอำเภอเอาเข้า
แข่งขันชิงแชมป์เปี้ยน ไม่ได้

เพื่อนบ้านมจิ้งหรีดอยู่ตัวหนึ่ง ในละแวกบ้านนี้ไม่มีตัวใหญ่ได้
เขาคิดราคามันสูงมาก จึงไม่มีใครกล้าซื้อ เมื่อรู้ข่าวว่าบิดาของอากาศ
กำลังหาจิ้งหรีดจึงนำมาจะขายให้

แต่แทนที่ อาเซ็ง (พ่อของอากาศ) จะซื้อ แกกลับทำพENN
ให้มากที่สุดกับจิ้งหรีดตัวที่แกจับได้ พ่อเพื่อนบ้านของอาเซ็งเห็น
จิ้งหรีดของอาเซ็งก็หัวเราะก๊ากใหญ่ เพราะตัวมันเล็กกว่าของเขาตั้งครึ่ง

เมื่อปล่อยเจ้าจิ้งหรีด ๒ ตัวลงในชามกาสะมัน อ่าแข็งเกือบจะยอม
แพ้ แต่มานะกัดฟันนึกเสียว่าอย่างไรๆ ก็สู้เขาไม่ได้ ต้องตายหรือไม่
ก็ตาแข็งหักฟกการตลอดชีวิต เมื่อไต่ล้นปากทำเขาแล้ว ก็ต้องสู้
เจ้าจิ้งหรีด ๒ ตัวหันหน้าเข้าหากัน ตัวใหญ่แยกเขี้ยว ตงทาจะขย
เตรียมพร้อมเบียดจากการต่อสู้ เจ้าตัวเล็กย่นหนึ่งไม่เขยอนที เพื่อน
บ้านเจ้าของตัวใหญ่เอาขนหมูแยงอายตัวเล็กเพื่อให้มันโกรธ มุเข้าสู
แต่มันก็เฉย เจ้าจึงแห่และกวนมันด้วยขนหมูอยู่เรื่อย ๆ และใน
ทันใดนั้น ท่ามกลางความประหลาดใจของคนที่ดูอยู่รอบๆ เจ้าตัวเล็ก
กระโดดหยองแหงแสงกว่า เออละ! แล้วจิ้งหรีดทั้ง ๒ ก็กระโดดเข้า
ใส่กัน บัดเดียวใจ เจ้าตัวเล็กชันขาของมันชน ทนวดกระดก อ้าปาก
ผิงกรรไกรของมันบีบเข้าทักคอเจ้าตัวใหญ่ เพื่อนบ้านเจ้าของจิ้งหรีด
ตัวใหญ่ยอมแพ้ รีบแยกแกระออกจากตัวเล็กเพื่อช่วยชีวิตเจ้าจิ้งหรีดตัว
โตโง่เสียเปล่าไว้ทัน เจ้าตัวเล็กพริกขี้หนูชูหัวและส่งเสียงร้องแจ้วใน
การมีชัย

อ่าแข็ง ทั้งยืนค้ำและประหลาดใจระคนกัน ขณะที่กำลังพากัน
ชมเชยเจ้าจิ้งหรีดน้อยน้อยอยู่ เจ้าไก่ตัวหนึ่งเดินเข้ามาในบ้านโดยไม่ทัน
มีใครเห็น ตรงเข้ามาจิกเจ้าจิ้งหรีดน้อย แต่มันไวทนายาทกระโดด
แผลงหนีไป เจ้าไก่ไล่ตามตึกๆ เงื่องจะงอยจะจิก ไกรๆ หลับตาปี
นึกว่าเจ้าจิ้งหรีดคงเป็นเหยื่อเจ้าไก่แน่แล้ว แต่ทว่าไหนได้ เมื่อล้มตาชน
เห็น “เจ้าจิ้งหรีดเก่งก้อ ยี่ก้อไก่วิ่งหื้อ แหะแฮ้เห็นชน” ทั้งหมด

พากันยืนตีเท้าแรงตีเท้ากาแทบบ้านจะพัง อาเซ็ง รีบไปตักไก่อ และ
หยิบเอาเจ้าจิ้งหรีดน้อยขึ้นมาไว้ในมือ

เมื่อเห็นความสามารถของเจ้าจิ้งหรีดน้อย อาเซ็งก็เอาไปมอบ
ให้นายอำเภอ และเล่าเรื่องให้ฟัง นายอำเภอไม่เชื่อ เพราะตัวมัน
เล็กนิดเดียว จึงให้มีการประลองกติกกันอีกคนหนึ่ง นายอำเภอเอา
จิ้งหรีดที่คัดไว้อีกหลายตัวเพื่อจะส่งไปเมืองหลวงให้มากที่สุด ก็แพ้เจ้า-
จิ้งหรีดน้อยหมด ถึงกับเอาไก่อมาสู้ เจ้าจิ้งหรีดน้อยก็แสดงท่ากระโดด
ขึ้น ไปอยู่บนกอไก่อเช่นเคย , ต่างก็พากันประหลาดใจมาก นายอำเภอจึง
สั่งให้ทำการลงนามสั่งใส่เจ้าจิ้งหรีดน้อย และรีบให้คนขี่ม้า นำ ไปส่ง
เจ้าเมืองโดยด่วน เพราะวันนั้นเป็นวันสุดท้ายของเดือนกรกฎาคมแล้ว

อาเซ็งก็ได้แต่รอคอยฟังผลของการแข่งขันชิงแชมป์เมือง ชีวิต
ของเขาอยู่ที่จิ้งหรีดตัวเดียว เจ้าจิ้งหรีดตัวหนึ่ง นำความทุกข์ ความ
เศร้าโศก จนแทบจะเสียชีวิตลูกชายคนเดียวของเขา แล้วออกตัวหนึ่ง
ก็มาโปรดเขา นำชื่อเสียงมาให้ โดยเป็นแชมป์เมืองที่เขา
อยู่ อย่างน้อยอีกเดือนหนึ่ง เขาก็จะทราบว่า มันจะได้เป็นแชมป์เมือง
ของชาติหรือไม่

เมื่ออาเซ็งเล่าถึงกลยุทธ์ที่เจ้าจิ้งหรีดของเขาใช้กับไก่อ แม่ของ
อากัดก็ร้องว่า

“มันช่างเหมือนกับลูกเราเมื่อเล็ก ๆ กระโดดคร่อมหลังครูเหลือ
เกิน ตัวมันเล็กไม่ยอมสู้ข้างหน้า และไม่ยอมกตขางหลัง ท่องหาวิธี
หลบหลีกป้องกันตัวไว้ก่อน”

ตลอดเวลานี้ อาการของอากาศยังไม่เป็นปกติ มารดาต้องยัก
อาหารเข้าปาก สองวันแรกเส้นประสาทกระดูกและเหงื่อไหลท่วมตัว
หมอลงความเห็นว่าตกใจมากจนดีแตก เจตภูตของเขาออกจากร่างก็
เพราะความตกใจ ต้องกินเวลานานกว่าจะหายดีเช่นเดิม

อีกสามวันต่อมา อาการก็ทรุดลงอีก และค่อยแจ่มใสขึ้นเมื่อวัน
สิ้นเดือนกรกฎาคม มารดาของเขาจำได้ว่า อยู่ที ๆ เขาก็ยิ้มน้อย ๆ เป็น
ครั้งแรกนับตั้งแต่ล้มเจ็บมา ละเมอว่า

“ลูกชนะจ๊ะ! แม่จ๋า” แววดตาของเขาก็เหม่อมองเหมื่อนคน
ใจลอย

“ลูกว่าไงนะ” มารดาถาม

“ลูกชนะจ๊ะ แน” อากัดตอบ

“ชนะอะไรลูก ลูกของแม่ไปชนะอะไรมา”

“ลูกต้องชนะแน่ ๆ” เขาเพื่อละเมอพูดพล่าม

“ครั้นแล้วอาการของเขาก็เพียบลง ไม่ได้สติอีกตั้งครึ่งเดือน
จนกระทั่งรุ่งอรุณของวันที่ ๑๕ เดือนสิงหาคม มารดาของอากัดจึงได้
ยินเสียงลูกชายร้องเรียก

“แม่จ๋า ลูกหิวเต็มทีแล้วจ๊ะแม่”

โอ้ ลูกรักของแม่ ลูกหายแล้วหรือ สิ้นเคราะห์สิ้นโศกเกิดนะ
ลูก” นางพูดพลางตั้งชายเสื้อเช็ดหน้ากาที่ไหลนองสองแก้มนาง

“ลูกรัก รู้สึกเป็นไงบ้างลูก” อาหึ่งถาม

“ลูกสบายดี คุณพ่อ”

“ลูกนอนหลับไม่ได้สักเป็นเวลาานานทีเดียว”

“จริงหรือ แม่ นานเท่าไร”

“สักสามอาทิตย์เห็นจะได้ ลูกทำให้พ่อแม่อกใจมาก”

“อะไรนานถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ คุณพ่อ ลูกไม่รู้เรื่องอะไรเลย
คุณพ่อยกโทษให้ลูกด้วยนะครับ ลูกไม่ตั้งใจจะมาจังหวัดตัวนั้นเลย
ผมพยายามจับมันไว้ให้คุณพ่อ” เสียงของอากัดเกือบเป็นปกติ และ
เขาพูดเสมือนหนึ่งเรื่องเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง

“ไม่ต้องไปกังวลถึงเรื่องจังหวัดหรือคุณ ลูกนอนแบบขี้
โมเตียง พ่อจับได้จังหวัดแซมเบียของจังหวัดใต้หนึ่งตัว ตัวมันเล็ก
นิดเดียว แต่เล็กพริกขี้หนู และเวลานี้มันกำลังซังตำแหน่งแซมเบีย
ประเทศจีน”

“ถ้าเช่นนั้นคุณพ่อก็กยกโทษให้ลูกแล้วนะครับ”

“พ่อยกให้นานแล้ว พ่อเชื่อว่าเจ้าจังหวัดน้อยต้องชนะตำแหน่ง
แซมเบีย จังหวัดนั้นกันหูกยาเสียเถิดลูกจะได้หายวันหายคืน”

ครอบครัวเซ็งก็สกซันและมีความสุขของครั้งหนึ่ง อากัดกินข้าว
ได้ แต่บ่นว่า ขาอ่อนเขาเพลียมากและถลอกบางแห่ง

“แปลกจริง ก็ลูกนอนอยู่เฉย ๆ นี่นา” แม่พูด

“ลูกรู้สึกคล้ายว่าท้องวิ่ง คืองกระโตกอยู่ตลอดเวลา”

“แม่จึงนวดบีบขาให้เขา อากัดก็พรวดบ่นแล้วว่าขาของเขาแข็ง

ต่อมาอีกวันหนึ่ง อากคก็สามารถลุกขึ้นและเดินเคาะแตะไ้
 ๒-๓ ก้าว ครั้นเมื่อถึงวันที่ ๓ ที่อากคไม่ต้องนอนในเตียงขณะที่พ่อ
 แม่ และลูก กำลังบีบขบลูกเกาลัดอยู่ใต้ตะเคียงหลังจากรับประทาน
 อาหารเย็นแล้ว อากคก็โผล่งออกมาดอย ๆ ว่า

“เกาลัดนกกอ้วยเหมือนเกาลัดที่ลูกได้รับพระราชทานเลี้ยงที่ใน
 วังหลวง”

“ที่ไหนนะ” ทั้ง ๒ ฝ่ายเมียร้องถามขึ้นพร้อมกัน

“ที่ในวังหลวงครับ” อากคพูดย้ำ โดยไม่ทราบว่าย่ำคำที่พูด
 พุคนั้นมันแปร่งหูของพ่อแม่เขามาก

“ลูกกงผัน ไปกระมัง” แม่ถาม

“ลูกไม่ได้ผันจ๊ะแม่ ลูกได้ไปอยู่ที่นั่นจริง ๆ ลูกนี่ก็ออกแล้ว
 พวกสุภาพสตรีแต่งตัวอยู่ในชุดสีแสด สีฟ้าและสีขาว เมื่อลูกออกจาก
 กรงทองงี้ล่ะ”

“ลูกผันเมื่อลูกเจ็บหรือ ลูกแม่”

“เปล่าจ๊ะแม่ แม่เชื่อลูกซิ ลูกไปที่โน้นจริง ๆ”

“แล้วลูกเห็นอะไรอีกล่ะ”

“ผู้คนมากมายจ๊ะแม่ ผู้ชายไว้หนวดยาว มีคนหนึ่งใส่เสื้อลาย
 มังกร หนึ่งบนเก้าอี้ใหญ่ ลูกคิดว่าคงเป็นพระราชา พวกนั้นมาดูลูกจ๊ะแม่
 ตลอดเวลานั้นลูกไม่นึกถึงอะไรหมก นึกอยู่อย่างเดียวว่า เพื่อคุณพ่อ!
 เพื่อคุณพ่อ! ลูกต้องชนะ เมื่อเขาปล่อยลูกจากกรงทอง ลูกเห็น

เจ้าแมงกั่วใหญ่ หนวคมันยาวเพื่อย ลูกชักใจไม้คี่ จนกระทั่งเราเริ่ม
 ก่อสู้กัน กินแล้วกินเล่าเราต้องสู้กัน ลูกสู้กับมัน สู้เพื่อคุณพ่อ! จน
 กระทั่งกินสุดท้ายลูกพบเจ้าแมงอกตัวหนึ่ง หัวมันแดงแดงจะแม่ เคียว
 ลูกไม้กล้วยแล้ว ลูกชนะ ชนะการต่อสู้มาทุกคืน เจ้ามันใหญ่มาก
 ลูกตรงรีเข้าใส่มัน มันตรงเข้าหาลูก ลูกก็กระโดดเตี๋ยง ลูกมีกำลังดี
 รู้สึกตัวเบาและว่องไวกว่ามัน มันอู้อาย ลูกได้โอกาสจึงกักหางมันขาด
 และกักขาหน้าของมันทั้งสองหัก มันบ้าเลือดขึ้นมากกระโดดของแหง
 ค้วยขาหลังของมัน อ้าปากแยกเขี้ยวหมายจะเคียวลูกให้แหลก ลูกคิด
 ว่าจับมันเหมือนกัน แต่ลูกหลับตาปีเข้ากักมันอย่างเปะปะ เมื่อลืมตา
 เห็นเลือดไหลโซมออกจากเบ้าตาของมัน ลูกรีบกระโดดซี้หลังแล้วกัก
 กักที่คอมันจนสิ้นใจ”

“อากตเล่าและทำทางจรดกักกันคล้ายกับของจริง พ่อและแม่
 พังเพลิน นิ่งเงียบไม่ปรีปากเพราะคิดว่าการฝันของลูกช่างเหมือนกับ
 ได้ไปอยู่จังหวัดมณฑลกันมาแท้ ๆ จึงพูดหยอกลูกว่า

“แล้วลูกก็ชนะเป็นแชมป์ของประเทศไทยนี่นะ”

“ผมก็คิดเช่นนั้นเหมือนกันคุณพ่อ ผมอยากเป็น เป็นเพื่อคุณพ่อ
 ไงละ เพราะลูกคิดถึงคุณพ่ออยู่ตลอดเวลา”

พ่อแม่ก็ใจจนพูดไม่ถูก แต่ไม่เชื่อมากกว่า

เจ้าจังหวัดน้อย แชมป์จังหวัดของอาเซ็งก็ได้ถูกจับส่งต่อ ๆ

กัน ไปจนถึงท่านขุนนางผู้ใหญ่ในวังหลวง เจ้าเมืองก็เสียดเลือดกิน

ในเมื่อแต่ละเมืองเขาส่งจังหวัดตัวใหญ่ ๆ เข้าไปแข่งขันทั้งนั้น แต่ของ
 เขาเล็กตัวเล็กเดียว ถ้ามันชนะก็พากันตีไปชั่วอายุ แต่ถ้ามันแพ้เจ้าเมือง
 ก็จะต้องรับโทษ ถูกปลกดูกจำคุกฐานหย่อนความสามารถ นับประสา
 จะรับราชการสนองพระเดชพระคุณได้ต่อไปอย่างไร เพียงแต่หาจังหวัด
 ที่สามารถสักตัวหนึ่งก็ไม่ได้ ดังนั้นจังหวัดจึงกลายเป็นสิ่งสำคัญในอัน
 ที่จะบันดาลนำโชคมาให้ หรือเป็นระเบ็คมหาประลัยมาสู่ครอบครัวก็ได้
 ทั้งสองอย่าง

ท่านขุนนางผู้ใหญ่ เมื่อได้อ่านจดหมายและเห็นรูปร่างของ
 เจ้าหรือคนน้อยก็ไม่พอใจกล่าวว่

“เจ้าเมืองคนนั้น ถ้าจะมีบุญญาเกินสติ กูๆ ส่งจังหวัดกระเจ็ยร้อย
 มาแข่งขันชิงแชมป์ของชาติได้”

ภรรยาจึงปลอบว่า

“ไหน ๆ เขาก็ส่งมาแล้ว ก็ทดลองดูซิคะ มันเล็กก็จริง แต่มัน
 คงจะมีที่เด็ด มิฉะนั้นเขาจะกล้าส่งมาหรือคะ เขาก็กลัวหวังจะหลุดจาก
 บ่าเหมือนกัน”

แต่ครั้นถึงวันคัดเลือก เจ้าจังหวัดน้อยก็ต่อสู้คล้ายกับมันมีอำนาจ
 เห็นจังหวัดด้วยกัน ถ้าเปรียบกับมวยมันก็ผ่าน เค. โอ. มาทุกรอบ
 คู่ที่ใหญ่กว่า มันก็ใช้กติกแบบฟ้าแลบ โดยทลยเล่นเสียก่อน โดยไม่รู้ตัว
 เป็นที่แปลกประหลาดนับตั้งแต่พระราชวังจาก

การต่อสู้จังหวัดซึ่งตำแหน่งแชมป์ของประเทศไทยเริ่มต้น
 เดือนสิงหาคม วันที่ ๑๘ ถึงวันที่ ๒๓ เดือนเดียวกัน คือวันสุดท้าย

เจ้าจังหวัดน้อยของอาแซงพออากคึกกว่าตำแหน่งแฉมเบียนแห่งชาคจิน
ไว้ได้ ท่ามกลางการโห่ร้องและเสียงปรบมือของคนนับแสน
แต่แล้วในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง เจ้าแฉมเบียนจังหวัดน้อยก็หายไป
จากกรงทอง!

เมื่อข่าวนี้มาถึงอาแซง แก่ยืนคิดถึงกับน้ำตาไหล ทงครอบครัว
เพื่อนบ้าน ประชาชนทงจังหวัด พวกนี้แสดงความยินดีให้ศีลให้พร
ทางราชการถึงกับประกาศให้มียศเลื่อนเป็นนายอำเภอ รับพระราชทาน
เบญจเลียงพิเศษฐานะของครอบครัวเซ่งกรุงเวียงเจริญชน อากคึกได้
เข้าเป็นนักเรียนของโรงเรียนอนันมชอแห่งจังหวัดนน แต่นับจากนั้น
มาปรากฏว่าอากคึกไม่สามารถทนดูจังหวัดกักกัน ได้อีกเลย

ต่อมาเมื่อสำเร็จการเรียน อากคึกเข้ารับราชการ และด้วย
ความขยัน เจริญผลลาต เขาได้เลื่อนยศเป็นถึงเจ้าเมือง อาแซง บัดนี้
อายุมากแล้ว เป็นคุณปู่ ชอบเล่าเรื่องลูกชายให้ใครต่อใครฟัง และ
มักจะจบด้วยคำพูดลงท้ายว่า

“การแสดงความกรุณาปรานีนั้นมีหลายทาง คนที่เต็มไปด้วย
ความเมตตา โดยเฉพาะลูกทวด ๆ มักบุญบุญ รุ้จักผูกพัน ทงเทวดาและ
ผีก็จะคอยคุ้มครองให้ความช่วยเหลือตลอดไป”

ผู้บริสุทธิ์

ทางใต้ของแคว้น ชูเจา มีเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งอยู่ระหว่างทิวภูเขาและทะเลสาปไวซาน ล้อมรอบด้วยพนทึ่ม ๆ ตอน ๆ มีซุ้มหินอยู่เป็นหย่อม ๆ ถูกลายเครื่องประดับประดาหรือเป็นประตูลอย ซุ้มเหล่านี้คืออนุสาวรีย์ของอดีตสุภาพสตรีผู้มั่งคั่ง ซึ่งเมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ได้ประกอบคุณงามความดีไว้มาก เช่นหญิงหม้ายไร้สามีตั้งแต่สาว ๆ และครองตัวอยู่ได้ เป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่แต่งงานอีก เมื่อถึงแก่กรรมแล้วจึงได้รับเกียรติจากพระเจ้าแผ่นดินให้สร้างซุ้มหิน จารึกชื่อไว้เป็นอนุสาวรีย์สำหรับคนรุ่นหลัง แต่การครองตนเป็นผู้บริสุทธิ์นี้ ต้องได้รับคามยุ่งยากใจเพียงใด จะเห็นได้ตั้งนิทานต่อไปนี้ :— — —

“เข้ามาเสียในบ้าน ไม่ชั่ว” เสียงแม่หม้ายสาว ‘เวิน’ ร้องเรียกลูกสาว “มันไม่ใช่วิสัยของหญิงสาวคราวลูกจะออกไปเกาะประตูวัดคุณเดินไปมานอกถนนเลย”

ไม่ช้ามีศประตูลูกสาวเดินเข้ามาข้างในด้วยความละอาย เธอเป็นหญิงสาวสวยมาก ริมฝีปากแดงระเรื่อ ฟันขาวราวไข่มุกต์ ผิวหน้าขาวเหมือนกับดอกท้อ และอิมเอิบเหมือนดอกไม้บานในยามเช้า หญิงชนิกนี้ จะหาพบได้ก็ในชนบทเท่านั้น

เธอเดินเข้ามาอย่างเชื่องช้า ใจเต้นระรัว

“ทำไมคนอื่นจึงออกไปได้ ส่วนที่หนูละแม่คอยห้ามเสมอเชียว
ละ” แล้วเธอก็ร้องไห้ด้วยความน้อยใจ

ขณะนั้นทหารหนึ่งกองร้อยกำลังเดินผ่านหน้าบ้าน ถนนแคบ ๆ
นั้นจึงสนั่นหวั่นไหวไปทั่วผืนเท้า หญิงชายทั้งหนุ่มสาวเฒ่าแก่พากัน
ออกมาดูว่าทหารเหล่านั้นจะพากันไปไหน หญิงที่แก่และมีสามีแล้วก็ยืน
ฟังรวี ส่วนที่สาว ๆ ก็อยู่ในบ้านแอบลอดมุ้งดูทางมูลิ

แต่ไม้อ้าวไม่ทำคังนั้น เธอก็ออกไปยืนดูหน้าประตูบ้าน โครผ่าน
ไปมากก็แลเห็น จึงเป็นที่เสียดตาสองผู้บังคับกองร้อยร่างสูงท่าทางสง่า
ซึ่งคุมทหารเหล่านั้นมา เขาจึงมองดูไม้อ้าว เธอยิ้มเลอคั่นหน้า
นายร้อยหนุ่มเข้ามาผ่านเธอไป แต่กอดที่จะหันหลังมามองดู ดวงหน้าอัน
แสนหวาน ของเธอ อีกครั้งหนึ่งไม่ได้ เมื่อแถวผ่านไป

กองร้อยที่มาจากแคว้นชูเจา ซึ่งอยู่ห่างจากระแวกนี้ประมาณ
๓๐ ไมล์ เพื่อล่าพวกโจรที่คอยปล้นหมู่บ้านและหลบหนีไปซุ่มซ่อน
อยู่บนภูเขา

และการมาของทหารหมื่นจากกองทัพก้ออาศัย สำหรับพลทหาร
ก้ออาศัยอยู่ตามวัด - ส่วนนายทหารนั้นต้องหาบ้านพักเพื่อความสะดวก
สบายกว่าพลทหาร ผู้บังคับกองร้อยจึงหันวกกลับมาที่บ้านของไม้อ้าว
อีกครั้งหนึ่ง คังนุน เมื่อจึกแจ้งให้ทหารโตยงกับบัญชาของเขาพักผ่อน
เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เขาก็ตรงมาที่บ้านนั้นทันที

เมื่อเขาได้รับอนุญาตให้เข้าไปข้างในก็พบมารดาและย่าของไม้อ้าว
ทั้งสองเป็นหญิงหม้าย เขาแจ้งความประสงค์ให้หญิงทั้งสองฟังว่า การ
ปราบโจรผู้ร้ายที่หลบอยู่ตามเทือกเขาจะกินเวลาประมาณ ๓ เดือน ส่วน

มากเขาจะต้องออกกล่าวพวกโจร แต่เมื่อกลับมาพักผ่อนในหมู่บ้านก็อยาก
จะขอมาพักอยู่ที่บ้านนี้ และค้างกับออกซ้อและแซกกัน ผู้บังคับกองร้อย
รู้สึกประหลาดใจที่บ้านนั้น ไม่มีผู้ชายเลย

หญิงสาวที่เขาเห็นเมื่อเขานั่งอยู่ที่นั่น กำลังนั่งเต้นและใจสั้น
คอยฟังคำอนุญาตของย่าและมารดา ผู้บังคับกองร้อยสังเกตเห็นหญิงหม้าย
ผู้เป็นย่านนั้นกะเนออายุราว ๖๐ ปี เนื้อหนังเหี่ยวแห้ง นางพนักีร์ชะ
ด้วยกำมะหยี่สีดำ ส่วนหญิงหม้ายมารดาไม่ฮ้วนหนา เป็นหญิงร่างระหง
ยังสาวและสวยอยู่ อายุราว ๓๕ จมูกโต้ง รูปร่างยังประเปรี้ยวและ
มีเสน่ห์ เป็นผู้ที่ตกยาก นางคอยระวีงักริยาของนางอยู่ทุกขณะ ในขณะที่
ที่ผู้บังคับกองร้อยลอบสังเกตดวงตาของนาง เขารู้สึกว่ามีความลึกลับ
แฝงอยู่ในแววตานั้น

มันออกจะเป็นการนำกิด และนำประหลาดอยู่สักหน่อย สำหรับ
ครอบครัวนั้นซึ่งอยู่มา ๓ ชั่วคนแล้ว ที่จะรับชายแปลกหน้ามาเป็นแขก
ร่วมชายคาเดียวกันเช่นนี้ แต่ผู้บังคับกองร้อยเป็นชายหนุ่มที่แก่ ผอมตก
คำเป็นมันขลับ ร่างสูงระหงองอาจสมเป็นชายชาติทหาร สำเนียงพูด
ตลอดจนกริยาท่าทางสมเป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้ว เขาบอกว่าซ้อ
หลี่ซง

“ผมไม่รบกวนเรื่องอาหารหรือการอื่น ผมต้องการเพียงเตียงนอน
ที่อาบแดดและน้ำชาเป็นบางครั้งบางคราวเท่านั้น”

“แต่บ้านของอึ้งนั้น ไม่สมควรจะรบกวนผู้บังคับกองร้อยนะคะ”

หญิงหม้ายสาวตอบ “แต่ถ้าท่านไม่รังเกียจ ก็ฉันก็ยินดีต้อนรับท่าน
ขณะที่มาพักในเมือง”

จริงอยู่บ้านนั้นค่อนข้างมืดทึบ เครื่องเรือนก็ไม่มีอะไรมากนัก
แต่ทว่าสะอาดหมดจด ไม่มีฝุ่นละอองหยักไย ทุกสิ่งทุกอย่างจัดไว้
อย่างมีระเบียบเรียบร้อย

หญิงหม้ายสาวจัดให้หญิงกับกองร้อยนอนห้องนอก ส่วนนาง
และไม่ชวนนอนห้องข้างใน การมีหญิงหม้ายชราคือคุณเข้าอยู่อีกผู้หนึ่ง
ในบ้าน คงจะทำให้ไม่มีเสียงซุบซิบนินทาเกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อหญิงหม้ายทั้งสองเห็นหญิงกับกองร้อย ความ
คิดก็แวบขึ้นมาทันทีว่า หลานคนนี้แหละช่างสมกับไม่ช้ามาก และเธอ
ก็มีอายุสมควรที่จะมีเรือนหรือหมั้นได้แล้ว เธอถามพร้อมทุกอย่าง
เว้นแต่ขาดคุณสมบัติบางอย่าง ซึ่งผิดกับมารดาของเธอ สิ่งนั้นคือความ
อ่อนโยนนิ่มนวล มีคนพยายามมาติดพันเธอมากเหมือนกัน แต่ภรรยา
เอาจริงเอาจังบรรดาชายหนุ่มในละแวกนั้น ก็เกิดถือโชคลางว่าในครอบครัว
ของเธอหมดงสองหม้ายแล้ว ล้วนแต่สามกายเมื่อยงหนุ่มแน่นทงหน
จึงไม่มีใครอยากจะเป็นคนที่สาม อีกประการหนึ่งครอบครัวนี้ยากจน
มีแต่กระท่อมเล็ก ๆ เป็นสมบัติอยู่คนเดียวเท่านั้น พวกญาติพี่น้องฝ่าย
ชายจึงไม่ยินยอมเลือกใส่ในครอบครัวนั้นนัก ไม่ช้าจึงเกือบจะเป็นสาวทมิฬ
อยู่แล้ว

เมื่อหลานเข้ามาอยู่ในบ้านจึงเกิดมีการเปลี่ยนแปลงมาก ในกระ
ท่อมแห่งตระกูลแห่งนี้ เขาเอาใจใส่ในตัวไม่ช้ามาก และรู้สึกว่าเป็น
กันเองกับครอบครัวนี้ เขาหาเสียงหัวเราะของผู้ชายมาสู่บ้านนอกครั้ง
หนึ่ง ซึ่งไม่เคยปรากฏมาหลายปีแล้ว และหญิงทั้งสามก็หวังว่าเสียง
หัวเราะของชายผู้นั้น คงจะอยู่ในบ้านนี้ตลอดกาล

วันหนึ่ง หลี่ซุงกลับมาจากค่ายเพื่อพักผ่อน เขาเห็นหญิงหม้าย
สาวอยู่โผล่ห้องข้างใน เขาจึงเดินเข้าไปหา ภายในห้องนั้นเขาพบตำรา
ต่าง ๆ พร้อมทั้งวรรณคดี, ประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ หนังสือ
นวนิยาย, บทละคร บางเล่มไม่เหมาะสำหรับผู้หญิงจะอ่านก็มี นอก
จากยังมีหนังสือสำหรับเด็กอีกเป็นอันมาก

“คุณนายมีหนังสือกำรามากนะครับ”

“เชิญคุณหยิบไปอ่านเล่นบ้างก็ได้ค่ะ มันเป็นเรื่องสามัคคี
เอง”

“แล้วหนังสือสำหรับเด็ก ๆ เล่าครับ” หลี่ซุงซักสงสัยจึงถามขึ้น
เพราะไม่เห็นมีเด็กอยู่ในบ้านนั้นแม่แก่คนเดิน

หญิงหม้ายสาวหน้าแดงเรื่อ ๆ “ดิฉันไม่ได้รับการศึกษามาก
มายนักหรอกค่ะ แต่ดิฉันสอนหนังสือให้แก่เด็กเล็ก ๆ และหญิงสาว”

หนังสือบางเล่มว่าด้วย “หน้าที่ของหญิง” ประพันธ์โดยนักเขียน
สตรีเรื่องนาม ชื่อ ปิ่นเฉา และอีก ๓-๔ เล่มว่าด้วยตัวอย่างและความ
ประพฤติของครอบครัว ประพันธ์โดย ชีมาทวง เป็นหนังสือสำหรับ
อบรมหญิงสาวทั้งนั้น

“ชื่อ นั้นเป็นอาชีพของคุณนายหรือครับ น่าประหลาดแท้ ผม
เคยนึกอยู่บ้างเหมือนกันว่าคุณนายหาเลี้ยงครอบครัวด้วยวิธีใด”

หญิงหม้ายสาวยิ้ม “ต้องมีทางซิกะ เมื่อคุณแม่และดิฉันยังสาว
อยู่ เราจับจ้างเย็บปักถักร้อยกะ เคยมีคนสอนที่บ้านมีคนเรียนเดิน
เรียน การสอนไม่สม่ำเสมอหรอกค่ะ บางคนก็เรียน ๒-๓ เดือน บาง

คนก็ราวหนึ่งปี แต่บิดามารดาของเด็ก ๆ เขาชอบให้คิดนั้นสอนลูกหลาน
เขา เพราะเขาทราบดีว่า คิดนั้นอบรมให้ลูกเขาเป็นแม่บ้านที่ดี

หลังซึ่งเอื้อมมือไปหยิบหนังสือเล่มใหญ่ เล่มหนึ่ง หน้าปกเป็น
อักษรบอก่า 'รวบรวมภาษิตของ ชูชี' เป็นหนังสืออ่านของนักปรัชญา
สาวกขงจื๊อ เมื่อหญิงหม้ายเห็นจึงกล่าวว่

“มันเป็นของสามคิดนั้นคะ คิดนั้นไม่คงแก่เรียนดังกับจะอ่านหนังสือ
สูงถึงเพียงนั้นหรอก การศึกษาเท่าที่หญิงพึงต้องการก็มีหน้าที่ของ
มารดา, ภรรยา, พี่สาว, บุตรสาว, บุตรสะใภ้ และกฎเกณฑ์ของ
ความเมตตาปรานี, ความเชื่อฟังความบริสุทธิ์และอะไรพรรณนแหละ
คะ”

“ผมเชื่อแน่ว่าบรรดาศิษย์ของคุณคงจะได้รับ การอบรมเป็นอย่างดี
ดีและซาบซึ้งในคำสั่งสอน อ้า — สามของคุณนายคงเป็นสาวกของขงจื๊อ
นะครับ”

หลังซึ่งรู้สึกว่ตลอดเวลาที่สนทนากันนี้ หญิงหม้ายสาวสนทนา
ด้วยความรู้สึกรุ่งกลืนมาจากหัวใจและถ่อมตัว ทั้ง ๆ ที่หล่อนเองเป็นผู้
คงแก่เรียน เขารักลูกสาวของนาง แต่เขาก็แน่ใจว่ในถิ่นความเป็นผู้ดี,
ความรู้สึกรู้สึกอันแก่กล้า, ความมานะ อุตทน บากบั่น เหล่านี้ จะหาไม่ได้
ในตัวของลูกสาวดังเช่นมารดาของเธอเลย และเขาก็หาทราบไม่ว่
ในระหว่างนี้ คณะกรรมการกำลังพิจารณากราบบังคมทูลพระราชาให้
ประทาน ชัมเกียรติยศ แก่หญิงหม้าย 'ผู้บริสุทธิ์' ทั้งสองอยู่แล้วใน
ไม่ช้า

หลังจากที่ หลีซุง กลับมาจากเมืองสนเซ็ง เขาเห็นที่บ้านของหญิงหม้ายสาวนมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย ก็มีส่วนครัวเกิดขึ้นหลังบ้าน ส่วนครัวนี้ต้องเดินผ่านออกไปทางครัว เข้าวันหนึ่ง ไม้อั่ว ไปตลาด หลีซุงไม่ทราบว่าไปไหน จึงถามหญิงหม้ายสาวว่า คุณย่าไปไหน แท้จริงเขาใคร่จะถามถึงไม้อั่วมากกว่า

“คุณก็คิดว่าคุณย่าคงอยู่ที่สวนครัวหลังบ้าน ลองไปดูกันซิคะ”

ทั้งสองจึงพากันไปยังสวนครัวหลังบ้าน ณ ที่นั้นหลีซุงเห็นมีต้นสาเล่ กะหล่ำปลี ต้นหอม และผักอื่น ๆ อีกเป็นอันมากทั้ง ๓ ถิ่นของสวนครัวล้อมรอบด้วยกำแพงของเพื่อนบ้าน ที่ทางหลังสวนครัวนี้ มีทางเล็กข้างสวน เดินไปสู่กระท่อบเล็ก ๆ เป็นเล้าไก่ ณ ที่นั้นคุณย่านั่งอยู่บนม้าเล็ก ๆ ตกแดดอยู่อย่างสบายอารมณ์ หญิงหม้ายสาวกับหลีซุง จึงพากันมาตัก หลีซุงลอบชำเลื่องดูหญิงหม้ายสาว เขารู้สึกว่านางช่างน่ารักน่าเอ็นดู เลียนกระไร ดวงตาเข้มเป็นประกาย ท่าทางที่เดินไม่ผิดกับนางพญา เขาเชื่อมั่นเหลือเกินว่า ถ้าหากเวลาใดที่แม่หม้ายตรงเสนห์ผู้น้อยอยากจะมีสามีอีกแล้วไซ้ ไม่ว่าจะชายหนุ่มหรือแก่คงจะพากันชิงรักหักสวาทกันเป็นแน่แท้

“คุณนายทำสวนครัวนี้เองหรือครับ?” หลีซุงถาม

“เปล่าค่ะ อาจังแก่เป็นคนทำ”

“ใครครับ จังนะ?”

“เป็นคนทำสวนของเราค่ะ บางทีเมื่อเรามีแตงโม แตงกวา หรือกะหล่ำปลีเหลือกิน แก่ก็เอาไปขายที่ตลาด และเอาเงินมาให้เราค่ะ

แกเป็นคนทีซอสത്യทสูกทตจนเห็นมา” แล้วนางก็ไปทกระตือบเล็ก
อีกหลังหนึ่ง

“แกนอนที่กระตือบโน้นกะ”

ในทันใดนั้นประตูกระตือบก็เปิดออก จังโผล่ออกมา อายุของ
ของเขาอยู่ในราว ๕๐ ปี เขาแต่งกางเกงขาก๊วย มีผ้าขาวม้าโพกหัว
แบบคนสวนบ้านนอก ใบหน้าซอสത്യ ผิวคล้ำเพราะตากแดด แตก ล้า-
เนื้อที่แขนเป็นมด ๆ

หญิงหม้ายสาวจึงแนะนำจิงให้รู้จักกับหลี่ซุง แล้วจิงก็เดินไปที่บ่อ
เอากะป๋องตักน้ำขึ้นมาดื่ม ทีเหล้อยู่กกลางมือและแขน ในขณะที่เขา
ดื่ม น้ำอยู่นั้นแสงแดดส่องมาตองตัวเขา ทำให้เนื้อสีคล้ำของเขาเป็นมัน
ชลบนาตุงนั๊ก หลี่ซุงชำเลื่องเห็นแววตาของหญิงหม้ายสาวลุกวาวเป็น
ประกายอย่างไรชอบกล เมื่อนางมองดู จิง

“คิดฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ถ้าหากไม่มีเขา เขาไม่ต้องการค่าจ้าง
เขาไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน เขาต้องการแต่อาหารเพื่อเลี้ยงท้องและที่
สำหรับนอนเท่านั้น จริง ๆ นะคะคิดฉันไม่เคยเห็นคนขยันเอางานเอการ
ฉลาดมีมานะอะไรเช่นนั้น วันก่อนคิดฉันเย็บเสื้อให้เขาตัวหนึ่ง ต้องอั้น-
วอนกันเสียแทบแย่กว่าเขาจะรับเอาไว้”

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันแล้ว หลี่ซุงเดินเข้าไปใน
สวนหลังบ้านอีก เขาพบจิงกำลังซ่อมเส้าไถอยู่ หลี่ซุงเข้าช่วย จิง ทำ
เส้าไถด้วย ต่อมาเมื่อหลี่ซุงนึกถึงเส้าไถทรงนี้ที่ไร เขาก็อดรู้สึกซาและ
ซันไม่ได้ว่า เส้าไถนั้นช่างมีความสำคัญในชีวิตของหญิงหม้ายสาวนั้น
เพียงไร

ขณะที่ทำเล้าไก่อยู่นั้นเหลือช่วงจังหวะจึงสนิทสนม ในเรื่องเกี่ยวกับ
การเลี้ยงไก่ แล้วก็เปลี่ยนเรื่องมาพูดถึงเรื่องหญิงหม้ายสาวของเขา

“โอ! นายของผมหรือครับ ท่านเป็นผู้ดีตกยากแท้ ๆ เจียว
ครับ และก็เพราะท่านนี่แหละ มารดาของผมจึงอยู่ด้วยความสะดวก
เพราะท่านเอาใจใส่คอยดูแลให้ท่านอยู่เสมอ ผมจึงคิดถึงบุญคุณท่าน
นัก” เขาเล่าต่อไปว่า

“คุณนายผู้เข้านั้นหรือครับ ท่านเป็นหม้ายตั้งแต่อายุ ๒๐ ปี
บุตรชายคนเดียวของท่านซึ่งแต่งงานกับภรรยาของผมนั้นก็อกันะ-
แหละครับ ผมทราบว่าในขณะที่สามของคุณนายกำลังหัวผมอยู่ที่ ๆ
ก็เป็นลมหมดสติล้มฟาดลงกับพื้นถึงแก่ความตายทันที คุณท่านเป็นหม้าย
ตั้งแต่เนิ่นมา อายุท่านหรือครับ เพิ่งครบ ๑๘ ปีเท่านั้นเองเมื่อสามท่าน
ถึงแก่กรรม ท่านเป็นหม้ายอยู่ถึง ๑๗ ปีแล้วละครับ ผู้ชายมาหาคู่ท่าน
กรอไปแต่ท่านก็ไม่เล่นด้วย พวกเจ้าชู้เหล่านี้หนีเอือมระอาไปเอง นัก
ทราบว่าคณะกรรมการเมืองเขากำลังยื่นรายงานถวายพระเจ้าแผ่นดิน เพื่อ
ขอพระราชทานจัดเลี้ยงวิทยุสำหรับ ผู้บริสุทธิ์ ให้แก่หญิงหม้ายนายผม
ทั้งสองในเร็ว ๆ นี้แหละครับ อ้อ ทิ้งตัวคุณละครับ คุณไม่หัวใจครับ
กับคุณละ ผมก็ว่าสมกันราวกับกิ่งทองใบหยกเทียบครับ เสร็จแล้วไม่ใช่
เล่นนะครับ”

หลี่ซ่งยิ้ม เขาไม่ต้องการให้ใครมาบอกเขาถึงเรื่องความงามของ
ไม้อ้วนดอก

“จัดเลี้ยงวิทยุ สำหรับผู้บริสุทธิ์นี่นะ อะไรกันนะ ทั้งบอก
เมื่อตกน

“อ้อ คุณไม่ทราบหรือ ในเมืองนี้ก็มีตระกูล ชู ท่านนี้ได้รับ
เกียรติยศ ชู ผู้บริสุทธิ์ คนที่สองก็จะเป็นคุณย่าของเรานั่นแหละครับ
ท่านเป็นหม้ายมาถึง ๔๐ ปีแล้ว และคนที่สามก็เห็นจะเป็นคุณนายสาว
ของผมที่สมควรจะได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่”

“จึงพูดเล่นหรือพูดจริงนี่”

“เอ ผมจะไปโกหกคุณเอาวิมานอะไรกัน มันไม่ใช่ของสำหรับ
พูดเล่นเลยนี่คุณ นอกจากได้รับพระราชทานชูเกียรติยศแล้ว ยังได้
รับพระราชทานเบี้ยเลี้ยงชูปีกนระคุณ คุณเออะ คุณนายสาวของผมท่าน
ก็ยิงสาวและสรวย ท่านไม่ยอมจากแม่ผัวของท่านไปเลยก็เพราะท่านจงรัก
ภักดี คอยอยู่เพื่อปรนนิบัติคุณย่าแม่ผัวมากกว่าที่จะมีสามีใหม่ แล้ว
ก็ต้องออกจากบ้านนี้ไป แล้วใครจะปรนนิบัติคุณย่าของคุณไม่ช้าละ
ครับ”

“จริงนะครับ ผมว่าผู้กองกับคุณไม่ฮั่นแน่และ สมกันแท้ แล้ว
คุณนายผมท่านจะได้มีหลานชายไว้จุกธูปบูชาเส้น ป้ายาทายใจล่ะครับ”

หลังชูงกลับ ไปกลับมาที่บ้านหญิงหม้ายสาวนี้ไม่ขาด อนันต์จึงเขา
สนใจที่จะล่าไม้เขี้ยวมากกว่าล่าโจร และไม้เขี้ยวกรักและบูชาหลังชูงไม่น้อย
เหมือนกัน แล้วต่างก็สารภาพความในใจซึ่งกันและกัน แล้วนำความไป
บอกเล่าผู้ใหญ่ทั้งสอง ต่างก็เห็นว่าคู่ควรกันแล้ว แต่ในระหว่างที่ยังมีได้
แต่งงานกันนั้นก็เตรียมการระมัดระวัง เพื่อมิให้ชิงสุกก่อนท่ามกันอย่างเต็ม
ที่ มีการสลักถมลงกลอนห้องนอนอย่างแน่นหนาแต่ความรักยอมหัวเราะ
เขาระช่างทำกุญแจผู้ใหญ่ทั้งสองก็ถูกหลอกจนได้วันยังค่ำ เพราะลึมนึกว่า
เวลากลางวันนั้นหลังชูงไปพักทักาย และไม้เขี้ยวได้เลิกลอคไปพบหลังชูงข้าง

นอกจากจะกลับกองเวลารับประทานอาหารเย็น และมักจะเป็นเช่นนั้น
อยู่เสมอ ในเวลาที่หลี่ซงไปตรวจกาย

ครึ่งหนึ่ง หลี่ซงกลับมากายหลังอาหารเย็นเกือบ ๒ ชั่วโมง ทั้งนี้
เพราะทั้งสองแผลอวัยวะแล้วแลยชอบเซตเข้าไปในป่าไม้ ลมพัดเอื่อยๆ
ได้ร่มไม้บนหญ้าเขียวชอุ่ม ทั้งสองนอนเล่นคุยกันเพลินไป ต่างก็ให้
สัตย์ปฏิญาณว่าจะรักกันอยู่เช่นนี้ตลอดกาล ไม่ชั่วเลวให้หลี่ซงฟังถึง
ความมั่งคั่งของคุณแม่เมื่อยังสาวว่าเป็นหญิงงามอย่างหาตัวจับยาก และ
มีชายหลายรายมาสู่ขอเพื่อแต่งงานอีก แต่นางก็ปฏิเสธเสียหมดทุกราย
ไม่ชั่วกระซิบที่หูของหลี่ซงว่า

“ถ้าเป็นคุณละคร ก็ฉันต้องแต่งงานใหม่แน่แท้จ และแต่งงาน
นานแล้วด้วย”

“อ้าว ทำไมเธอไม่พอใจหรือทำไมคุณแม่เช่นนั้น?”

“อ้อ แน่หนอนค่ะ แต่มันก็เป็นธรรมดาที่หญิงจะต้องอยู่
ใกล้ชาย ชายจะต้องอยู่ใกล้หญิง ไม่ใช่อยู่คนเดียวเช่นคุณแม่ของฉัน
เป็นแรมปีเช่นนั้น อาจเป็นเพราะถือเกรงในลัทธิขงจื๊อมากเกินไปกระมัง
คะ ฉะนั้นจึงเบียดเบียนคุณย่าและคุณแม่ยิ่งนัก ในเรื่องระเบียบนั้นแหละ”

ไม่ช้ายังกำลังสาว การอบรมสั่งสอนที่ได้รับจากคุณย่าและคุณแม่
เช่นไม่ให้ไปยืนนอกบ้านหรืออะไรทำนองนั้น จึงดูเป็นโบราณคร่ำครึ
นักหนา

“อย่างไรก็ตาม” หลี่ซงว่า “ต้องเป็นหญิงที่ค้ำจริง ๆ จึงจะ
บำเพ็ญตนเช่นคุณแม่ของเธอได้”

“ซุง คุณคิดว่าผู้หญิงน่าจะเกิดมาเพื่ออะไร ไม่ใช่เพื่อแต่งงาน มีบ้านแล้วก็มีบุตรดอกหรือ คุณแม่ก็คงไม่สบายนักที่ต้องสูญเสียคุณพ่อ แต่ยิ่งสาว ก็ฉันออกหนักชมท่านไม่ได้ แต่—”

“แต่อะไร ไม่อ้าว?”

“ฉันไม่เคยนึกเลื่อมใสเลยในเรื่อง ‘ซุ่มเกียรติผู้บริสุทธิ์!’

หลังช่วงหัวเราะออกมามากใหญ่ แล้วก็ได้ตามถึงเรื่องซุ่มอันมเกียรติกี่ ซึ่งคุณแม่และคุณย่าของเธอจะได้รับ

“ทงจริงคุณนึกพอใจสำหรับคุณแม่ที่จะได้รับเกียรติสูงสุดนี้ แต่เมื่อเราแต่งงานกันแล้วเราก็จะไปจากบ้านนี้ คุณย่าก็ออก ๆ แอค ๆ เต็มที่แล้ว เบียดเบียนชีพจะเอาจะทำอะไร ต้องอยู่โดยลำพัง ไม่มีหวังอะไรในอนาคตอันเป็นเวลาอีกถึง ๒๐-๓๐ ปี แต่อยู่ด้วยการผยองในเกียรติที่ได้รับพระราชทานซุ่มเกียรติยศ จนกระทั่งกายกลายเป็นแพทมเกียรติกรรมหรือ”

หลังซุงรู้สึกขบขันในถ้อยคำของไม้อ้วมาก เขาจะบอกเธอได้ อย่างไรก็ตามเธอก็คิด ในเมื่อตลอดชีวิตของเธอนี้แต่เกิดมาพอรู้ความก็แลเห็นชีวิตของหญิงหม้ายไร้คู่ทั้งสองนครองเรือนอยู่มาด้วยความเศร้าสร้อยหงอยเหงา แท้งเลี้ยงเหมือนต้นไม้อ้อไร่นา บางทีเธออาจรู้สึกได้ว่าหลังซุง ก็ได้

ทันใดนั้นไม้อ้วก็นึกอะไรขึ้นมาได้ เพราะพระอาทิตย์ตกกลับขอบฟ้าแล้ว

“ซุง! ซุงคะ! น้องต้องรีบกลับสะก๊ะ ไม่นึกเลยว่าจะค่ำเร็วเช่นนั้น แล้วเธอก็รีบผลจากซุง วิ่งกลับบ้านโดยเร็ว

ในระหว่างที่หลิ่งซุงไม่อยู่ในเมือง ชาวบ้านก็โจทจรรยกันถึง
เรื่องหนุ่มสาวคู่นั้นคบกันและพากันหายไปทางป่าไม้ริมชายเขา หลิ่ง-
หม้ายสาวจึงซักถามไม้อ่าวซึ่งไม้อ่าวกรบอย่างหน้าตาซันบาน เพราะเห็น
ว่าไม้อ่าวกจะแต่งงานกันแล้ว หลิ่งหม้ายโกรธมาก รังสคใจไม่อยู่
จึงโพล่งออกมาว่า

“แม่ไม่เคยนึกฝันเลยว่า ลูกสาวของแม่จะทำได้ถึงเพียงนี้ โดย
การนำความเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติยศมาสู่ครอบครัว จนชาวบ้านเขารู้
ไปหมดทั่วเมืองแล้ว ไร้อูกเอ๋ย แม่ไม่นึกเลย”

“แต่ลูกไม่อายนี้ คุณแม่” ไม้อ่าวพูดพลางเข้ตหน้าตาพลาง “ลูก
ก็โตพอแล้ว ไนไม่ช้าเราก็จะแต่งงานกัน ถ้าคุณแม่ไม่ชอบเขาก็จงหา
คู่ให้ลูกใหม่ชื่กระ ลูกยังสาว และลูกจะไม่ยอมปล่อยให้ร้างแก่ โดย
ไม่มีรสรัก แล้วจะอยู่ไปทำไมกันคะ ลูกไม่ยอมปล่อยให้ชีวิตสาวของลูก
ให้แห้งแล้งตามอย่างคุณย่าและคุณแม่หรอกค่ะ และถึงแต่งงานแล้ว
สามีตายก็อย่าหมายเลยว่าลูกจะถือสันโตษ ใช้ชีวิตหม้ายอย่างบ้านนี้เป็น
อันขาดเลยเชียวค่ะ”

| หลิ่งหม้ายสาวแทบจะผงะหงายด้วยความประหลาดใจ เพราะ
หล่อนคาดไม่ถึงว่าลูกในไส้ของนางเองซึ่งพยายามอบรมสั่งสอนตามแบบ
อย่างลัทธิขงจื้อ ปรัชญาเมธีเอก จะกล่าวความจริงใจโพล่งออกมา
เช่นนั้น

“ลูกเอ๋ย เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าได้กล่าวอะไรไป ?” นางพูดเสียง
สั่นเครือด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ

“ทราบก็ค่ะ คุณแม่ ว่าแต่คุณแม่เองเถอะ ทำไมคุณแม่ไม่
 แต่งงานใหม่ คุณแม่ก็ยังสาวและสวย”

“ไอ้สวรรค์! ขอให้สุนัขบาทสายฟ้าฟาดให้สิ้นเจ้าชอกในบัลลังก์
 เลิศ”

และก็ไม่มีใครอีกแล้ว นอกจากลูกในไส้ของนางเอง ที่
 สามารถกล่าวความจริงนี้ใส่หน้ามารดาของเธอได้ เธอหาว่าไม่ว่า ความ
 จริงที่ระเบิดออกมาจากปากของเธอ มันช่างบาดลึกเข้าไปในหัวใจของ
 มารดาเธออย่างไฉนบ้าง ความนึกคิดที่จะให้มารดามีสามีใหม่ มันช่าง
 ทิ่มแทง เตี้ยตีสและบาดหูเสียนึกอะไร และมันก็เป็นไปไม่ได้

“โอ้ ลูกเอ๋ย เสียแรงที่แม่ได้ให้กำเนิดเจ้ามา ประคบประหงม
 เจ้า อบรมเจ้าแต่ในสิ่งที่ดีที่ชอบ สมถาวรละหรือที่เจ้าจะคอบแทนบุญ
 คุณแม่ด้วยถ้อยคำอันลามกสกปรก โสมมของเจ้าเช่นนี้”

แล้วนางก็สะอึกสั่นให้ แทบหัวใจจะสลายลง ตลอดเวลา ๑๕ ปี
 ที่เป็นหม้ายนี้ ไม่เคยเลยที่นางจะร้องเซ่นน้ำตาเหมือนวันนั้น มีเสียแรง
 ทศรอนตัวรอนเรือนมา ไม่เคยคิดเคยนึกว่าจะให้ซ้ำสอง น้แหละ
 หรือคือสิ่งคอบแทนที่ไ้ครบ ถ้อยคำทุกประโยค ทุกวลี ทุกคำพูดที่หลัง-
 ไหลออกมาจากปากของลูกในไส้แท้ ๆ ทำให้เจ็บใจ ช้ำใจ ไม่เคยคิด
 ไม่เคยฝันถึงมันเลย—เรื่องการแต่งงานใหม่—มีผัวใหม่—จนกระทั่งวันนั้น!

นางหยุดว่ากล่าวไม่ช้า รีบหันหลังกลับเข้าห้องปีกประตูลงกลอน
 ทันที ไม่ช้าก็ใจมากจึงหยุดพูด ส่วนหญิงหม้ายสาวเมื่ออยู่ในห้องก็
 ชบหน้าสงกับผ้ามือ นางนักร้าฟังถึงแสงสว่างซึ่งตลอดเวลานมกมณธ์

รำลึกถึงชีวิตหมาย ๑๕ ปี อนิจจาตัวเราเอ๋ย ทำไมจึงหลงกลวงตัวเอง
หลงมวงายอยู่ได้ถึง ๑๕ ปีก็แก่เสียเมื่อไรเล่า แล้วนางก็หวลนึกไปถึง
วัยหนุ่มสาวของไมฮั่วและหลี่ซุง ถ้าหากว่านางยังสาวและแรกพบกับ
ชายหนุ่มเช่นหลี่ซุงนบ่าง นางจะตกอยู่ในภาวะเช่นไร นางเริ่มเห็นออก
เห็นใจลูกสาวขึ้นมาทันที

นางตกตั้งใจว่าจะต้องรอจนกว่าหลี่ซุงกลับมาเสียก่อน อีก ๓ วัน
ต่อมา หลี่ซุงจึงมาที่บ้าน นางต้อนรับเขาด้วยด้อยคำหวาน ๆ หลี่ซุง
ถามว่า

“ไมฮั่วอยู่ไหนครับ ?”

“อยู่ข้างในค่ะ”

“ทำไมเธอจึงไม่ออกมาข้างนอกเล่าครับ ?”

หญิงหม้ายสาวเม้มริมฝีปาก ขบกรามแน่น แล้วกล่าวว่

“ดิฉันก็กำลังจะตามคุณอยู่เหมือนกัน ดิฉันคิดว่าเมื่อคุณกลับมา
แล้วก็คงจะคิดว่า ทำไมไมฮั่วจึงไม่ไปพบกับคุณยังที่ ๆ นัดพบไว้ ?”

“ที่นัดพบอะไรครับ” ซุงถามด้วยความประหลาดใจ “ผมเพิ่ง
มาถึงเมื่อเช้านี้เอง”

“คุณอย่าแกล้งทำดีหน้าไปหน่อยเลย ดิฉันรู้หมดแล้วทุกสิ่งทุก
อย่าง”

นางกล่าวด้วย ด้อยคำอันหนักแน่น ด้วยความแค้น และด้วยความ
พากพวมผยองในเกียรติ ซึ่งทำให้ซุงนึกชมในใจว่า นางนึ่งโกรธก็ยัง
งามและมีเสน่ห์มากจน

หลี่ซุงไม่ตอบ เขาไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงของไม้อี้วมาทางหลังบ้าน ร้องตะโกนออกมาว่า

“ช่วยที ๆ ปล่อยฉันทิ้งเถยวัน - ซุงซา ซ่างค้วยกะ คัจฉัน ถูกขังอยู่ในห้องนี้” แล้วมีเสียงร้องให้โซตามมา

หลี่ซุงประหลาดใจ “นี่หมายความว่าอย่างไรกันครับ” ซุงร้องเกือบตะโกน แล้ววิ่งไปยังห้องข้างใน เขาได้ยินเสียงร้องให้เสียงกระซอกกลอนประตุ หญิงหม้ายสาวก็ติดตามหลี่ซุงเข้าไปเช่นเดียวกัน คุณย่าก็กระย่องกระแย่งออกมาด้วย นำพาไหลอาบแก้ม นางตรงมาที่หลี่ซุง แล้วพูดว่า

“นี่แน่ะ พ่อหนุ่ม พ่อแน่ะมีความตั้งใจจริงที่จะแต่งงานกับหลานสาวฉันหรือ ?”

ใบหน้าของหลี่ซุงแสดงถึงความประหลาดใจ เขาเพิ่งเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นเอง เสียงข้างในห้องก็ร้องตะโกนออกมาว่า “ซุง! ซุงซา ปล่อยฉันทิ้ง”

“แน่นอนครับคุณย่า ผมจะแต่งงานกับไม้อี้ว ขอได้โปรดปล่อยเธอออกมาเถิด ผมจะพูดกับเธอเอง”

ประตุจึงเปิดออก ไม้อี้วโผล่เข้าสู่อ้อมแขนของหลี่ซุง แล้วสอนให้

“พาน้องไปเสียจากที่นี่เถิด ซุงซา พาไปเสียให้พ้นเถยวันเถิด”

ตอนนี้ ถึงคราวของหญิงหม้ายสาวก็องปล่อยออกมาโฮใหญ่บ้าง หลี่ซุงรีบขอโทษขอโพยแม่ยายในอนาคตของเขา และพยายามปลอบโยน แต่เขาหาทราบไม่ว่า การที่นางร้องให้ นั้นไม่ใช่เพราะเขาจะพาลูกสาว

ไปเสียให้พ้นอกหล่อน แต่เมื่ออะไรบางอย่างทำให้นางต้องน้ำตาไหล
ซึ่งหล่อนไม่สามารถจะเข้าใจได้ ในครั้งนั้น

เขาขอโทษแล้วขอโทษอีก สารภาพผิดทุกอย่าง จะแต่งงานกับ
ไมฮิวโดยด่วนแล้วจะเป็นเชยทักของนาง และเมื่อการล่าพวกโจรได้
เสร็จสิ้นลงแล้ว ทางหล่อนก็ได้จัดการให้ผู้ใหญ่มาสู่ขอและพาเจ้าสาว
ของเขาไปแต่งงานกันที่ซูเจา

“จิตมณษย์นี้ไซ้ ยากแท้หยั่งถึง” — การแต่งงานระหว่างไมฮิว
และหล่อนได้เสร็จสิ้นไปแล้ว แต่การแต่งงานของป้าสาวกุนยงผล
สะท้อนอันแปลกประหลาดให้แก่มารดา—หญิงหม้ายสาวอย่างคาดไม่ถึง—

อีก ๓ เดือนภายหลังการแต่งงานของหลานสาว คุณย่าก็ล้มป่วย
และถึงแก่กรรม หล่อนรีบมาค้ำนัยศพและเตรียมการเผาศพคุณย่า แม่
ยายของหล่อนจึงเล่าให้ลูกเขยฟังว่า บัดนี้เป็นที่แน่นอนแล้วว่าพระราช
จะพระราชทานขุมเกียรติยศ พร้อมด้วยเบญจเลียงชีพให้แก่สองแม่หม้าย
ซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้วคนหนึ่ง และยังมีชีวิตเหลืออยู่อีกคนหนึ่ง ชาว
บ้านโจทก์ถึงเรื่องเกียรติยศอันสูงสุดนี้ และพากันขนานนามให้เธอว่า
“เซี่ยะฝู” (ผู้ครองตัวบริสุทธิ์) ซึ่งเป็นสมญาอันมเกียรติยศ แต่โดยคำ
ที่แม่ยายเล่าให้ลูกเขยฟังนี้ กลับกับว่านางไม่สนใจในเกียรติยศอันสูงสุด
หรือมีความยินดีอะไรเลย ส่วนลูกเขยนั้นยินดีจนออกนอกหน้า เมื่อแล
เห็นแม่ยายแสดงกิริยาผิดประหลาดเช่นนั้น จึงถามว่า

“คุณแม่ไม่รู้สีกินดีหรือครับ ?”

“แม่บอกไม่ถูก ไมฮิวสบายดีหรือ ?” หล่อนบอกแม่ยายว่า
นางกำลังจะได้หลานในไม่ช้า หญิงหม้ายสาวตัวสันต์ด้วยความยินดี

“ทำไมจึงไม่บอกแม่เสียก่อน นี่แหละข่าวใหญ่และข่าวดีละ”

“โอ เห็นจะสู้ข่าวที่คุณแม่จะได้รับเกียรติสูงสุดจากพระราชาไม่ได้หรอก”

“ซุ่มอนมเกียรตินะหรือ โอ เลิกพูดเสียทีเถิด”

หลังซุ่มรุกงงในถ้อยคำของแม่ยายที่แสดงความไม่สนใจในเรื่องซุ่มเกียรติยศ เขาหวลรำลึกถึงถ้อยคำของไม้อิว ถึงเรื่องที่แม่จะต้องทรمانรักษาตัวเป็นผู้ครองความบริสุทธิ์ ไว้ด้วยความเงี้ยวเหงาอีก ๒๐ ปี แล้วนางเกิดห่อใจขึ้นมากระนั้นหรือ ?

“ลูกคิดว่าแม่ควรจะได้รับเกียรติอันสูงนี้ ?” เป็นคำถามที่แปลก - แปลกมาก !

“มันจะไม่เป็นการสมควรอย่างยิ่งกับคุณแม่ ถ้าคุณแม่ปฏิเสธไม่ยอมรับ”

แต่แล้วหลังซุ่มก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงพูดต่อไปว่า “แต่เมื่อคุณแม่ได้รับเกียรติอันสูงนี้ไว้แล้ว การครองชีวิตหม้ายของคุณแม่ก็เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ กลายกับสมบัติชิ้นหนึ่งของพระราชา”

เมื่อจบการเผาศพเสร็จแล้ว หม้ายหม้ายสาวก็กลับบ้านโดยลำพังที่ห้องข้างหน้าและข้างหลังยังแขวนแผ่นป้ายแพรแสดงความเสียใจ ห้องกลางมีแผ่นป้ายแพรสีขาว ส่งมาจากเจ้าเมืองบักด้วยตัวอักษร ๔ ตัวว่า “หนึ่งประตู, สองหม้ายบริสุทธิ์”

เมื่อนางอยู่โดยลำพังเช่นนั้น นางก็มีเวลาครุ่นคิดมากถึงอนาคตของนาง เมื่อ ๒-๓ เดือนนี้เอง แม่ผัว ลูกสาว และหลังซุ่มยังพร้อม

หน้าก็น้อย ๆ ก็หายหน้ากันไปหมด เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
มรดกกรรมของคุณย่า, การแต่งงานของลูกสาว, การได้รับเกียรติอย่าง
สูง, การจะมีหลาน ประคองพร้อมกันมา แล้วจะมีอะไรอีก — —

ส่วนกระต๊อชายนายจึงมีส่วนช่วยเหลือมากในการเผาศพคุณย่า
และเมื่อเห็นนายสาวยังเศร้าสร้อยเขาก็งงให้ความช่วยเหลือมากขึ้น เขา
ไปตลาดแทนไม้ส้ว ดูบ้านกวาดบ้านและทำธุรกิจนอกบ้านทุกอย่างแม้
กระทั่งรายได้จากการขายผัก นางมักจะดูงง คนทำสวนผู้ซื้อสตัยรตนา
ปลุกผักจากห้องครัว และบางครั้งก็ออกไปพุดกบั้งในสวนครัวเพื่อแก้
เหงา สวนนั้นแวกล้อมไปด้วยกำแพงและบ้านกนอยู่ทางทิศ เพื่อนบ้าน
จึงไม่สามารถมองเห็น ความสนิทสนมระหว่างหญิงหม้ายสาวและจิ้งผู้
ซื้อสตัยก็เริ่มพุดกบั้งขึ้นโดยจิ้งไม่รู้สีก

แล้วคุณปู่ก็นำค่าเผาศพคุณย่ามาให้ พร้อมกับช่วยข่าวที่ว่าพระราชา
อนุญาตให้สร้างซุ้มเกียรติยศและเงินเบี้ยเลี้ยงชีพแล้ว

เมื่อคุณปู่กลับไปแล้ว หญิงหม้ายสาวรู้สึกพะวักพะวนและอึด
อัดใจมาก นางจะต้องรับกตสันใจว่าควรจะรับเกียรติหรอไม่ก่อนจะ
ตายเกินไป ส่วนอาจ้งคนสวนผู้ซื้อสตัยนั้นถึงโลกใจนักที่นายสาวของ
เขาจะได้รับเกียรติอันสูงสุด นับเป็นตระกูลที่สามารถจากตระกูล ชู

หลายครั้งหลายหนที่หญิงหม้ายใคร่จะเอ่ยความจริงใจในเรื่อง
เกียรติอันให้อาจ้งฟัง แต่หล่อนเป็นหญิงและเป็นแม่หม้ายผู้ครองตัว
บริสุทธิ์มาแล้วถึง ๑๕ ปี จะเอ่ยปากฝากรักผู้ชายได้อย่างไร และหลาย
ครั้งหลายหนที่นางได้สนทนากับเขาถึงเรื่องผักในสวน แต่บนท้องฟ้า

สักรามก็ยังมึนดวงอาทิตย์ส่องแสงจ้า และการฝึกรบร้อนมีระเบียบของนางเป็นระเบียบ ทำให้นางอ้างอิงไม่สามารถปรึกษาความในใจซึ่งกระอู้อยู่ออกมาได้ อัจฉินนั้นก็ช้อใจหาย ช้อจนโง่ เขาไม่เคยมองคุณางเยื้องหญิงทั่วไปเลย เขามองคุณางเหมือนอย่างเทพธิดาทันทีต่อของเขา ดังนั้นเขาจึงจนปัญญา และตกอยู่ในภาวะลำบากเป็นอย่างยิ่ง เมื่อมีเรื่องเกิดขึ้นโดยไม่นึกฝัน

เมื่อไม่ช้าก็ตลอดบุตรหญิง ลูกสาวและลูกเขยก็พามาให้คุณยายสาวชม นางคนเต็มและปีติมาก เมื่อได้อุ้มหลานไว้แนบอกและเห่กล่อมให้นอนหลับ นางไม่ได้อุ้มทารกมานานแล้ว และนางก็ยิ่งสาวเกินไปที่จะเป็นคุณยาย

“ลูกเอ๋ย แม่รู้สึกดีใจมากที่ลูกอยู่กันกันด้วยความผาสุก ลูกคงจะภูมิใจมากที่มีลูกและสามทหารรักเช่นนี้”

นาตากลอเบ้าตาไม่ฮิว เธอรู้สึกว่ามารดาของเธอเริ่มมีชีวิตชีวา กับเขาชนบ้างแล้วและอภัยให้เธอหมดทุกอย่าง ตั้งแต่วันแรกที่เธอมาค้างอยู่ที่บ้านเดิม เธอเห็นมารดานั่งเหม่อมองคล้ายคนสติสอย บนดวงหน้าบ่งชี้ว่ามีทุกข์อะไรอย่างหนึ่งอยู่ในใจ เธอรู้สึกว่า มารดาของเธอเดี๋ยวนี้ ไม่เหมือนมารดาผู้เป็นเจ้าระเบียบ, พอใจในการครองตัวเป็นหม้าย ที่เธอเคยรู้จักเสียแล้ว

แล้วต่อมาผู้บังคับกองร้อย - หลี่ซุง ก็ได้ทราบข่าวอันน่ามหัศจรรย์ยิ่ง เมื่อหลี่ซุงเดินเข้าไปในสวน เขาเห็นอัจฉินกำลังพรวนดินอยู่ เมื่ออัจฉินเห็นหลี่ซุงก็ตรงเข้ามาจับมือหลี่ซุงเข้าไปในห้องนอนของเขา ดวงหน้าของเขาแสดงความกตัญญู, ความฉงน พร้อมกับความอึ้งใจ

“บอกผมหน่อยเถิดผู้กอง ว่าผมจะทำอย่างไรดี, อ้ายผมมันไม่
ใช้คนคงแก่เรียนเสียควายนานา”

“บอกอะไร อ่าจ้ง”

อ่าจ้งรอรอแล้วกกล่าวต่อไปว่า “จะมีอะไร ก็เรื่องคุณนายของผม
นี่สิ”

“ทำไม แม่ยายกนกลางเตอครือนหรือ?”

“เปล่า, ไม่มี แต่ผู้กองคนเกี้ยวเท่านั้นแหละ ที่จะให้คำแนะนำ
ผมได้ ผมจนปัญญาจริง ๆ”

“เกี่ยวกับตัวอ่าจ้งด้วยหรือ?”

“ใช่ครับ”

“เช่นนั้นก็บอกเรื่องทุกขรือนของอ่าจ้งให้ฉันฟังก่อนสิ มีอะไร
เกิดขึ้นระหว่างแม่ยายกนกลางกับสื่อในขณะที่กัน ไปจากที่นียงงนหรือ?”

อ่าจ้งพูดอ้อมอ้อมเพราะไม่คุ้นกับการสนทนา ขณะที่เขาเล่าเรื่อง
ให้ฟังซึ่งฟัง ชายหนุ่มแทบไม่เชื่อหูตัวเอง แล้วความจริงทั้งหลายแท้
ก็กระจางแจ่มแก่หูในบदनตัวเองว่า แม่ยายผู้ศกศกยากเจ้าระเบียบของ
เขานั่น บदनได้ตกเป็นทาสของความรัก แต่ใช้ระบบความรักแบบผู้ใหญ่
ในทำนองอันสุขุมเพื่อขู่โพรงให้กระรอก ซึ่งถ้าเป็นหญิงสาวเช่นไม่ชว
ก็คงแสดงกริยา หรือจูบให้สักฟอกหนึ่ง

เรื่องท้ออ่าจ้งเล่าให้ฟังซึ่งฟังมกน:-

กลางคืนในฤดูร้อนนั้นร้อนอบอ้าวมาก อ่าจ้งนอนอยู่บนเสื่อ
ผ้าขาวมาพันท่อนล่างไว้ฉนวนเดียว วันหนึ่งขณะที่เขากำลังหลับสนิท

เขาได้ยินนายสาวร้องเรียก อ่าจ้ง ! อ่าจ้ง ! เวลานั้นพระจันทร์กำลัง
 กลือยไปทางทิศตะวันตก สากแสงเข้ามาในห้องนอนของเขา ยังมีทัน
 ที่เขาจะตอบรับ เขาแลเห็นนายสาวของเขาเอนอยู่ที่ประตูห้องนอนเขา
 แล้ว เขาก็รีบลุกขึ้น และตามนายสาวว่ามีธุระอันใดหรือ

“เปล่า ไม่มีธุระหรอก แหม ! อ่าจ้งนอนซ้เขาจริง จันได้ยิน
 เสียงไก่อ้อีก ก็คิดว่าเจ้าเสือปลาจะมาลักไก่อีกสิน”

ก่อนจะถึงกรงไก่อี้ คุณนายจะต้องผ่านมาทางห้องนอนของผม
 เวลานั้นเห็นจะเป็นราวตีสาม หนุ่ยยังแบกหน้ากว้างซุ่ม แล้วคุณนายก็
 บอกผมว่า

“กลับไปนอนเถิด จ้ง เคี้ยวปอกบวม ไม่ส้เสื่อแสงอะไรด้วย”
 แต่ผมก็ไม่ฟังเสียงตาม ไปส่งเธอถึงประตูห้องครัว

ผมไม่นึกถึงเรื่องเจ้าเสือปลามาชะโมยไก่อีกสินเลย เพราะผมนอน
 ซ้เขา รุ่งชนคุณนายก็บอกผมว่า ให้ปิดเต้าไก่อี้เสียให้ตัก่อนนอน

“คุณนายไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ”

ตกคืนที่สาม ปราบกฏว่าเสือปลาเข้ามาทางสวนหนามแล้วลักไก่อ้อ่า
 ไปหนึ่งตัว ผมตื่นขึ้นรู้สึกว่าคุณนายกำลังเขย่าตัวผม ผมรีบลุกขึ้นแล้ว
 ถามว่า “เกิดอะไรหรือครับ คุณนาย ?”

“จันเห็นเสือปลา มันกระโดดข้ามสวนตาข่ายแล้วหายไป”

ผมรีบสวมเสื้อ แล้วตรวจดูเต้าไก่อี้ ก็เห็นหลุมใหญ่ ๆ หลุมหนึ่ง
 ข้างเต้าไก่อี้ คุณนายจึงชี้ให้ผมดูที่ ๆ เธอเห็นเสือปลา แต่ไม่ปรากฏว่า
 มีรอยเท้าเสือปลาเลย เห็นมีแท้ไก่อ้อ่าตัวหนึ่งนอนตายอยู่ตรงที่นั่นไม่

ข้างกำแพง มีรอยฟกช้ำอยู่ที่คอหอย ผมจึงขอโทษขอโพยในการเปลอ
เรอ แต่คุณนายท่านก็กรุณาถามเคย ท่านบอกผมว่า

“เราไม่เสียอะไรนี้ ไก่นั้นต้มกินก็ได้ ผมจึงถามว่า “ทำไม
คุณนายจึงหูไวหนักเล่าครับ ?”

คุณนายตอบว่า “กลางคืนฉันนอนไม่ค่อยหลับ เสียงอะไรกุกกัก
ฉันก็ได้ยิน”

แล้วผมก็กลับไปยังห้องนอนของผม แต่คุณผู้หญิง ยังยืนอยู่ที่
ประตู ผมเห็นรอยเลือดที่ทางแกงและที่ปลายนิ้วมือของคุณนายท่าน
ผมวางไก่ที่ตายไว้บนพื้น แล้วก็ไปตักน้ำมาให้ท่านล้างมือ และถาม
ท่านว่าจะต้มน้ำชาใหม่ ที่แรกท่านปฏิเสธ แต่ต่อมาคุณนายบอกว่าต้ม
เล็กน้อยก็ได้ คุณนายท่านไม่วางนอนเลย

“ประเดี๋ยว ผมจะเอาน้ำชาไปให้คุณนายในบ้าน”

“ไม่ต้อง อาจัง ข้างนอกเกือบหนายสบายดี”

“ถ้าเช่นนั้นคุณนายร้ออกสักกรุหนึ่งนะครับ”

“ไม่ต้องร้อร่อนกอก อาจัง”

แล้วคุณนายก็หย่อนตัวลงนั่งบนที่นอนผม เอามือกกดเสื่อและ
ไม้กระดานปูเตียงและผ้าผวยขาดกระรุ่งกระวัง แล้วพูดว่า

“ฉันไม่รู้เลยว่า อาจังไม่มีผ้าผวยดี ๆ ห่ม พรุ่งนี้ฉันจะเอามาให้
ผืนหนึ่ง”

วันรุ่งขึ้นตอนเย็น เมื่อกินไก่ต้มที่เสื่อปลากัดเมื่อกินแล้ว คุณ
นายเตือนผมว่าให้ปิดฝาไก่เสียให้ดี อย่าให้เสื่อปลาแอบมาชะโมยไก่อีก

ผมบอกว่าผมดูแลเรียบร้อยแล้ว คุณนายบอกว่าอาจเป็นไอ้ตัวเมื่อกัน
มาชะโมะอีกก็ได้ ผมประหลาดใจจึงถามว่า

“ทำไมคุณนายจึงทราบเล่าครับ ?”

“ก็เมื่อกันมันลักเอาไปไม่ได้ มันกลัวมากไปจึงทิ้งไก่หนีเอา
ตัวรอด มันรู้แล้วว่าเล่าไก่อยู่ที่ไหน เมื่อมันอยากกินไก่มันก็ต้องมาอีก
เข้าใจหรือยังเล่า ?”

กินนั้นผมจึงไม่เป็นอันหลับอันนอนคอยเฝ้าไก่ ตั้งใจจะจับเสื่อ-
ปลา ผมหรีไฟแล้วเอามาเลิกมานั่งหน้าเตาไก่ ในมือถือไม้ตะพटकอย
จะหวดมันให้อยู่มือ ผมคอยอยู่จนกระทั่งพระจันทร์ขึ้นสูงแล้วกล้อยคำ
ลงมา ก็ไม่เห็นเสื่อปลาสักตัวเดียว

ยิ่งศึกยิ่งหนาวขึ้น ผมตั้งใจจะเข้านอนก็พอดีได้ยินเสียงคุณนาย
ร้องเรียกเสียงแผ่ว ๆ ว่า “อ่าจ้ง อ่าจ้ง”

ผมหันไป มองเห็นคุณท่านแต่งตัวในชุดขาว เดินกรายออกมา
จากบ้านคล้ายกับเทพธิดา หมายุก เมื่อท่านเดินใกล้เข้ามา ท่านกระซิบ
กระซิบถามว่า

“เห็นอะไรไหม ?”

“ไม่เห็นเลยครับ คุณนาย”

“ถ้าเช่นนั้น ไปรอกันในห้องของจ้งเตอะ”

อ่า ! ผู้กองครับ กินนั้นเป็นกินที่แสนหวานเสียนี้กระไร
ผมและคุณนายก็น้อยตัวด้วยกันสองคน แสงเทียนส่องสว่าง ผ้าผาย
ที่ท่านให้ผมไม่กล้าห่มเพราะกลัวมันจะยับ เรานั่งสนทนากัน หรือจะ

พูดให้ดูดีกว่านกกอ คุณนายท่านพูดแต่ผู้เดียว ผมนั่งฟังท่านพูด เรา
 พูดกันถึงเรื่องต่าง ๆ เรื่องสวน, เรื่องราวของชีวิต, เรื่องของความ
 ทุกข์, เรื่องของความสุข ท่านถามถึงเรื่องราวในอดีตของผม และถาม
 ผมว่าไม่คิดที่จะมีเมียกับเขาบ้างหรือ ผมเรียนท่านตามตรงว่าคิดอยู่
 เหมือนกัน แต่คนอื่น ๆ อย่างผมใครเขาจะอยากได้เป็นผัว ท่านถาม
 อีกว่าถ้ามีละ จะคิดทำงานใหม่ ผมตอบว่าเป็นของแน่เหลือเกิน

ดวงหน้าของคุณท่านเวลานั้นผมบอกไม่ถูก ดวงตาทั้งคู่เป็นประกาย
 คล้ายเพชร สองแสงก็จะเย้ยแสงจันทร์ ผมรู้สึกตกใจคิดว่าผ่านไป
 ดึงกับเปลือรื่องออกมาว่า

“นี่คุณนายของผมจริง ๆ หรือเทพธิดา หม่ากู่ ลงมาจากดวง
 จันทร”

“อย่าโง่งไปนักเลย จัง ก็ฉันจริง ๆ นะซี”

ยิ่งเมื่อท่านกล่าวถึงนั้น ผมก็รู้สึกอึ้งยังไม่จริงใหญ่ ดวงตาของ
 ท่านจ้องมองดูผม และผมก็จ้องมองดูท่านไม่ได้

“อย่าจ้องมองดูฉันเช่นนั้นซี จัง มันเป็นตัวฉันจริง ๆ และเป็น
 หลุยส์ควัย จับตัวฉันซี” แล้วคุณท่านก็ยื่นแขนตรงมายังผม ผมก็รวบ
 แขนนั้นไว้ คุณนายตัวสั้นเทา

“ผมขอโทษครับคุณนาย ผมพลอตัวไปชั่วกู่หนึ่ง ผมเสียใจ
 ที่ทำให้คุณนายตกใจ เพราะผมคิดว่าคุณนายคือเทพธิดา หม่ากู่ ซึ่งลง
 มาจากดวงจันทร์ในคืนเดือนหงายเช่นนั้น”

“ฉันสวยเช่นนนเทียวหรือ จิงจ่า ฉันอยากเป็นอยู่เช่นนี้เรื่อยไป
ลองบอกข้าว่าเทพธิดา หมากู่ นะ รู้จักรักและอยากแต่งงานเหมือนกับ
คนเราไหม”

“ผมจะทราบได้อย่างไรครับ” ผมตอบโดยยังจับความหมายไม่
ถูก “ก็ผมยังไม่เคยพบเทพธิดา หมากู่ เลยครับ”

แล้วคุณท่านก็ถามคำถามซึ่งทำให้ผมยิ่งงงขึ้นอีกว่า

“ถ้าหากจิงพบเทพธิดา หมากู่ คนนี้ จิงจะแสดงความรักต่อท่าน
ไหม ?” จิงอยากให้เป็นเทพธิดานั่นหรืออยากให้เป็นเพียงแค่
หญิงคนหนึ่ง ?”

“โอ้ คุณนายครับ อย่าล้อผมเล่นเลย ผมหรือจะกล้าเอื้อมแตะ
ตอกฟ้ามาถนอม”

“เอ๊ะ ฉันไม่ได้พูดเล่นเลยนะจิง เธอน่าจะมีความสุขไหม ถ้า
เราจะอยู่กันอย่างไม่วิวกับหลิ่งซุงเขาอยู่กัน เป็นผัวเมียกันไงล่ะ จิง”

“คุณนายครับ ผมไม่เชื่อหรอก ผมหรือจะมีโชคถึงปานนั้น
แล้วก็อายุขัยเกยรตัยศนั้นเล่าครับ ?”

“ไม่เป็นไร ชุมเกยรตัยศนั้นนะจิง เธอช่างหากเล่าที่ฉันรัก !
เราอาจอยู่กันด้วยกันได้เยี่ยงผัวเมียทั้งหลาย จนถือไม้เท้าออกทองกระบอง
ยอดเพชร ฉันไม่ท้อหวัดต่อปากคนแล้ว ฉันทนทรมานอยู่ด้วยความ
ว่าเหวมาดัง ๒๐ ปี พอที่ ขอให้หญิงอื่นทำหน้าทอนมเกยรตัยศออกไป
เถิด” พูดแล้วท่านก็จับผมเข้าฟอดใหญ่

“นี่แหละครับผู้ครอง เรื่องเป็นดังนี้ผมจะทำอย่างไร ผมก็ใคร
จิงจะหาญไปขังอำนาจของพระราชินี แต่คุณท่านบอกว่าไม่เป็นไร ๆ

และท่านขอร้องให้ผมแต่งงานกับท่านเสียโดยเร็ว หรือมีฉะฉันท่านอาจ
ไม่สามารถแต่งงานได้ถ้าขึ้นชักช้าไป ท่านยังเสริมต่อไปว่า ท่านจะมี
ความสุขมากถ้าได้อยู่กินกับผม และคงสามารถขายผักเลี้ยงท่านได้ ทั้ง
ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ผูกอง—จะให้ผมทำอย่างไร ผมมีคแปกตันจริง ๆ”

หลังซุงนั่งฟังเรื่องราวของจิ้ง สมองของเขาปั่นป่วนยิ่งนัก
เรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ ^{๕๕๕๕} ทงนทงนยอมแปรผันหมุนเวียนตามโชค
ชะตาฟ้าดินบันดาล เมื่อจิ้งเล่าจบ เขานั่งก็กอดูกรูหนึ่งแล้วก็พูดออก
มากล้ายกับตะโกนว่า

“จะทำอย่างไร อ้ายโง่บัดซบ! ก็แต่งงานกับคุณท่านเสียสิ!”
แล้วซุงกริบเค้นกลับเข้ามาข้างใน และนำเรื่องราวที่ได้ยินมาเล่าให้
ไม้อิวฟัง

“น้องยันท้มมาก คุณแม่จะได้พ้นทุกข์กรรมานเสียสิ” แล้วเธอ
ก็กระซิบที่หูหลังซุงว่า

“คุณแม่ต้องฆ่าเจ้าไก่ดำตัวนั้นด้วยมือเอง! ควรจะมีชุมเกียรติ-
ยศเป็นพิเศษให้บุตรองค์วบริสุทธเช่นจิ้งถวยนระกะ”

เย็นวันนั้น หลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้ว หลังซุงจึงพูด
กับแม่ยายว่า

“คุณแม่ครับ ผมกำลังนึกอยู่ว่า สุขของผม, หลานของคุณแม่
ก็เป็นผู้หญิง และคงทำให้คุณแม่ผิดหวังมาก และเราก็คงไม่รู้ว่ามีมือไหน
จึงจะมีลูกผู้ชายไว้สำหรับสยบตระกูลสกุลสักคนหนึ่ง”

หญิงหม้ายสาวเงยหน้าชนทันที หลีซุงพูดต่อไปอย่างเคร่งขรึม
ตามองที่พื้นดิน

“ผมก็ — — คุณแม่อย่าหัวเราะเยาะผมนะครับ — คุณย่าก็ตาย
ไปแล้ว คุณแม่ก็อยู่โดดเดี่ยว อาจก็เป็นคนดี ซื่อสัตย์ ถ้าคุณแม่
อนุญาตให้ผมพบกับเขา ผมเชื่อว่าเขาคงจะยินดีใช้แซ่ของตระกูล เหว่ง
เมื่อเขาแต่งงานแล้วกับคุณแม่ —” หญิงหม้ายสาวหน้าแดงก่ำ แล้วพูดว่า

“ดีแล้ว! สิบแซ่ เหว่ง — —” แล้วนางก็รีบวิ่งเข้าไปข้างใน

เมื่อการแต่งงานระหว่างหญิงหม้ายสาวกับคนสวนได้เสร็จเรียบร้อย
แล้ว ปรากฏว่าเป็นที่ผิดหวังแก่ตระกูล เหว่ง มาก คุณปู่แห่งตระกูล
เหว่ง ถึงกับกล่าวออกมาว่า “ฉันเชื่อว่าผู้หม้ายแล้วละก็ ทายใจมันไม่
ถูกหรอก!”

โจ โจ

“ฉันไม่เชื่อเลย เรื่องผีสิงนี่” อาเต้า พ่อหม้ายหนุ่ม ๓๐ ปี กล่าวกับอาเซียงเพื่อนของเขาด้วยความแน่ใจเหลือเกินว่า ในโลกนี้ไม่มีผี อาเซียงไม่ขัดคอ เพราะเห็นอาเต้าเป็นคนคงแก่เรียนและฉลาดมาก เมื่อภรรยาของอาเต้าตาย เขาอยู่ในบ้าน โดยลำพังรู้สึกเหงา จึงมาขออาศัยอยู่กับอาเซียงเพื่อนเก่าของเขา แต่บ้านของอาเซียงเป็นบ้านเล็ก ๆ มีห้อง ๆ เคี้ยว มีสวนเล็ก ๆ หลังบ้าน ประจวบกับเป็นฤดูร้อน อากาศจึงร้อนอบอ้าวมาก แมลงวันบินว่อนตอมอยู่เต็มบ้าน อาเซียงยังมีบ้านพักร้อนอยู่ในชนบทอีกหลังหนึ่ง เย็นสบายและร่มรื่น แต่ต้องปิดทิ้งไว้ ไม่มีใครกล้าอยู่ เพราะเป็นบ้านผีสิง!

เมื่ออาเซียงเห็นเพื่อนเป็นคนไม่กลัวผี วันหนึ่งเขาจึงพูดกับอาเต้าขึ้นว่า “ถึงแม้ว่าแกจะเป็นคนรักโลกก็ตาม แต่คนก็ยังรักแก ไม่อยากให้แกตาย อ้ายบ้านผีสิงของกันนั้น ในช่วงระยะเวลา ๒ ปีครึ่ง คนเฝ้าตายถึง ๓ คนแล้ว แกรู้ไหม”

“เฮ้ย มันเป็นโทยบังเอิญนะ”

“ไม่ใช่โทยบังเอิญ ถ้าตายเพียงคนเดียวหรือสองคนก็ยังพอจะเชื่อได้ว่าเป็นโทยบังเอิญ ไม่ใช่ตายถึง ๓ คนแน่ ๆ”

อาเต้าเห็นเพื่อนเชื่อว่าในโลกนี้มีผีแน่ จึงหยิบหนังสือเรื่อง “ผีมีหรือไม่” ประพันธ์โดยหย่วนฉาง เป็นหนังสือที่พิสูจน์ว่าในโลก

นี้ไม่มีผี แต่การที่มีคำว่า “ผี” อยู่ในปทานุกรมก็เพราะคนเมื่อมีชีวิตอยู่เรียกว่า “คน” แต่ครั้นสิ้นชีวิตแล้วจะเรียกว่า “คน” อีกไม่ได้ ก็เลยบัญญัติศัพท์ว่า “ผี” หมายถึงคนที่ตายไปแล้ว

“แกจงเอาหนังสือเล่มนี้ไปอ่านดู กันมีชีวิตอยู่ในโลกจนถึง ๓๐ ปีแล้ว ยังไม่เคยเจอผีเลย ถ้าหากมีจริง ก็นกก็อยากพบสักตัวหนึ่ง เพราะลาลอกันว่า ถ้าเป็นผีผู้หญิงละก็สวยงามัก”

อาเชียงรับหนังสือมาดู ในหนังสือนั้นเริ่มต้นกล่าวถึงมนุษย์โลกและยมโลก ทั้ง ๒ โลกนี้อยู่ในใกล้ชิดกัน แต่ไม่เดินทางร่วมกัน ผีอยู่ในยมโลกและไม่ชอบกลางวัน มันกลัวคนเท่ากับคนกลัวผีเหมือนกัน แต่มีอำนาจบางสิ่งบางอย่างแยกคนกับผีไว้คนละชั้น คนธรรมดาใช้ชีวิตการเป็นอยู่อย่างธรรมดา ไม่สำมะเลเทเมา จะไม่เห็นผี—แต่ตรงข้าม มนุษย์ที่มีสติคลุ้มคลั่ง การเป็นอยู่ไม่เป็นปกติ จึงจะเห็นผี และทว่าผีหลอกคนตาย ก็ไม่มีมูล คนที่มีสติคลุ้มคลั่งอยู่แล้วอ้างว่าเห็นผี ผีฆ่าตนตาย ถ้าหากมีจริง ผีก็ไม่ฆ่าคนตาย เพราะผีไม่มีอำนาจฆ่าคนได้ เนื่องจากผีไม่มีตัวตน คนตายเพราะตกใจเกินขีดต่างหาก

เมื่อคนเรามีจิตใจหงุคงหรือฟุ้งสร้าน มโนภาพก็พลันทำให้นึกเห็นเป็นภาพเลือนลาง ถ้าเขานึกว่าเห็นผีดู ภาพที่เห็นก็จะเป็นร่างโครงกระดูก ไม่มีหนังหุ้มห่อ ตากดวงใบ กะดุกกะตักได้ อะไรพรรณน แต่ถ้าเขานึกว่าเขาเห็นผีหญิง ภาพนั้นก็จะเป็นภาพหญิงสาวสวย และเมื่อเกิดอารมณ์กำหนัดขึ้น ก็ถึงกับนึกไปว่าผีผู้หญิงได้มาสมสู่อยู่ด้วยเท่านั้นเอง ดังนั้นคนที่จิตใจปกติ ไม่เป็นคนใจอ่อนมีประสาทแข็งแแกร่ง จะไม่เห็นผีเลยตลอดชีวิตของเขา

“อ่านแล้วเพลินดี ก็นพุกได้เท่านั้น” อาเซียงกล่าวเมื่อพลิกอ่านไปใต้หนึ่งหน้า แล้วส่งคืนให้อาเต้า

“อย่างไรก็ตาม ก็นไม่ยากให้แกลองเล่นกับพี่ เขาเดอะอย่าซักก็อเคียงกันดีกว่า ก็นไม่ยากให้แกไปอยู่บ้านผีสิงหล้งนั้น”

“ก็นไม่ได้เคียงแก ก็นกำลังหาบ้านอยู่ต่างหาก บ้านก็นก็ร้อนจึงได้มาหาแก เมื่อทราบว่าแกมีบ้านว่างอยู่หล้งหนึ่ง ซึ่งแกเรียกว่าบ้านผีสิง! บ้านผีคุ! ก็ตามเถิด แต่ก็นซักขอบแล้วละ โปรดอนุญาตเถิด บางทีก็นจะไปช่วยไล่ผีให้แกด้วยก็ได้”

“เชิญ ก็นอนุญาต เมื่อแกอยากจะไปหาที่ตาย แกมันเป็นคนประหลาด หัวร้นเสียด้วย”

ตั้งได้กล่าวแล้ว อาเต้ายังหนุ่มแน่น อายุเพิ่ง ๓๐ ปี ที่จริงชายหนุ่มอายุเท่านี้ ควรมีอาชีพเป็นหลักแหล่ง หรือมีตำแหน่งอะไรในราชการสักตำแหน่งหนึ่ง แต่เปล่า อาเต้าไม่เคยนึกถึงเรื่องการงานเลย จะพูดถึงรูปร่างก็สมมาทสมเป็นชายชาติตรี แต่งกายสะอาดเรียบร้อยและพิถีพิถัน แต่เขาเป็นคนร้อวิชา ไม่ชอบอยู่ที่ไหนนาน เขาผ่านงานมาแล้วเกือบทุกประเภท ทุกชนิด เป็นหมอกู หมอยา ช่างวิศวะ ช่างโยธา และเป็นผู้เชอส์ทริเทอริสท์ คือลัทธิบารุงเซกส์ ให้มีความสุขในเรื่องเซกส์ ซึ่งเป็นการนำมาซึ่งอายุยืนยาว เขาจึงมีเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงยิ่งเรือมากเหมือนก้น แต่แล้วก็ไม่จริงจังกับใคร เหมือนกับอาชีพอย่างอื่น ซึ่งไม่ถือเป็นอารมณ์

อาเซียงรักและนับถือเขามาก เขาเป็นคนสนุกสนาน ผู้หญิงพากันหลงรักเขา แต่เขาชมแล้ววกทวง อาเซียงเองก็จนปัญญา อยู่มองออกว่าเขาเป็นคนชนิดใด

วันหนึ่งเวลาโพล้เพล้ เขาก็ขนย้ายสิ่งของเข้าไปอยู่ในบ้านผีสิง เขาไม่ยอมรับว่า เขาอยากเจอผีผู้หญิงสวย ๆ ที่บ้านนั้น แต่ใจจริงเขามีความประสงค์เช่นนั้น เขาขนเอาหนังสือไปอ่านหลายเล่มด้วยกัน เมื่อไปถึงก็จกวางหนังสือไว้บนโต๊ะ บังเอิญนึกขึ้นมาได้ว่า ยังลืมของใช้ที่จำเป็นบางสิ่งบางอย่างไว้ที่บ้านอาเซียง จึงกลับไปเอาอีก ครั้นเมื่อเขากลับมายังบ้านผีสิงนั้น เขาประหลาดใจที่หนังสือของเขาหายไปทั้งหมด! เขาสงสัยแต่ไม่รู้จะพุดถามกับใคร เขาจึงตรงไปห้องครัว จักแจงทำอาหาร เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วก็เอนตัวลงนอน คอยดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง

กลิ่นเอิบ ๆ ของบ้านร้างนั้น ทำให้เขารูสกอึดอัด เขาเสกดูใจอยู่หนึ่ง ๆ ในไม่ช้าเขาก็ได้ยินเสียงคล้ายหน้าต่างเปิดเบา ๆ เสียงผีเท้าเดินไปมา และเสียงแพรสาย เส้นประสาทของเขาชักกั้นเต้น ต่อมาก็ได้ยินเสียงหญิง ๒ คนพุดกันอยู่ในห้องถัดไป เขาลุกขึ้นนั่งบนเตียงทันทีทันใดนั้นประตูห้องของเขาเปิดออก ปรางภาพหญิงสาวสวย-สวยกว่าหญิงใด ๆ ที่เขาเคยพบเห็น เดินชนหนังสือของเขากลับมาวางไว้บนโต๊ะ แล้วจกวางอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย นางหันมามองดูอาเต้าด้วยอาการขบขัน แต่ท่าทางนั้นดูพอใจที่ได้พบแขกแปลกหน้า

“เราเอาหนังสือมาคืนล่ะ” หญิงคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

หญิงคนหนึ่งอายุอยู่ในราว ๓๐ ปี ใบหน้ายาว อีกผู้หนึ่งอายุอ่อนกว่า ประมาณ ๑๗-๑๘ ปี ใบหน้ากลม รูปร่างตัวมากกว่าหญิงคนแรก ดูรู้สึกว่าเป็นคนชอ้าย เพียงแต่ชายทางตาชำเลืองดูเอาเท่าเท่านั้น ส่วนหญิงผู้ที่แก่กว่า เดินตรงไปที่เตียงอาเต้านั่งลงข้าง ๆ กล้ายสนิทสนมกันมานาน

“ดิฉันไม่เคยเห็นคุณมาก่อนเลย” พนางไปรยยิ้มอย่างหวานให้อาเต้านั่งจ้องมองดูสองนางอย่างตะลึงตะโลงุดไม่ออก แล้วหญิงนั้นก็ชันชาข้างหนึ่งขึ้น เขยิบเข้ามาใกล้อาเต้า หญิงวัย ๑๗ ก็เอามือบิ่ตปากหัวเราะอยู่กึก ๆ

อาเต้ารับลูกขน ทำท่าคล้ายกับจะบึ้งกันตัว คิดไม่ออกว่าจะมาไม่ไหน หญิงนั้นเมื่อเขยิบเข้ามาจนชิดตัวอาเต้าแล้วก็เอามือขวาเสยผมอาเต้า ส่วนมือซ้ายก็ลูบไล้คลึงไปที่แก้มของอาเต้าอย่างมีศิลป์ พร้อมด้วยการยิ้มอย่างหวาน

อาเต้า รวบรวมสติ แล้วร้องตะโกนว่า

“เธออวดดีอย่างไรนี้ พวกพี่ก็อยู่ส่วนพี่ซี!”

สองหญิงตกใจ รีบผละหนีไปทันที อาเต้าถอนใจแสดงอาการโล่งอก เขาเริ่มสำนึกว่า เขาคิดรณมาเอง และเชื่อว่าอย่างไรเสียสองหญิงนั้นก็คงมาอีก เขาคงจะไม่ได้นอนตลอดคืนวันนั้น ก็คิดจะขนของออกไปเสียให้พ้น แต่ก็อ้ายเพื่อน เพราะตนได้อวดอ้างไว้ว่าไม่กลัวผี เขาจึงข่มสติอารมณ์ไว้ตลอดเวลา เขาคิดว่าเขาเห็นเงาเคลื่อนไหวไปมาในทึมมืด ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบ และเสียงฝีเท้าคนเดินอยู่ไปมานับว่าเป็นสิ่งแปลกประหลาดซึ่งเขาไม่เคยพบเคยเห็นมาเลยในชีวิตของ

เขา ถ้าหากเป็นคนอื่นไม่ใช่อาแท้ ก็คงเบ็ดแน่นไปแล้ว แต่อันนี้
 เป็นคนแปลก ชอบอะไร ๆ ที่แปลก ๆ เสมอ นึกไปนึกมาเขาก็อยาก
 เจอผู้หญิงสาว ๆ สวย ๆ ไม่ใช่หรือ นึกเจอเข้าถึงสองคนแล้ว ทำไม
 จึงมักจะไปเสียเล่า เขาก็ไม่เคยกลัวผีเลย เมื่อนึกได้เช่นนี้เขาก็จุก
 ตะเกียง แล้วม่อยหลับไป สักครู่หนึ่งเขารู้สึกคันจมูกคล้ายกับมีคนเอา
 อะไรมาแหยงจมูกเขา เขามอง แล้วได้ยินเสียงหัวเราะกึกกักชอบใจอยู่
 ในห้อง แต่มองไม่เห็นใคร เขาแกล้งทำเป็นนอนหลับต่อไปอีก นัยน์ตา
 ช่างหนึ่งนั้นห่มมองดูอยู่ เขาจึงเห็นหญิงวัย ๑๗ ใส่ออกตะเกียง ๆ ย่อง
 เข้ามา มือถือกระดาษม้วนบาง ๆ เล็ก ๆ เดินตรงมาที่เตียงของเขา
 เขาผลุกลุกขึ้นนั่ง และตะโกน “ไปให้พ้น!” เงานั้นก็หายไปทันที
 เขาม่อยหลับไปอีก ในไม่ช้าก็รู้สึกว่ามีอะไรมาแหย่หูเขา เขาระสับ
 กระส่าย พอจะม่อยหลับก็ถูกกวน แหย่หู แหย่จมูก จิกกะจิกเขาทั้งคืน
 จนกระทั่งเกือบรุ่งสว่าง ในที่สุดเขาก็หลับไปจนถึงเที่ยงวัน

ตลอดเวลากลางวัน ไม่มีวีแววอะไรมารบกวนเขาเลย พอตะวัน
 ตกคืน เขาจุกตะเกียง ก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวอีก บางครั้งเขาได้ยิน
 เสียงเกาะประตูห้องของเขา เขาตะโกนร้อง

“อย่ากวนนะ ผีก็อยู่ส่วนผี”

คราวนี้หญิงทั้งสองมิได้หายไปตามคำสั่ง อาแท้กลับเห็นประตู
 เปิด ไบหน้าของหญิงสาวโผล่มาที่ประตู เขาจึงเปลี่ยนวิธีการณ์เสียใหม่
 เขาคิดจะนั่งเฝ้าตลอดคืน โดยไม่เอาใจใส่ว่าสองหญิงนั้นจะทำอะไร
 เขารู้สึกหัว จึงเดินเข้าครัวเพื่อชงน้ำชา และหยิบเนื้อเย็นรับประทาน

พอกลับเข้าห้อง เขาก็เห็นหญิงทั้งสองกำลังอ่านหนังสือ เมื่อเห็นเขาเดินเข้ามา หล่อนจึงวางหนังสือลงบนโต๊ะ เขาก็เดินไปนั่งมองดูเขา

“เฮ้ เชิญนั่งสิ ถ้าเธอทั้งสองอยากอยู่เป็นเพื่อนฉัน แต่ฉันมีงานต้องทำ ฉันจึงยืมบ้านชั่วคราวจากเจ้าของบ้าน เธอต้องประพฤติตัวเยี่ยงหญิงคหบดีทั้งหลาย อย่าซุกซนนะ”

หญิงทั้งสองเชื่อเขา เดินไปเดินมาก่อย ๆ พุดจากกันด้วยเสียงแผ่วเบา ๒๐ นาทีต่อมา อาเต๋าเห็นแขนเรียวยาววางอยู่บนโต๊ะ และรู้สึกวามองกายของผู้หญิงมาสัมผัสแก้มของเขาด้วย

“เธออ่านหนังสือเรื่องอะไรคะ” หญิงคนพี่ถาม

“อย่ากวนฉัน” เขาหันกลับไปตอบหัวง ๆ หล่อนยัดตัวตรงแสดงกิริยาไม่พอใจ อาเต๋าก็งอแง ๆ พุดซ้ำว่า “อย่ากวนฉันได้ไหม”

“ทำไมเธอจึงทำงานมากเช่นนั้นเล่า” อาเต๋าก็ไม่ตอบ แต่แสดงว่าเขาไม่รังเกียจที่ทั้งสองนางจะอยู่เป็นเพื่อนเขา

บัดนี้หญิงคนน้องมานอนอยู่ตรงหน้าเขา ทั่วเรือนฟังโต๊ะ จากแสงสว่างของตะเกียง อาเต๋าก็เห็นขนคิ้วของหล่อนยาวดำ หล่อนขี้นมกว่าหญิงคนพี่ แต่สีหน้าและแววตานับบอกว่ามีคามสนใจในตัวเขามาก

อาเต๋าก็ขำใจก็ขำไม่สู้ดี แต่ก็พยายามสกดใจดูหนังสือ ทันใดนั้นหญิงคนน้องก็ผลุนผลันมาข้างหลังเขา เอามือปิดตาและลูบผมอาเต๋าก็แล้ววิ่งไปหัวเราะก้องห้อง อาเต๋าก็ลุกขึ้นวิ่งไล่ตาม เมื่อตามทันเขาจุดมือหล่อน แต่กลายเป็นจุดมือของเขาเอง อาเต๋าก็ขำจน

“นี่ แม่ผมน่ารัก” เขาพุดหอบเพราะเหนื่อยที่ต้องเล่นเอาเด็ก “ถ้าฉันจับตัวเธอได้ ฉันจะฆ่าเธอเลยทีเดียวนะ”

“ต่อไปก็ยิ่งได้ คุณนะหรือจะมาฉัน” เสียงหญิงคนน้องหัวเราะ
 อาเต้าและหญิงทั้งสองกอดกันและสนิทสนมกันยิ่งขึ้น ทั้งสอง
 ฝ่ายไม่ต้องกลัวกันต่อไปอีก

“ฉันรู้แล้วว่าเธอทั้งสองต้องการอะไร ฉันวิตกว่าจะทำตาม
 ไม่ได้ อย่างย้วยวอนฉันเลย อาเต้าบอกให้รู้ หญิงทั้งสองไม่พูดว่า
 อะไร ได้แต่หัวเราะ เวลานั้นนาฬิกาตี ๓ ครั้ง

“คุณหิวไหมคะ” หญิงผู้พี่ถาม “ฉันสองคนจะไปหาอะไร
 ร้อน ๆ มาให้ท่าน”

“ไม่แล้ว” อาเต้าตอบ “ขอบใจเธอทั้งสองมากถ้าจะกรุณา”
 ทั้งสองหญิงหายไปในครู่ ครู่หนึ่งก็กลับเข้ามา ในมือถือชุป-
 เนื้อแพะร้อน ๆ ใส่ถาดมาด้วย อาเต้ามองดูด้วยความพอใจ

“แหม! ขอบใจเธอมาก” แต่เขาเห็นมีชามเดียว และตะเกียบ
 ก็เพียงคู่เดียวเท่านั้น

“อ้าว! เธอไม่ร่วมรับประทานกับฉันด้วยหรือ”

“ไม่ค่ะ”

“ขอบใจเธอทั้งสองมาก” อาเต้าพูดด้วยจริงใจ

“เอาไว้ขอบใจที่หลังก็ได้ เชิญรับประทานเสียก่อนเถิดค่ะ”

หญิงผู้พี่พูด “แต่ระวังนะคะ เราใส่สารหนูด้วยค่ะ” แล้วทั้งสองหญิง
 ก็หัวเราะ

“เธอกงไม่ทำเช่นนั้น ทำไมเธอจึงอยากวางยาพิษฉัน” ว่าแล้ว
 อาเต้าก็หยิบตะเกียบ ชุปเนื้อแพะกินอย่างเอร็ดอร่อยจนหมดชาม

หญิงทั้งสองคอยยืนรับใช้อยู่ใกล้ ๆ เพื่อจะตักให้เขากิน กอนท์
เขาจะกินหมดก็ตาม หญิงผู้น้องรีบวิ่งไปในครัวหยิบผ้าชุบน้ำอุ่นมา
ให้เขา

ขณะที่เขากำลังเช็ดหน้าด้วยผ้าชุบน้ำอุ่น อาเต้าพูดกับหญิง
ทั้งสอง “ชอบใจเธอทั้งสองมาก เรามาทำความรู้จักกันเสียทีเถิด
ไหน ๆ เราก็จะต้องอยู่รวมชายคาอีกเป็นเวลานาน” แล้วเขาก็ถาม
ถึงชื่อและแซ่ของหล่อน

“ดิฉันชื่อ ถมเมียน แซ่เซียวคะ” หญิงผู้มียุแ่กกว่าตอบ
แล้วชี้ไปที่ผู้มียุอ่อนกว่า “นั่นชื่อ โจโจ้ แซ่หย่วนคะ”

อาเต้าหัวเราะชอบใจ

“ชื่อชอบกล โจโจ้”

“เออละ ทนครอบครัว พ่อ แม่ ปู่ย่าตายายเล่า ชื่ออะไร เป็น
ใคร อยู่ที่ไหน” อาเต้าซัก

“เอ๊ะ! คุณจะซักไปทำไมคะ” โจโจ้ถาม “คุณไม่ได้แต่งงาน
กับเรานี่ คุณไม่กล้าแม่แต่นอนกับผู้หญิงบนเตียงคุณนี่นะ ดิฉันคิดว่า
แต่งงานไม่เป็นหรอก”

“นี่แน่ะแม่สาวสวย” อาเต้าพูดอย่างจริงจัง “ฉันน่าจะใช้ว่าจะ
มองข้ามเธอทั้งสองไปเมื่อไร เธอสวยไม่ใช่เล่น ฉันชอบเธอทั้งสองคน
นะแหละ แต่อยากจะบอกให้เธอทราบไว้ด้วยว่าการสมสู่ระหว่างมนุษย์
กับผี ซึ่งอยู่กันคนละโลกนั้นย่อมเป็นภัยแก่มนุษย์! อย่างไรก็ตาม

ฉันจะไม่ยอมหนีไปจากเธอ ตรงกันข้าม ฉันก็จะอยู่ทนสืบไป เรา
อยู่ด้วยกัน เป็นเพื่อนกันเถิดนะ ฉันเชื่อเมื่อเห็นเธอทั้งสองว่า เรา
เป็นอะไรกันไม่ได้ ดังได้บอกแล้ว แต่เราจะเป็นเพื่อนรักกัน”

หญิงทั้งสองมองดูหน้ากัน รู้สึกละเอียดในการกระทำและคำพูด
ของเธอ

“คุณพูดถูกค่ะ เราชอบคุณมาก ขอให้เราเป็นเพื่อนกันนะคะ”
ถ่มเมียนพูด แล้วหญิงทั้งสองยังคงยืนอยู่ที่นั่น

“ทำไมเธอทั้งสองจึงไม่หลบนอนกันเสียบ้างเล่า”

“กลางวันเรานอนทั้งวันแล้วค่ะ”

นับแต่บัดนั้นมา หญิงทั้งสองก็ไม่มาย่ำหรือชักชวนเอาเท้าใน
ทำนองขู่สาวอีก ได้ารู้สึกพอใจที่มีผู้หญิงมาเป็นเพื่อน เขาเลยนอน
กลางวันทั้งวัน และทำงานกลางคืนตลอดคืนเพราะมีเพื่อน

วันหนึ่งเขามีธุระออกไปนอกบ้าน ingsงานหนังสือที่เขียนค้าง
ยังไม่เสร็จไว้ เมื่อเขากลับมา เขาเห็นใจใจนั่งอยู่ที่โต๊ะพยายามเขียน
ต่อให้ ครั้นหล่อนเห็นเขาก็วางบดลง เงยหน้าขมย้มกับเขา เอาเท้า
หยิบกระดาษขึ้นมาดู รู้สึกแปลกใจมาก ที่เห็นลายมืออันงามเป็น
ระเบียบของหล่อน

“แหม ไม่นึกเลยว่าเธอเขียนหนังสือได้งามถึงเพียงนี้ ถ้าเธอ
สนใจ ฉันจะสอนให้ เอาไหม”

แล้วเขาจับตัวโจโจ้ นั่งลงบนตักเขา กุมมือหล่อนไว้ สอนให้
เขียนตัวหนังสือ ลากเส้นลากลง ขณะนั้นถ่มเมียนเข้ามา แหวตาแสด
อาการหึงหวง เมื่อเห็นโจโจ้ นั่งอยู่ในท่าเช่นนั้น อาเต้าเข้าใจดี

“ก็ฉันไม่ได้เขียนหนังสือเสียนาน บางตัวจึงเขียนไม่ได้ดี โจโจ้
บอกอาเต้า “จับบีบไม่ถูกเสียด้วยซ้ำไป”

ถ่มเมียนไม่พูดสักคำ อาเต้าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เชิญให้ถ่มเมียนนั่ง
แล้วพูดว่า

“เธอลองบ้างใหม่ละ อยากรู้ลายมือของเธอบ้าง”

ถ่มเมียนนั่งลงเขียน ๒-๓ ตัว แล้วก็ลุกขึ้น

“ไม่แล้ว ๆ งามมาก” อาเต้าชมเป็นการปลอบใจ นางจึงยิ้ม
ออกมาได้

อาเต้าหยิบกระดาษฉีกออกเป็นสองแผ่น ตีเส้นบรรทัดให้แล้ว
บอกหญิงทั้งสอง

“นี่กระดาษ เธอทั้งสองลองนั่งคัดลายมือ ขณะที่ฉันทำงาน
ของฉัน”

อาเต้าจุดตะเกียงขึ้นอีกดวงหนึ่ง ความกตัญญูของเขาไม่เลว หญิง
ทั้งสองสนใจอยู่กับการคัดลายมือ อาเต้าทำงานสบายใจ เมื่อเขียน
เสร็จก็เอามาให้อาเต้า ๆ ตรวจสอบเห็นว่า ในระหว่างสองหญิงนี้ โจโจ้มี
ความรู้ดีกว่าถ่มเมียน ๆ ลากเส้นผิดบ้าง นางรู้ตัวก็เสียใจ อาเต้าก็
พยายามปลอบโยนเอาไว้

หญิงทั้งสองรู้สึกพอใจในการเรียน และเรียกอาเต้าว่าชินแสได้
พยายามเอาใจใส่ดูแลปรนนิบัติชินแสเท่าเป็นอย่างดี นอกจากชงน้ำชา
หาอาหาร งานพิเศษของศิษย์สาวก็มีเกาหลี บบข่าเมื่อเขาเมื่อย สภาพ
ความเป็นอยู่ของอาเต้ากับหญิงทั้งสองนี้ คงเป็นไปแค่เพื่อนกันเท่านั้น

วันหนึ่งใจโจ้เอาก็ตลายมือของนางมาส่งชินแส ซึ่งแสดงว่า
นางเขียนไคคซันมาก อาเต้าถึงกับออกปากชมเชย ทันใดนั้นเขาไคยีน
ถ่มเมียนร้องไห้ เขาจึงเดินไปเชยคางนางชิน แล้วทบทหลังเบา ๆ

“ไม่ต้องเสียใจ ถ่ม พยายามเขียนเข้าเด็ก ในไม่ช้าจะเขียนได้ดี
เท่า หรือดีกว่าใจโจ้เสียอีก”

ถ่มเมียนเมื่อได้ฟังคำปลอบก้มกำลังใจถึงกับยิ้ม ต่อมาถ่มเมียน
ก็เขียนไคคจริง ๆ เพราะนางตั้งใจจะให้ชินแสเฝ้าชม เฝ้าสอนอะไร
หนเดียวนางก็ทำได้ ด้วยประการฉะนี้ ท้องนั้นเลยกลายเป็นห้องเรียน
ชินแสเก้าอี้หญิงสาวสองคนอ่านหนังสือเสียงเจ้อเจ้อทุกคน
ลูกศิษย์เกิดการอิจฉาขุ่นระหว่างกันและกัน ใจโจ้กระซิบ ครูเต้า อย่า
สอนถ่มเมียนให้รู้เกินกว่านาง ครูเต้ากรับคำ ถ่มเมียนกระซิบ ครูเต้า
อย่าสอนใจโจ้ให้รู้เกินกว่านาง ครูเต้ากรับคำ แต่ในใจนั้นรู้สึกขำขึงนัก

เดือนตุลาคม เป็นเดือนสอบไล่ อาเต้าต้องเข้าไปสอบในเมือง
หลวง แต่ถ่มเมียนทักว่า ไม่ควรไปเพราะเคราะห์ของอาเต้าไม่สู้ดี
นางบอกให้เขาสาป้วยเสีย

อาเต้าไม่ยอมเชื่อ อ้างว่าเพื่อน ๆ จะพากันหัวเราะเยาะ คงไม่
มีใครเชื่อว่าเขาบ้วยจริง แล้วอาเต้าก็จากไป

เหตุการณ์เป็นจริงดังถมเมียนทำนาย เขาเกิดทะเลาะกับเพื่อน
และตำว่าเพื่อนอย่างเลี้ยหาย เพื่อนจึงฟ้องกล่าวโทษ เขาถูกจับฐาน
หมิ่นประมาท ผลที่สุดถูกตัดสินจำคุก แลเมยังถูกฟ้องฐานเป็นชู้กับ
หญิงที่เขาทิ้งมา ทำให้เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงของนักศึกษา ได้
จนปัญญา มันก็เป็นความผิดพลาดซึ่งเขาก่อไว้แต่ครั้งก่อน เจ้าทุกข์ช่วย
กนย่นฟ้องเขา เงินก็หมดตกต้องกับต้องขอข่าวผู้คุมกิน

ตกคืนที่สองที่เขาอยู่ในคุก เขาถูกปลุกให้ตื่นขึ้น เขาเห็น
ถมเมียนยืนอยู่หน้าเตียงเขา ในมือถือตะกร้าใบหนึ่ง

“ไม่ต้องเป็นทุกข์หรอกค่ะ” นางบอก “ในตระกร้ามีอาหาร
บริบูรณ์ และมีเงินมากพอสำหรับตัดสินบลผู้คุมด้วย ตัดันจะช่วยคุณ
ออกจากคุกให้ได้ ไม่ว่าจะต้องเสียเงินเท่าไร”

อาเต้าอัปากจะชอบใจ พลันหล่อนก็หายวับไป ในวันนั้นเอง
ขณะที่หัวหน้าศาลกำลังนั่งเฝ้าวกลบเรือนจำ ก็มีหญิงสาวผู้หนึ่งถูกเข้า
ขวางหน้าเขาไว้ ยืนคำร้องทุกข์ว่า อาเต้าถูกกล่าวหา เพราะเพื่อน
พยาบาทและใส่ความ แท้จริงหญิงเหล่านั้นอธิบายจะลอลวงอาเต้า จึง
ขอให้ปลดปล่อยอาเต้าเป็นอิสระ ท้ายคำร้องนั้นเช่นชื่อถมเมียน

หัวหน้าศาลรับคำร้อง แต่พอจะซักถาม หญิงนั้นก็หายไปเสีย
แล้ว เขาจึงเอาคำร้องนั้นใส่กระเป่าไว้ ครั้นกลับมาถึงบ้าน จะหยิบ
คำร้องนั้นขึ้นมาดู ก็หาไม่พบ

วันรุ่งขึ้นอาเต้าถูกเรียกมาสอบสวน ก่อนนอนท่านหัวหน้าศาล
บอกว่า “เมื่อวานนี้ได้รับคำร้องเรื่องของคุณ ท้ายคำร้องเช่นชื่อ
ถมเมียน คุณเป็นชื่อผู้หญิง เป็นใครอยู่ที่ไหน”

อาเต้าแกล้งบอกว่าไม่เคยได้ยินชื่อและไม่รู้จัก ท่านหัวหน้าศาล
ไกรธ “ทำไมจึงต้องบ่ก เจ้าถูกหาว่าปล้ำเกียรติของหญิงทั้งสาวแก่
แม่หม้าย ไม่สมเป็นนักศึกษา เราจะลงโทษเจ้า”

ท่านหัวหน้าศาลต้องหยุดพูดในที่ที่ทันใจ เพราะรู้สึกคล้ายกับ
ว่ามีใครคนหนึ่งมาชกตักกหูอย่างแรง อาเต้าจึงกำน

“เรื่องมันล่วงเลยมากอง ๒ ปีแล้วขอรับ ไ้เท้า เขามาช่วยวน
ผมเองต่างหาก”

“ยัง ยังไม่หมดกเจ้าเป็นศิษย์บรมครู “ขงจู” แต่เจ้ายังแอบ
ไปถือ ลัทธิต่าอัสท์ ศึกษาไสยศาสตร์ เวทย์มนต์”

ก่อนที่ท่านหัวหน้าศาลจะตักสัน เสมียนหน้าบัลลังก์เห็นหน้า
ของท่านหัวหน้าศาลซัดลง ๆ ตาเหลือก คล้ายกับมีไกรมาบีบคอ อาเต้า
เองก็ประหลาดใจ ศาลจึงเลื่อนการพิจารณาไปโดยไม่มีการกำหนด

วันรุ่งขึ้นท่านหัวหน้าศาลสั่งให้เบิกตัวอาเต้า ไปพบกับท่านเป็น
ส่วนตัว ท่านเล่าให้เขาฟังว่า ท่านฝันประหลาด ฝันว่ามีหญิงสาวผู้หนึ่ง
มาเป็นตัวแทนของเขา บัดนี้ท่านทราบความจริงแล้ว จึงขอปล่อยตัวเขา
โดยรอกการลงอาญาไว้ ท่านได้ตักเตือนเขาให้กลับเนื้อกลับตัวเสียใหม่
อย่าเที่ยวสำมะเลเทเมาเป็นคนว่างงานอยู่เช่นนั้นเรื่อยไป ท่านสนทนา
กับเขาอย่างเป็นกันเอง สุดท้ายท่านถามว่า ต้มเฝียนเป็นใคร
หรือ กน ?

“ไม่มีครับ ไม่มีดี ผมไม่เชื่อเรื่องผีสางเลย ได้เท่าที่ครับ” เขาปฏิเสธ และสารภาพว่า เวลาที่เขากำลังเขียนหนังสือยืนยันว่าดีไม่มีแน่ ท่านหัวหน้าศาลจึงว่า

“ตรงกันข้าม ฉันคิดว่า ผีจริง” แล้วเขาก็อำลาท่านไปด้วยความยินดี

เขากลับมาที่บ้านผีสิง ปรากฏว่าไม่มีใครอยู่บ้านเลย จนกระทั่งเลยเที่ยงคืนไปสักครู่หนึ่ง โจโจ้และถ่มเมียนจึงมา ทั้งสองหญิงต่างพองร่างกันมา และเดินลากขามาด้วยความยากลำบาก ดูกระปรกกระเปลี้ยไปทั้งคู่ โจโจ้ยังพอมันแรงอยู่บ้าง หล่อนพาถ่มเมียนไปส่งที่เตียง แล้วเลยไปชงน้ำชาให้ หล่อนถอนใจพลางบอกกับอาเต้

“ถ่มเมียนไปมีเรื่องมาค่ะ”

แล้วโจโจ้เล่าให้อาเต้ฟังว่า ถ่มเมียนถูกพระกุมารเจ้าที่ในเมืองหลวงฟ้องพยานม กล่าวหาว่าใช้อำนาจในทางที่ผิด ก็ไปทูลขอให้หัวหน้าศาลปล่อยอาเต้เป็นอิสระ พยานมสั่งให้ขังหล่อนไว้ โจโจ้ต้องตามไปอ่อนวอนพยานมว่า ถ่มเมียน ไม่ได้ทำเพื่อตัวหล่อนเอง เพราะเห็นแก่ออาเต้ ซึ่งเป็นทงครูและผู้มีพระคุณ พยานมจึงปล่อยให้เป็นอิสระ แต่ต้องพากันเดินทางมาเป็นระยะไกลมาก ทำของนางจึงพองหมด

ยินดีที่ได้มาอยู่ร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง เขารู้สึกในบุญคุณของถ่มเมียน และโจโจ้ที่มติดต่อเขา เขาเริ่มรู้สึกรักนาง และไม่สามารถจะข่มสติไว้ได้ เขาจึงเอ่ยปากฝากรักแก่หญิงทั้งสอง

วันหนึ่งอาเต้าอกรรหนไม่ได้ จึงพูดว่า

“ไม่ไหวแล้ว ฉันทนไม่ไหวแล้ว ฉันทนรักเธอทั้งสองมาก จะตายก็ให้มันรู้ไป มนุษย์กับผี ผีกับมนุษย์ ต่างก็มีจิตใจเหมือนกัน ทำไมจะรักกันไม่ได้”

ถ่มเมียน ไคยันทงหนักตกใจ

“ได้โปรดเถิดค่ะ ซินแสเต้า ครั้งหนึ่งเราก็ก่ยกคิดเช่นนั้น เพราะเรารักท่าน แต่ท่านเป็นผู้เปิดหูเปิดตาเราไม่ให้เห็นคิดเป็นชอบ แต่บังคับใจเราจึงเป็นเสียเอง และคิดทำลายตัวท่านเองเล่าค่ะ”

นับตงแต่เกิดเรื่อง และได้ร่วมช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สองหญิงก็เห็นอกเห็นใจกันยิ่งขึ้น ไม่มีการอิจฉาริษยากันเช่นก่อนอีก ต่างก็ช่วยกันพะเน้าพะนอ เอาใจอาเต้า จูบเขา กอดเขา แต่ไม่ยอมให้เขาล่วงเกินไปยิ่งกว่านั้น ต่างก็สนิทสนมกันจนทุกวัน อาเต้าก็ยังกลุ้มใจยิ่งขึ้น เขาอยู่ร่วมกับสองหญิงด้วยการจูบการกอดโดยไม่รู้สึกอายกันเลย แต่ก็เพียงเท่านั้นเอง อาเต้าจนปัญญา ไม่รู้จะทำอย่างไร ให้ไปไกลกว่านั้นอีก

“เรารักท่านมาก ซินแส เราจะไม่ทำอันตรายท่านดังที่เราเคยทำแก่คนเฝ้าบ้านทั้งสามนั้นหรอก”

อาเต้า กลั๊กกลุ้มใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเห็นจะทนต่อไปไม่ไหวแล้ว จึงบอกแก่นางทั้งสอง

“ฉันเห็นจะต้องขอลาไปก่อน”

หญิงทั้งสองได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้ เต่าก็ใจอ่อนไม่สามารถจาก
ไปได้ เมื่อหมดหนทางจริงๆ เขาจึงนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับเพื่อน ๆ
ของเขาซึ่งเป็นหมอไสยศาสตร์และหมอผี

“ถ้าจริงคงเธอว่า มันก็เป็นผีตก ฉันจะช่วยเธอ และเธอก็จง
เลี้ยงดูมันจริงๆ ก็แล้วกัน”

ว่าแล้วหมอไสยศาสตร์ก็ส่งกระดาษให้อาเต่า ๒ แผ่นพร้อมด้วย
คาถาอาคม ให้นำเอาไปให้ผีทั้งสอง และกำชับว่า

“จงเอายันต์ แผ่นนี้ให้มันคนละแผ่น เมื่อเห็นโลงผีผ่านหน้า
บ้านเมื่อใด ให้มันเอายันต์นั้นใส่ลงไป ในซามที่มัน่า คิมให้หมด แล้ว
รีบวิ่งไปยังโลงผีนั้น ใครถึงก่อนก็มีสิทธิ์ขอยืมร่างของศพที่ตายแล้วนั้น
ทำให้ฟื้นคืนมาได้ทันที ใครเคราะห์ดีก็ได้ ใครเคราะห์ร้ายก็เสีย”

ต่อมาอีกหนึ่งเดือน ทั้งอาเต่าและสองหญิงได้ยินเสียงชบวน
แห่ศพมาทางหน้าบ้าน หญิงทั้งสองจึงรีบวิ่งออกไปทันที ใจใจนั้น
เคราะห์ร้าย ลมคมหนาไสยยันต์ที่หมอทำให้ จึงได้แต่เพียงได้เห็น วิญญาณ
ของดัมเมียนหายเข้าไปในโลงศพ หลอนจึงหันหลังเข้าบ้าน ร้องไห้

ส่วนอาเต่ารอสังเกตการณ์อยู่นอกประตูบ้าน พวกهامศพตกใจ
เพราะมีเสียงทุบฝาโลง พวกญาติจึงให้วางหีบศพลงและเปิดฝาโลง
ออกดู ปรากฏว่าศพนั้นฟื้นคืนชีวิตมาได้ ท่ามกลางความตื่นเต้น

ตระหนกตกใจของบิตามารดาและญาติมิตร ต่างคนต่างแลเห็นศพนั้น
 หายใจระรวย ๆ และค่อย ๆ ถึงขึ้น ในไม่ช้าก็ล้มตา กระจกใสโท ก็ใจ
 ยิ่งนัก บิตารีบประคองลูกสาวออกจากโลง และห้ามเข้าไปหอพักยั้งที่
 นอนของอาเต้า หล่อนผิวขาว ร่างอวบอืด มีเสียงหวานไพเราะ เมื่อเห็น
 บุตรสาวค่อยยังชั่วมากแล้ว กระจกใสโท จึงจะพาหล่อนกลับบ้าน แต่
 นางสาวโทไม่ยอมกลับ กล่าวกับบิตามารดาว่า “ดิฉันชอบม้เมียนค่ะ
 ดิฉันไม่ใช่ลูกสาวของท่านหรอกค่ะ” แล้วหล่อนก็หันไปยิ้มกับอาเต้า
 แม้ว่าจะวงหน้าของเธอจะมีใช้ดวงหน้าของม้เมียนคนเก่าก็ตาม แต่เมื่อ
 อาเต้ามองเห็นในครั้งแรก ต่างก็สนิทสนมกันเหมือนคนคุ้นเคยเก่าแก่
 เคยรักเคยชอบกันมานานทีเดียว

บิตามารดาแทบจะไม่เชื่อหู เมื่อได้ยินดังนั้น จะพูดจาอย่างไร
 ลูกสาวก็ไม่ฟังเสียงหรือยินยอมไปด้วย หล่อนได้แต่ยื่นคำ่ว่า “หนูรัก
 เขาค่ะ คุณพ่อขา ถ้าเป็นคุณพ่อของลูกจริงนะคะ” เมื่อเป็นเช่นนั้น
 บิตาของหญิงจึงพุกกับอาเต้า

“ฉันเห็นจะต้องยินยอมให้หล่อนอยู่ที่นี้ และไม่มีทางอื่น นอก
 จากจะรับเธอเป็นเขยแห่งกระจกใส โท เท่านั้น”

ขบวนแห่ศพเป็นอันเลิกไป บิตามารดาลากลับบ้าน รุ่งขึ้นจัด
 ส่งสาวใช้ประจำตัว นำที่นอนและเครื่องใช้มาให้ลูกสาวที่บ้าน อาเต้า
 พยายามทำตัวให้คุ้นกับร่างใหม่ของม้เมียน แต่อธิบายทุกส่วน เวลา
 ยิ้ม เวลาพูด เวลาเดิน นั้นเป็นอาการของม้เมียนที่เขาเคยรู้จัก เคย
 รักทุกอย่าง เขาจึงรักกันดุจดั่งม้เมียนยิ่งนัก

ในคืนที่เขาแต่งงานกันนั้น ทั้งอาเต๋ากับฉมเมียนได้ยินเสียงร้องไห้อย่างขมขื่น จะเป็นเสียงของใครไม่ได้ นอกจากเสียงของโจโจ๋นั่งสอกละฮอนอยู่ทึ่มห้อง อาเต๋าก็ลุกตะเกียงไปพูดจาปลอบโยนหล่อน เสื้อผ้าของหล่อนชุ่มไปด้วยน้ำตา สองมนุษย์-หนึ่งผี ต่างปรับทุกข์ต่อกันอยู่ตลอดคืน การเป็นอยู่เช่นนี้อีกในคืนรุ่งขึ้น และต่อมาอีก ๑ คืน ๓ คืน ๗ คืน ทั้งสองไม่สามารถจะร่วมกันอยู่หลับนอน โดยปกติสุข นับตั้งแต่แต่งงานกันมา เพราะโจโจ๋มานั่งร้องไห้อยู่ทึ่มห้องทุกคน อาเต๋ากับฉมเมียนสงสารเห็นอกเห็นใจหล่อนยิ่งนัก ก็ได้แต่เพียงปลอบโยนหล่อนเท่านั้น โจโจ๋หงอยเหงามาก

“ทำไมคุณจึงไม่ไปหาหมอไสยศาสตร์กันนี้อีกเล่าคะ” ฉมเมียนเตือนสามี “บางที่ท่านอาจมีทางช่วยโจโจ๋ได้บ้าง”

อาเต๋าก็เห็นจริง จึงรีบไปหาหมอทันที ครั้งแรกท่านปฏิเสธไม่มีทางช่วยเหลือ อาเต๋าก็เพียงอ้อนวอนและพรรณนาให้ฟังถึงความขงรักภักดีของโจโจ๋ ท่านอาจารย์ได้ช่วยเหลือให้รอดมาคนหนึ่งแล้ว จะทิ้งไว้อีกคนหนึ่งอย่างไร นึกว่าทำบุญกับผอक्तัวหนึ่งคนแล้วกัน

หมอรู้สึกสงสารและใจอ่อน

“เห็นใจ ๆ และเสียใจแทนโจโจ๋ด้วย เอาเถิดจะลองดู แต่ไม่รับรองว่าจะสำเร็จหรือไม่ จะใช้วิชาที่เล่าเรียนมาให้หมกที่เดียว”

หมอกถามอาเต๋ามาทำพิธีที่บ้าน โดยขอร้องให้เขาจัดหาห้องเงียบสงัดให้ห้องหนึ่ง เพื่อทำสมาธิเข้าสมาธิ ห้ามไม่ให้ใครมารบกวน

เป็นอันขาดเป็นเวลา ๑๐ นาที หมอนั่งอยู่ในห้องโถงไม้ค้ำไม้สักหยด
 กล้วย อาเก้าอี้ลอบมองดูทางช่องข้างฝา เห็นท่านนั่งหลับตาบริกรรม
 ไม่ไหวติง กล้ายกนั่งหลับใน

ครบวันที่สิบเอ็ด ก่อนเที่ยงวันสักเล็กน้อย หญิงสาวคนหนึ่ง
 เล็กปานเข้ามาในห้องอาเก้าอี้ ดวงตาเป็นประกายยิ้มน้อย ๆ พลังพูด
 ด้วยอาการเหนื่อยหอบ

“แหม! ก็ฉันเหนื่อยมาก ต้องเดินทางตลอดคืนเป็นหนทางถึง
 ๓๐ ลี กว่าจะมาบ้านพบ หลวงพ่อท่านกำลังมากับหล่อน เมื่อพากัน
 มาถึงที่นี่ ก็ฉันก็หมดหน้าที่”

เวลาโพล้เพล้ ใกล้ค่ำ โจ้ใจก็มาถึง หญิงสาวที่มาคอยอยู่ก่อน
 นั้นลุกขึ้นต้อนรับ หล่อนโผเข้ากอดโจ้ใจ ชั่วในพริบตาที่ร่างของ
 สองหญิงก็รวมเป็นร่างเดียวกันแล้วล้มสลบลงทพพทันที พระหมอก็
 ลุกออกมาจากในห้อง ร้องบอกอาเก้าอี้ว่าเรียบร้อยหมดธุระท่านแล้ว
 แล้วท่านก็ลาไป

อาเก้าอี้ตามไปส่งพระหมอนอกบ้าน ครั้นกลับเข้ามาก็เห็นหญิง
 นั้นได้สติ นอนล้มตาอยู่ เขาจึงอุ้มไปนอนบนเตียง ไม่นานนั้นก็เป็น
 ปกติ เพียงแต่บอกว่าปวดเมื่อยขาและเจ็บเท้าที่พองมากเท่านั้น

“โอ! ฉันกลับมีชีวิตเป็นมนุษย์ได้อีกแล้วละ” โจ้ใจดีใจจน
 น้ำตาไหล นางกับดมเมียนก็พูดจาคุยกันคล้ายกับคนรู้จักกันมานาน
 ทั้งสองต่างร่วมรักในชายคนเดียวกัน

อาเต๋ารู้สึกทราบดีว่าชนสวรรค์ทั้งเป็น เพราะผูกพันทั้งสองของ
 เขากลับกลายเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเขา ปัญหาที่จะต้องชบศึกอีกข้อ
 หนึ่งคือ ใครเป็นเมียหลวง ใครเป็นเมียน้อย แต่คนเจ้าปัญญาเช่น
 อาเต๋าก็ชบศึกปัญหานี้ได้โดยไม่ต้องเปลืองสมอง ถ้ามะเมียนมีอาวุโสกว่า
 กลายเป็นมนุษย์ก่อนใจใจ ก็ต้องเป็นภรรยาหลวง!

อยู่มาวันหนึ่ง อาใส เพื่อนเก่าของอาเต๋ามีธุระผ่านมาทางเมือง
 นั้น ก็แวะเยี่ยมเยียนอาเต๋อ อาเต๋อจึงชวนให้พักอยู่กับเขา ๒-๓ วัน
 เขาก็นัด แต่เมื่ออาใสเห็นใจใจ เขาก็รีบวิ่งไปหาหล่อน ใจใจวิ่งหนี
 เขาไปเสียก่อน หล่อนไปบอกอาเต๋อถึงเรื่องที่อาใสวิ่งไล่จับหล่อนให้
 สามฟัง อาเต๋ารู้สึกประหลาดใจในกิริยาท่าทีของเพื่อน จึงนั่งคอยคูลูอยู่

ในวันนั้นเอง เพื่อนของเขาพูดกับอาเต๋อว่า

“กัณมีเรื่องอยากจะถามอะไรแก่สักหน่อย มันออกจะเป็นการ
 ละลาบละล้วง แต่คิดว่าในฐานะที่ฉันเป็นเพื่อนเก่า คงจะไม่ถือสา
 อะไร”

“เชิญเถิดเพื่อน—” อาเต๋อตอบ

“เมื่อปกกลายเป็นเอง ศพน้องสาวของกันหายไปโดยไม่มีร่องรอยใน
 กัณวันทั้งสองทนางสนใจ ภูๆ ศพก็หายไปเฉยๆ จนกระทั่งบัดนี้ก็ยัง
 เป็นเรื่องลึกลับอยู่ กัณเห็นหญิงทนกัณหนึ่งร่างเหมือนกับน้องสาวของ
 กัณตายอย่างกับแกะ หล่อนเป็นญาติของแกะหรือ”

อาเต๋วจึงบอกว่า เขาลืมแนะนำเมียน้อยของเขาให้เพื่อนรู้จัก
แล้วเขาก็พาอาไสเข้าไปในห้อง แนะนำให้รู้จักกับใจใจ ขอให้ใจใจ
แต่งกายด้วยเสื้อผ้าชุดที่นางมาหาเขาในวันแรก

อาไสเห็นเขาก็ตกตลิ่ง ร้องว่า

“โธ! น้องสาวของพี่เอง!”

อาเต๋วจึงอธิบายให้เพื่อนฟังถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น อาไสยินดี

ยิ่งนัก

“กันต้องรีบกลับบ้าน เพื่อบอกให้คุณแม่ทราบว่าคุณสาวของ
กันพินกันชีวิต” แล้วอาไสก็รีบลาไป

สองสามวันต่อมา มารดาของอาไสพร้อมทั้งญาติมิตรพากันมา
หาใจใจ และก็จำได้ว่า เป็นลูกสาวของตัวตั้งเช่นตระกูล โห จำเดิมเมียน
ไต้ และยอมรับเอาอาเต๋อเป็นเขย เช่นเดียวกับตระกูล โห

พระยาเลื่อโคร่ง

ในตอนต้นรัชสมัยของพระเจ้าหวังโห ฉ่งเผิง เป็นคนชาวเหนือ
ใต้ท้องเที่ยวเดินทางไปทางภาคใต้ถึงเมืองฟูเกียน เขาสนใจมากเมื่อได้
เห็นพื้นที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพันธุ์ผักนานาชนิด ทั้งทราบข่าวว่าทาง
ภาคนี้มีเลื่อชุกชุมด้วย วันหนึ่งขณะที่เขาพักผ่อนอยู่กับคนใช้ ณ โรงแรม
ที่เซ่งจัน อันเป็นเมืองเล็ก ๆ ตั้งอยู่ริมธารน้ำบนไหล่เขาซึ่งกั้นเมือง
ฟูเกียนกับเซเกียงไกล ๆ เมืองฟูเจา เมื่อได้เอาหีบปักไปเก็บไว้ในห้อง
ที่เขาจองไว้เรียบร้อยแล้ว เขาก็ออกไปชมสถานที่ข้างนอก ตลอดจน
ขนบธรรมเนียมประเพณีและการแต่งกายของสตรีในเมืองนั้น เขาเดิน
เรื่อยไป ในมือถือไม้เท้า สูดไอกินซึ่งเต็มไปด้วยผักต่าง ๆ อากาศ
ตามชนบทหลังจากฝนเพิ่งหายตก และลมพัดมาจากเขาทำให้ฉ่งเผิงรู้สึก
สบายใจและตื่นเต้นในภาพที่ได้เห็น มองไปเบื้องหน้าเขามองเห็นเป็น
แหลมยื่นออกไป บนภูเขา มีวัดชาวโพลงอยู่วัดหนึ่ง ล้อมรอบไปด้วย
ป่าสีเขียว เวลาโพลเพลแสงอาทิตย์สาดส่องทั่วทัศนทัศน์เหล่านั้น ทำให้เกิด
เป็นภาพอันงดงามหลากหลายสีน่ายมยิ่งนัก ในทันใดนั้นเองเขารู้สึกหน้ามืด
ดวงตาพร่า เขาคิดว่าคงเป็นเพราะเหนื่อยมาก และต้องเปลี่ยนนออากาศ
อากาศอย่างกะทันหัน อีก ๒-๓ ก้าวข้างหน้า เขามองเห็นทุ่งนาเขียว

ชระอุมอยู่กลาง ๆ เขาก็จึงถอยเคลื่อนออกออก วางไม้ตะพลึงไว้กับต้นไม้ เพื่อพักผ่อน เขารู้สึกค้อยยังชั่วช่น เมื่อเขาแหงนหน้าดูท้องฟ้าสีคราม พลังคิดว่าธรรมชาติช่างสวยงามและสงบเสียนี้กระไร แล้วทำไมมนุษย์เราจึงโศกหลงในทรัพย์สมบัติ โกงกัน ฆ่ากันเพื่อหวังอะไร แต่รอบตัวเขานี้สิ สันติภาพ สุขภาพ อันแท้จริงละ อ้อ ธรรมชาติ ! แล้วเขาก็ทอดตัวเกลือกกลงไปบนหญ่อมหญ้า ในไม้ซ้าก็ม่อหยลั้ไป

เมื่อเขากลับขึ้นเขารู้สึกหัว และนึ้กข้นมาได้ว่าเป็นเวลาเย็นมาก แล้ว เขาเอามือลูบท้อง เขารู้สึกคล้ายกับใส่เสื้อขนสัตว์ เขารับลุกขึ้น มองดูที่ตัว เห็นเป็นลายพาดกลอน เขายึดแขนออกรู้สึกว้าแข็งแรง มกคล้ามเนื้อเป็นมด ๆ เขาอ้าปากหาจก็รู้สึกประหลาดใจมาก เพราะมีเสียงคำรามออกมาจากปากด้วย เขาคล้าหน้าของเขาจก็รู้สึกว้ามีหนวดเป็น เส้นยาว ๆ หลายเส้น อ้อ ! เขากลายเป็น “เสือโคร่ง” ไปแล้ว !

เขารู้สึกสนุกมาก เขาไม่ใช้คนเสียแล้ว — เป็นพระยาเสือโคร่ง — ไม่เลว นาน ๆ จะได้เปลี่ยนสภาพจากมนุษย์เป็นส่วนใหญ่เสียครึ่งหนึ่ง เพื่อลองกำลัง เขาก็จึงกระโดดจากก้อนหินหนึ่งไปยังก้อนหินอีก ก้อนหนึ่ง รู้สึกพอใจในกำลังวังชาของเขามาก เขาวิ่งไปทั่ว เอาเท้า เขี่ยประตูกุฎีพระเพื่อขอเข้าไปข้างใน แต่เสียงพระข้างในกุฎีร้องตระโกนออกมาว่า “เสือ — เสือ — อย่าเบียดประตูอาตมาได้กลิ่นสาบของมัน”

เขาเริ่มได้สติ อีต่อนั้นไม่สนุกแน่ ฉันทงใจเพียงแต่จะมาอาศัยวัด ขอข่าวพระกนสกมือ แล้วจะคุยปรัชญากับพระ แต่ฉันทงกลายเป็นเสือไป เสียแล้ว และคงจะมีกลิ่นสาบจริงอย่างพระท่านว่า

สัญชาติญาณบอกให้เขาลงจากภูเขา เข้าไปหาอาหารตามหมู่บ้าน
 ขณะที่เขาซ่อนอยู่ริมราวข้างทาง เขาเห็นหญิงสาวคนหนึ่งผ่านมา เขา
 คิดในใจว่า “เขาลาดอกนั้นดีกว่าสาวผู้เจ้านสวยมาก หน้าขาวเหมือนหยก
 ร้างเล็กเอี้ยวบาง ก็สมจริงตั้งคำลือ”

เขาพลอดรักเห็นตรงเข้าไปจะทักสาวสวยผู้นั้น แต่เมื่อหลอนเห็น
 กรองจุกและวังหนั ไปอย่างไม่คิดชีวิต

“นี่มันเป็นอย่างไรรู้กัน ก็คิดว่าชีวิตพระยาเสือโครงนี่คงสบายนัก
 ที่ไหนได้ ไคร ๆ ก็คิดว่าเราเป็นศัตรูเสียหมด เพียงแต่จะหักทวยปราศรัย
 กล้วยก็วิ่งเตลิดไปเสียแล้ว สาวและสวยเสียด้วย ท้องก็หิว เห็นจะคือง
 ชะ โมยหมูชาวบ้านกินสักตัว”

เมื่อเขานึกถึงหมูคอนและแกะอ้วน น้ำลายก็ไหล ในขณะเดียวกัน
 ก็นึกถึงสะอาย เพราะเกิดมาไม่เคยลักเคยชะโมย แต่ความหิวโหย
 เขาต้องหาอะไรกินสักอย่างหนึ่ง มิฉะนั้นคงตายแน่ เขาเที่ยวค้นหา
 เขี้ยวตามละแวกบ้านก็ไม่ได้แม่แต่ไก่ เพราะเขาใส่กรงขังไว้แน่นหนา
 จึงคอยว่าจะมีเหยื่ออะไรผ่านมาบ้าง เขาได้ยินชาวบ้านโจทกันข้างใน
 ถึงเรื่องเสือมารบกวนพวกเขา

เมื่อเห็นว่าจะหาเหยื่อในหมู่บ้านนั้นไม่ได้แน่แล้ว เขาจึงกลับไป
 ทักภูเขา หลบหมอบอยู่ตามไหล่เขา นึกว่า “พบคนก็ต้องกินละกัน เพราะ
 ความหิวสุดขีดแล้ว” แต่ก็ไม่มีคนเดินผ่านมาทางนั้นเลย เขารอ ๆ จน
 มื่อยหลับไปในที่สุด

รุ่งสางเขาคืนขึ้น ในไม่ช้าก็มีคนเดินทางมาตามไหล่เขา นั้น ครั้น
 แล้วเขาเห็นคน ๆ หนึ่งเดินมาจากในเมือง เขี้ยวตามคนเหล่านั้นว่าเห็น

‘เซ็งฉิว’ นายกเทศบาลเมืองฟูเจี้ยนมาทางนี้บ้างหรือเปล่า เพราะ
ถึงกำหนดมาถึงที่ทำการเทศบาลวันนั้นแล้ว ชายคนที่เที่ยวถามนั้นคือ
เสมียนเทศบาลนั่นเอง เดินทางมาเพื่อต้อนรับเจ้านายคนใหม่ของเขา

มีอะไรบางอย่างทำให้พระยาเสื่อไกรรงนึกว่า เขาคงกิน
เซ็งฉิว นายกเทศบาลนั้น เขาไม่ทราบจะทำไมเขาจึงจะทำเช่นนั้น
แต่นึกอีกทีหนึ่ง ก็เห็นจะเป็นคราวเคราะห์ของเซ็งฉิว ซึ่งต้องมาเป็น
เหยื่อคนแรกของเขา

เสียงชายคนหนึ่งบอกกับเสมียนคนนั้นว่า

“เมื่อฉันออกเดินทาง เห็นท่านเพิ่งลุกขึ้น เข้าใจว่าคงตามมา
ข้างหลัง”

“ท่านมากนทีเดียวหรือ หรือมีผู้ติดตามมาด้วย ท่านแต่งตัวอย่างไร
บอกด้วย ฉันจะได้จำไว้ จะได้ไม่ตกผิดตัว”

“มาด้วยกัน ๓ คน คนที่แต่งชุดสีเขียวนั้นแหละคือท่านเซ็งฉิว”
พระยาเสื่อไกรรงคึกใจนัก เมื่อได้ยินคนสนทนากันดังนั้น จึงหมอบ
ข่มรอเหยื่ออยู่ เขาไม่เคยรู้จักเซ็งฉิวมาก่อนเลย

ในไม่ช้าเซ็งฉิวก็เดินมาตามไหล่เขา พร้อมกับช่วยเสนาบุตร ๒ คน
มีคนอื่นทางอื่น ๆ อีกหลายคน เซ็งฉิวเป็นคนเจ้าเนื้อ พอเดินเข้ามา
ในระยะที่พอจะตะกรุบได้ พระยาเสื่อไกรรงกระโดดเข้าใส่ เซ็งฉิวล้มลง
พระยาเสื่อไกรรงจับตัวขนูเขาไป พวกที่ติดตามมาด้วยตกใจนัก พวกนั้น
เอาตัวรอดหมด ความหิวของพระยาเสื่อไกรรงบรรเทาลง เขากินเซ็งฉิว
จนหมดตัว รู้สึกว่าอร่อยมากกว่าอาหารมือใดที่เขาเคยกินมาในชีวิต
เหลือไว้แต่ผมและกระดูกเท่านั้น

เมื่ออ้อมหน้าสำราญแล้ว พระยาเสือจึงก้มตัวลงนอนหลับไป
 ทันชน ได้สติกเสียใจที่ไคกินเชิงฉิว เพราะเขากับเชิงฉิวไม่เคยมีข้อบาด
 หมางกันเลย ทั้งเชิงฉิวก็ไม่เคยคิดร้ายต่อเขาควย สมองของเขาค่อย
 แจ่มใสขึ้น การเป็นเสือที่ต้องคอยแสวงหาเหยื่อ กินแล้วกินเล่าเช่นนั้น
 ถ้าไม่ได้เรื่องแน่

“เอ ทำเราจึงไม่ไปยังสถานที่ที่แปลงร่างให้เราเป็นเสือไปได้
 นะ” พระยาเสือนึกในใจ “ถ้าเราไปที่นั่นเราอาจกลับร่างคืนเป็นมนุษย์
 อีกรู้ก็ได้”

เขารีบไปยังสถานนั้นทันที เขาพบเสือนอกที่เขาดอกทั้งไว้
 พร้อมทั้งไม้ตะพคของเขาที่ฝังกันไม่อยู่ เขาจึงนอนกลิ้งเกลือกลงบน
 หย้อมหญ้า อีก ๒-๓ วินาทีต่อมา เขาก็เปลี่ยนเป็นร่างเดิมของเขา—
 จิ้งเฝ้าอีกครึ่งหนึ่ง

เขาค็ใจยิ่งนัก แต่ยังไม่รู้สึกระหลาดใจไม่หาย เขารีบสวมเสือนอก
 หยิบไม้ตะพค เดินกลับไปยังโรงแรม คนใช้ของเขาบอกว่า เขาหาย
 ๑ วันเต็ม ๆ

“แหม ! คุณหายไ้ไหนมาครับ” คนใช้วิ่งเข้ามาถาม “ผม
 เทียวตามหาคุณทั้งวัน!” เจ้าของโรงแรมก็มาได้ตามแสดงความยินดี
 ที่เห็นเขากลับมา

“พวกเราพากันเป็นทุกข์แทบแยกรับ เพราะเสือกำลังเพนพ่าน
 อาละวาดอยู่ในละแวกนี้ เมื่อกันหนูงคนหนึ่งเห็น และเมื่อเขานก
 คาบเอาท่านนายกเทศบาล เชิงฉิว ไปกินเสียศพหนึ่งแล้ว”

ฉิ่งเฟิ่งแสร์งบอกว่าเขาไปทั่วๆ คุยกับพระเพล็นไป เลยขออาศัย
นอนที่วัดนั่นเอง

เจ้าของโรงแรมสายสีรุ้ง “คุณเกราะหัดๆ แดบนั้นแหละ
ครับ ที่มันลากเขานายกเทศบาลไปเป็นเหยื่อของมัน”

ฉิ่งเฟิ่งวางหน้าตาเฉย “เสือไม่มีวันกินฉิ่งเฟิ่ง”

“ทำไมล่ะครับ”

“มันกินฉิ่งไม่ได้!” ฉิ่งเฟิ่งตอบ เขาไม่กล้าบอกผู้ใดว่า เขา
เองกินเซ็งกิว

ครั้นแล้วฉิ่งเฟิ่งก็เดินทางกลับบ้านยังเมืองโฮนาน อีก ๒-๓ ปี
ต่อมา เขามีฐานะ และไปพักที่เมืองฮวยฮาง ซึ่งตั้งอยู่บนแม่น้ำหวย
เพื่อนฝูงได้จัดการเลี้ยงต้อนรับเขาด้วยอาหารและสุร่าอย่างคึก ในระหว่าง
ที่จับสุร่ากันนั้น บรรดาแขกทุกคนก็มาร่วมโต๊ะถูกขอร้องให้เล่าถึงเรื่อง
ความเป็นไป หรือการผจญภัยที่เกิดขึ้นกับตนคนละเรื่อง ถ้าที่ประชุม
ลงความเห็นว่า เรื่องที่เล่านั้นไม่แปลกประหลาด ผู้เล่าจะต้องถูกปรับ
สุร่า ๑ ถ้วย

ฉิ่งเฟิ่ง เริ่มเล่าชีวิตพระยาเสือโคร่งของเขา บังเอิญบรรดาแขก
ที่มาร่วมโต๊ะในคืนนั้น มีบุตรชายของเซ็งฉิวอยู่ด้วย เขานั่งฟัง หน้า
แดงด้วยความโกรธแค้น เมื่อฉิ่งเฟิ่งเล่าถึงตอนว่า เขานี้แหละเป็นผู้กิน
เซ็งฉิว

“อ้ายผู้ร้าย! ถ้าเช่นนั้นเจ้านี่เองเป็นคนฆ่าพ่อข้า!” บุตรชาย
เซ็งฉิวร้องตะโกนออกมา เส้นบนขมับขึ้นเป็นรอย

ฉิ่งเผิง รีบลุกขนตอบว่า “ผมเสียใจอย่างสุดซึ้ง ผมไม่ทราบ
เลยว่าเป็นบิดาของคุณ”

ชายหนุ่มรีบชักมีดพกป่าไปยังร่างของฉิ่งเผิง แต่เคราะห์ก็ไม่ถูก
ทหมาย มีดตกลงที่พื้น ชายหนุ่มเห็นเช่นนั้น ก็กระโดดใส่ฉิ่งเผิง แต่
แขกที่มาอีกและดึงตัวเขาไว้ทัน

“กูจะฆ่ามึงให้ได้ แม้กูจะต้องตามไปชั่วโลกเหนือหรือใต้” บุตร
เซ็งฉิวอาฆาต ร้องบอกฉิ่งเผิง

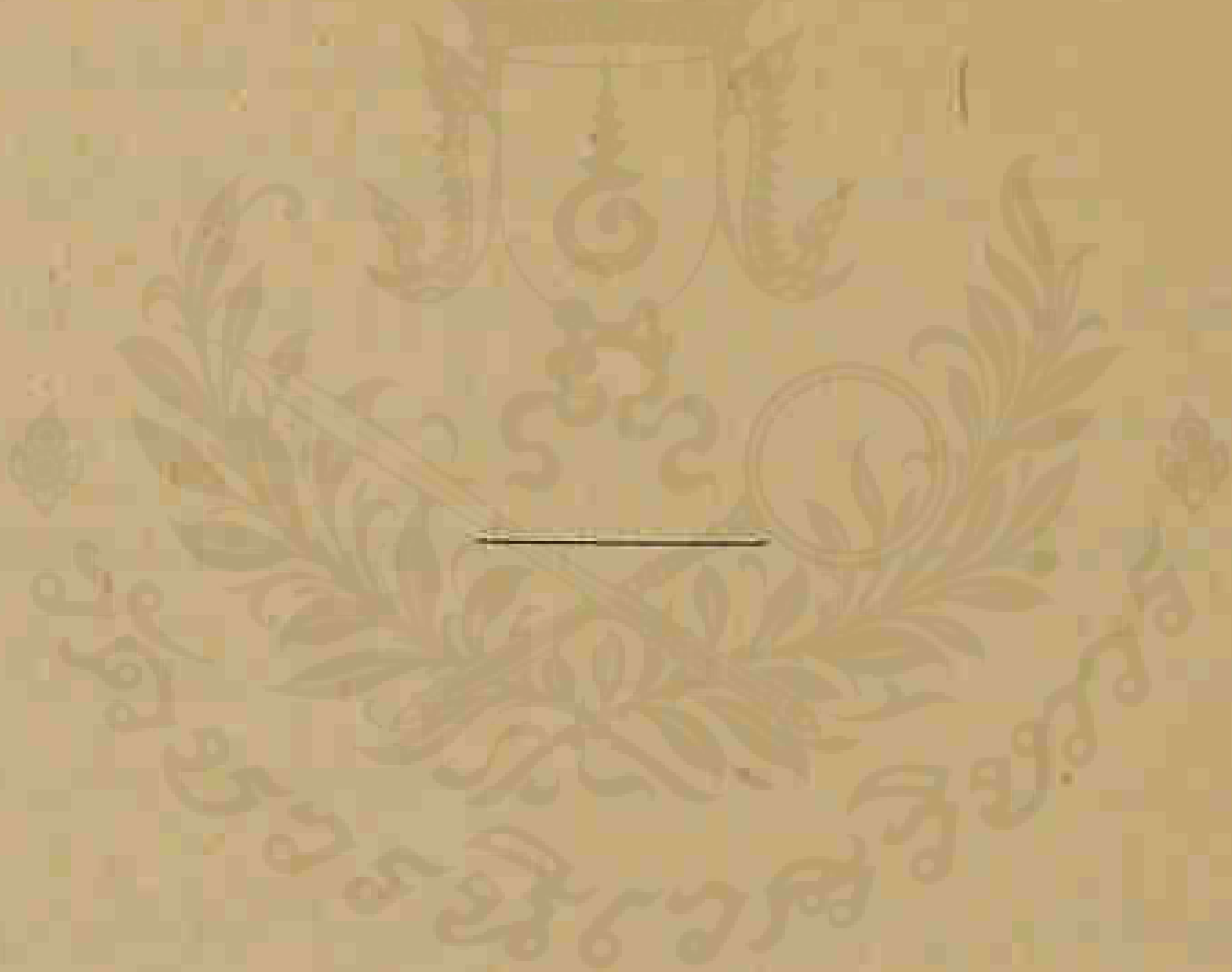
เพื่อน ๆ จึงแนะนำให้ฉิ่งเผิงรีบไปเสียให้พ้น และชุ่มซ่อนตัว
อยู่ก่อน แขกที่มาช่วยกันปลอบโยนบุตรเซ็งฉิว ทุกคนพากันลงความ
เห็นว่า การที่บุตรชายจะแค้นแค้นศัตรูผู้มาบิดาให้ตายตามกันไปนั้น
เป็นสิ่งกตัญญูยิ่งนัก แต่เฉพาะรายนี้ ในกรณีที่ฉิ่งเผิงกินเซ็งฉิว ไม่ใช่
ในขณะที่ฉิ่งเผิงเป็นมนุษย์ แต่เป็นเสือโคร่ง บรรดาแขกทั้งหลายจึง
ไม่ยากให้มีการนองเลือดเกิดขึ้น ได้พากันชี้แจงให้เห็นผิดชอบ ว่าไม่
เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะผูกพยาบาทอาฆาตจองเวรกันต่อไปอีก แต่
บุตรชายของเซ็งฉิวก็ยังยืนยันกรานว่าจะเอาชีวิตฉิ่งเผิงเช่นวิญญานพอให้
จงได้

เมื่อการห้ามปรามไม่เกิดผล เพื่อน ๆ จึงพากันไปร้องเรียน
อธิบดีตำรวจ ท่านจึงสั่งให้บุตรชายเซ็งฉิวข้ามแม่น้ำห้วยไปเสีย และ
ไม่ให้กลับมาทางฝั่งเหนือแม่น้ำอีกเป็นอันขาด ส่วนฉิ่งเผิงขณะนี้ได้
เปลี่ยนชื่อและแซ่ใหม่ เดินทางไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อให้
ไกลกับผู้มุ่งล้างชีวิตเขา

ครนบุตรชายซึ่งฉิวกลับถึงบ้าน ญาติมิตรทราบเรื่องก็ปลอบโยน

“เรารู้สึกเห็นใจสงสารล่อมาก ถูกแล้วเป็นหน้าที่ของลูกผู้ชาย
 ที่ต้องแก้แค้นแทนพ่อ แต่จงเผ่งกับบิดาของล่อเมื่อเขาเป็นเสอต่างหาก
 และตามกฎธรรมตาเสียยอมตอ้งกินคน คังนั้นเขาจึงไม่รู้ว่ได้ทำอะไร
 ลงไป เขาก็ไม่เคยรู้จักกับบิดาของล่อมาก่อนเลย ถ้าเขาเป็นคนกัก
 ไม่มีเรื่องราวเช่นนี้เกิดขึ้นได้ เรื่องนี้จึงนับว่เป็นเรื่องพิเศษและประ-
 หลาดมาก มันไม่ใช่เป็นการฆ่าโดยเจตนา แต่ถาลอฆ่าฉงเผ่ง ล่อจะ
 ตอ้งถูกจับฐานฆ่าคนเพราะเป็นกรณีเกินฆ่าคน !”

บุตรชายซึ่งฉิวจึงไต่สกี และเห็นจริง คังแทนนมากก็เลิกอาฆาต
 ฉงเผ่ง.

เจ้าแม่กวนอิม

การเดินทางเรือด่องแม่น้ำแยงซุนนาคันเดิน และก่อนข้าง
เห็นกเห็นอยไม่ใช่เล่น แต่ในที่สุดข้าพเจ้าก็มาถึงจุดหมายปลายทาง คือ
ที่บ้านพักของผู้ว่าราชการการบ้านานาน นอกเมืองเซ็งตุ

อดีตผู้ว่าราชการการผู้นี้ ในสมัยที่ท่านยังเรื่องอำนาจอยู่เป็นนักสะสม
ของเก่า สิ่งใดที่ท่านพอใจและอยากได้แล้วเรื่องว่าจะไม่สมประสงค์นั้น
เป็นอันไม่มี ทั่วยประการฉะนี้ ในบรรดานักสะสมของเก่าด้วยกันแล้ว
นับว่าท่านเป็นมือหนึ่งทีเดียว

ท่านอดีตผู้ว่าราชการการจังหวัด ต้อนรับข้าพเจ้าภายในห้องรับแขก
อันโอโดง ซึ่งประดับด้วยเครื่องเรือนและวัตถุโบราณอันมีค่าตามรสนิยม
ของท่าน

เมื่อข้าพเจ้าพบท่าน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเป็นคนอ่อนโยนสุภาพ
ผดกบกาทเลองลือว่าท่านเป็นคนใจอำมหิต ท่านต้อนรับข้าพเจ้าคล้าย
กับว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนเก่าแก่และคุ้นเคยกับท่านมานานแล้ว ทั้ง ๆ ที่
ข้าพเจ้าและท่านเพิ่งรู้จักกันเป็นครั้งแรก โดยการแนะนำของเพื่อน
ข้าพเจ้า

อย่างไรก็ดี ความเป็นอยู่ตลอดจนที่อาศัยและการประทับประจำ
 เกษะสถานของท่าน ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกริษยาท่าน และเมื่อได้กล่าว
 คำปราศรัยแสดงการวะต่อท่านแล้ว ข้าพเจ้าก็เริ่มเอ่ยถึงเรื่องการสะสม
 วัตถุโบราณของท่าน ท่านยิ้มแล้วกล่าวว่า

“อ้อ, เรื่องของเก่าของฉันนี่หรือ มันเป็นสมบัติที่ผลัดกันชม
 ได้ วันนมันเป็นของฉัน แต่อีกร้อยปีข้างหน้ามันก็จะเป็นคนอื่น
 สรรพวัตถุโบราณเหล่านี้คุณไม่รู้หรือว่า กรอบกรัวหนึ่ง ๆ จะเป็นเจ้า
 ของมันอยู่ได้ไม่เกิน ๑๐๐ ปี มันมีโชคชะตากลายกับคนเหมือนกัน
 มันเห็นเรามันหัวเราะเยาะเรา” ท่านพูดคล้ายกับว่าวัตถุโบราณเหล่านี้
 มันก็มีจิตใจเหมือนกัน แล้วก็ดูดยาแดงพ่นออกมาอย่างสบายอารมณ์

“ได้เท่าเชื่อหรือครับ ว่าเป็นอย่างนั้น”

“อ้อ! แน่นอนทีเดียวคุณ” ท่านกล่าวเสียงอู้อ้อและยังคาบกลัองยา
 แดงอยู่ในปาก

“ได้เท่าหมายความว่าอย่างไรครับ โปรดอธิบายให้กระจ่าง
 น้อยเถิดครับ”

“ก็อย่างนี้ ในบรรดาวัตถุโบราณเหล่านี้ ไม่ว่าจะป็นรูปปั้น,
 รูปภาพ ฯลฯ จริงอยู่ ถ้ามองดูอย่างผิวเผินแล้ว มันเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต
 แต่ถ้าจะมองดูให้ชัดแล้ว รูปปั้นหรือรูปภาพก็ ช่างปั้นหรือวาดขึ้นโดย
 จิตรกรคนหนึ่ง เป็นภาพหรือรูปปั้นซึ่งมีชีวิตจิตใจ เพราะจิตรกรเหล่านั้น
 ได้ทุ่มเทกำลังและชีวิตจิตใจของเขาให้ ไปสิงอยู่ในสิ่งที่เขาประดิษฐ์ขึ้น
 นั้น โดยมีเครื่องเคลงใจของจิตรกรกระตุ่นเคือนอยู่เบื้องหลัง คึงเช่น
 รูปปั้นหยกชื่อเจ้าแม่แห่งความกรุณาของข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกัน”

อันที่จริง การที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมท่านนอกคอกเจ้าเมืองนวกเพื่อประสงค์
จะขอคุณสิ่งพิมพ์เอกสารเก่าแก่ ซึ่งข้าพเจ้าทราบว่าอยู่ในความคุ้มครอง
ของท่านเท่านั้น แต่เมื่อท่านเอ่ยถึง รูปปั้นเจ้าแม่หยก ก็ยิ่งทำให้ข้าพเจ้า
สนใจ และอยากเห็นยิ่งขึ้น และไม่ต้องการสงสัยคอก มันต้องเป็นชิ้นเอก
ของท่าน ข้าพเจ้าจึงพูดว่า

“เจ้าแม่หยกนคงจะงามมากนะครับ ใต้เท้าจะกรุณาให้ผมชม
สักหน่อยได้ไหมครับ”

ท่านอึกเอื่อนในตอนแรก แต่เมื่อข้าพเจ้ารีบเร้าหนักขึ้น ท่าน
ก็ตกลงยอมและหายไปในห้อง สักครู่ท่านก็หยิบหงงาข้างเค้นยมตรงมา
ที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ หงงนหมอยู่ด้วยกันหลายชั้น แต่ละชั้นล้วนแต่มีสิ่งของ
ล้ำค่าวางอยู่ แต่บนยอดสุดของชั้นเป็นที่ประดิษฐาน เจ้าแม่หยก !

“ใครเป็นผู้แกะสลักเจ้าแม่หยกนครับ ใต้เท้า”

“ซึ่งไป ช่างสลัก ซึ่งเกือบจะไม่มีใครรู้จักชื่อเลย การที่ข้าพเจ้า
ทราบนามของจิตรกรผู้นี้เพราะ เมื่อธการทคอนแวนต์ทเป็นเจ้าของ
เจ้าแม่หยกนมาก่อน ข้าพเจ้าต้องบริจาคที่ดินและทรัพย์สินเป็นจำนวน
มากให้แก่คอนแวนต์ ก่อนที่จะได้เจ้าแม่หยกนมาเป็นของข้าพเจ้า และ
ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าการที่เจ้าแม่หยกนตกมาอยู่ในความคุ้มครองของข้าพเจ้า
นี้ ต้องดีกว่าอยู่ในความดูแลของแมธการเป็นแน่”

เจ้าแม่หยกนซึ่งแกะจากหยกขาวบริสุทธิ์ ยืนอยู่ในตู้แก้วเจียรนัย

“คุณเดินดูรอบ ๆ เจ้าแม่ซี ไม่ว่าคุณจะเดินไปทางไหน เจ้าแม่
ก็จะมองเห็นคุณทุกทาง”

ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจมากในคำพูดของท่านเจ้าเมือง ท่านพูด
คล้าย ๆ กับว่าเจ้าแม่หยกนั้นมีชีวิตจิตใจคล้ายมนุษย์เรามาก ๆ นีเอง และ
เมื่อข้าพเจ้าเดินวนรอบ ๆ รูปปั้นเจ้าแม่หยกนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกขนลุก
ขนพอง เพราะดวงตาของเจ้าแม่หยกคล้ายกับจะกลอกได้และมองตาม
ข้าพเจ้าไปทั่ว และเมื่อยังมองอยู่มากจนรู้สึกมึนศีรษะมากเข้า ไม่ใช่
แต่ตาเท่านั้น แขนก้ค่อยเขยื้อนขึ้นลงได้ และพระเศียรก็ผกขึ้นผกลง
ไม่ผิดแผกกับสิ่งมีชีวิตเลย

“ได้เท่าที่รับ แปลก ! แปลก ! และมีหัตถ์จรรยเหลือเกิน แต่
อ้อ — — — เมื่อธิดานั้นได้เจ้าแม่หยกคักคักคสิทธรณ์มาอย่างไรครับ”

“คุณจงสังเกตดูท่าและอิริยาบถของภาพปั้นนั้นให้ดีอีกซิคุณ คุณ
เห็นไหมว่าอยู่ในอิริยาบถคล้ายจะหนีอะไรสักอย่างหนึ่ง และที่แววหน้า
ก็ปรากฏว่ามีทั้งแววรักซาบซึ้ง, ตกใจ, และแววปวดร้าวในดวงพระ-
เนตร เออละ ! เชิญคิมหน้าชาเสียให้สบายใจก่อน แล้วข้าพเจ้าจะเล่าให้
ท่านฟัง” ท่านกล่าวอย่างเชื่องช้า

“แม่ชี ผู้ซึ่งมีนามว่า ไมลาน ได้สารภาพเรื่องนีก่อนที่แม่ชีจะ
ถึงแก่กรรม และไม่เคยปริปากให้ผู้ใดทราบมาก่อนเลย ส่วนเวลานั้น
เห็นจะไม่น้อยกว่าร้อยปี ในครั้งกระนั้น แม่ชียังสาวและร่าเริงอยู่ใน
บ้านซึ่งล้อมรอบไปด้วยสวนดอกไม้ในเมืองไคเฟิง และโดยเหตุที่เธอ
เป็นบุตรสาวหัวแก้วหัวแหวนของท่านบิดา “ฉ่าง” ซึ่งเป็นขุนนางผู้
ใหญ่และเป็นประธานกรรมการศาลฎีกา และเป็นทีเลื่องลือในความ
เข้มงวดของท่าน แต่สำหรับบุตรของท่านนั้น ท่านพะเน้าพะนอและ

เอาใจเป็นที่สุด และก็เป็นที่ธรรมดาในตระกูลของผู้ยิ่งใหญ่เช่นนั้นก็จะมีญาติมาก ดังนั้นพวกญาติจึงพากันมาฝากตัวพึ่งบุญ ท่านก็คัดเลือกญาติที่มีความรู้บรรจงให้เข้ารับราชการ ส่วนญาติที่ไม่มีรู้ก็รับไว้ให้ทำงานในบ้านเป็นคนใช้บ้าง เป็นคนสวนบ้าง

วันหนึ่งหลานห่าง ๆ คนหนึ่งชื่อ ชังโป มาขออาศัยอยู่ด้วย ชังโป มีอายุ ๑๖ ปีบริบูรณ์ เขาเป็นเด็กที่มีเขี้ยวดี และร่าเริงค่อนข้างสูงเกินไปสำหรับอายุเท่านี้ มือทั้งสองข้างนิ่ม นวยาวเรียว ผิดกับเด็กบ้านนอกทั้งหลาย ท่านผู้หญิงเห็นหลานชายมีลักษณะผิดกับญาติอื่น ๆ จึงมอบหน้าที่ให้เป็นผู้ดูแลต้อนรับแขก ทั้ง ๆ ที่เขารู้หนังสือเลย

ชังโป มีอายุแก่กว่าไมลาน ๑ ปี ทั้งสองคนชอบกันมากและเล่นหัวกันเสมอ เพราะชังโปมักจะเล่าเรื่องบ้านนอกให้ไมลานฟัง ซึ่งเธอชอบมาก

ต่อมาอีกสองสามสัปดาห์ ท่านเจ้าของบ้านชกจะชังน้ำหน้าชังโป เพราะไม่เอาใจใส่ต่อการงานที่มอบหมายให้และลี้มเก้ง ดังนั้น ท่านผู้หญิงจึงส่งเขาไปทำสวน ซึ่งชังโปชอบมาก

อันว่าชังโปผู้นี้เป็นคนซึ่งเกิดมาเพื่อสร้าง และไม่ใช้เกิดมาเพื่อให้คนสอนหรือสั่ง เขารู้สึกพอใจมากเมื่อเขาอยู่ในท่ามกลางต้นไม้ดอกไม้ เขามักจะฉิวปากด้วยความผาสุกเมื่อเขาเดินในบริเวณสวน และเมื่ออยู่ตามลำพัง เขามักจะทำอะไรแปลกประหลาดและมหัศจรรย์เสมอ เช่น การสอนตัวเองในเวลาว่างโดยไม่มีครู วาดภาพ, ระบายสี, ทำโคม โดยไม่ซ้ำแบบกับใคร และปั้นรูปสัตว์ด้วยดินเหนียว

จนกระทั่งอายุได้ ๑๘ ปี ชังโปก็ยังเป็นคนจับจต เขายังสูงชัน
และหน้าคาก่อนข้างแก้มสง่า ทุก ๆ คนในบ้านรักเขา โดยเฉพาะไมลาน
เธอเองก็ไม่ทราบจะทำไมจึงหลงไหลในตัวเขานัก ผู้ที่ไม่ชอบและ
เกลียดชังเขานักหนาก็มีอยู่คนเดียวเท่านั้นในบ้าน คือ ท่านขุนนางผู้ใหญ่
ฉ่าง นั่นเอง

ชังโปและไมลาน มีความสนิทสนมกันมากจนเกินขอบเขตที่จะรัก
กันจนทพหนองเสียแล้ว ทั้ง ๆ ที่ทั้งสองทราบดีว่าความรักเยี่ยงคู่สาว
ระหว่างเขาทั้งสองนั้น มันเป็นเรื่องที่เดินไปไม่ได้

ต่อมาวันหนึ่ง ชังโป แสดงความประสงค์ต่อท่านผู้หญิงว่า เขา
ปรารถนาที่จะออกจากบ้านไปเพื่อท่องเที่ยวทั่ว เพราะเขารู้จักกับช่าง
แกะสลักหยกที่ในเมือง และเขาขอสมัครเป็นลูกจ้างในบ้านนั้น

ท่านผู้หญิงยินยอมอนุญาต เพราะท่านเองก็รู้สึกว่ชังโปและไมลาน
จักจะสนิทสนมกันเกินขอบเขตเสียแล้ว แต่ก่อนกลางคืนชังโปยังคง
กลับมาอนบ้าน และเขายังมีเรื่องมากุยให้ไมลานฟังมากกว่าเดิมอีก

ท่านผู้หญิง เมื่อเห็นดังนั้นนอกทรนทนไม่ ไ้จึงเรียกลูกสาวมาเตือน
ว่า “ลูกเอ๋ย, ชังโปและลูกก็เติบโตเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นทุกวัน ถึงแม่
ว่าเขาจะเป็นญาติกับลูกก็ตาม แต่แม่เห็นว่ามัน ไม่เป็นการสมควรที่ลูก
จะไปพบปะกับเขาบ่อยนัก”

คำคัดเตือนของมารดาทำให้ไมลานรู้สึกตัว หล่อนรู้สึกว่
หล่อนหลงรักชังโปอย่างถอนไม่ขึ้นเสียแล้ว

และในคืนวันนั้นเอง เธอก็มาพบกับชังโปอีก แล้วพูดว่า

“พี่ไป” หล่อนกล่าวสีหน้าแดงระเรื่อ “คุณแม่บอกน้องว่า
อย่าไปพบกับพี่ให้บ่อยนัก”

“ถูกแล้ว น้องหญิง” ชังไปพูด “เราก็ต่างเจ็บโตขึ้นมากแล้ว”

ไมลานนั่งคอกก เธोजึงมองดูหน้าชังไป แล้วเอ่ยว่า

“แล้วก็ตามไรเรารึจะพบกับบ่อย ๆ เช่นเคยไม่ได้เล่า ?”

ชังไปเอามือโอบสะเอวไมลาน แล้วพูดว่า

“ก็เพราะน้องหญิงเจ็บโตเป็นสาวและสวยขึ้นทุกวัน ซึ่งทำให้พี่
อยากเห็นหน้าน้อง, อยู่ใกล้น้อง และรู้สึกเหงาหงอย เกว้าใจเมื่อต้อง
อยู่ไกลน้อง”

หญิงสาวถอนใจใหญ่แล้วถาม

“กำลังนี้จะ พี่มีความสุขไหม ?”

“สุขมาก น้องหญิง และทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงหมดไมลาน,
น้องเป็นของพี่ และพี่เป็นของน้อง” เขากล่าวพึมพำ “แต่พกกทราบ
แล้วว่าน้องจะแต่งงานกับพี่ไม่ได้ และในไม่ช้า คุณพ่อคุณแม่ก็คง
จะหมั้นน้องให้กับใครคนหนึ่ง”

“อย่า, อย่าพูดเช่นนั้น น้องหญิง”

“แต่พี่ต้องเข้าใจ และเตรียมตัวรับเหตุการณ์ ช”

“พี่เข้าใจอยู่อย่างเดียวกับท่านั้น” ชังไปพูดแล้วก็ก้มตัวไมลาน
เข้ามาโอบไว้ในอ้อมแขนของเขา แล้วพูดต่อไปว่า

“โลกสร้างน้องให้มาเป็นของพี่ และพี่เป็นของน้อง พี่จะไม่ยอมให้น้องไปเป็นของคนอื่นเป็นอันขาด, ถ้าไม่เราจึงจะรักและอยู่กันด้วยกันไม่ได้”

ไมลานผละออกจากอ้อมแขนของเขา และวิ่งหนีกลับไปยังห้องของหล่อนทันที

ความรักที่หนอ ช่างเป็นสิ่งที่รบกวนหัวใจในเมื่อรักนั้นไม่สมหวัง และอนาคตก็ยังมืดมน เป็นสิ่งน่าสลด น่าขบขัน และน่ากลัว แต่คนก็ไม่ยกกลัว ยังยืนยันทำตัวให้ตกอยู่ในห่วงรัก หง ๆ ทุรูวรักนั้น ทรมาณ!

คืนนั้นทั้งคืน ไมลานนอนไม่หลับ นึกถึงคำเตือนของแม่ นึกถึงคำพูดของทุรัก และทั้งแก่นนางก็เปลี่ยนไปหมด ยิ่งแม่ห้ามก็เหมือนยิ่งยุ ไฟรักยิ่งคุช่น เธอพยายามหักใจไม่ไปพบกับซังไปถึง ๓ วันเต็ม แล้วทั้งสองก็เสกโลกมาพบกันอีก และเขาทั้งสองก็สำนึกว่า บัดนี้เขาทั้งสองได้ตกอยู่ในอำนาจสิ่งหนึ่งซึ่งยิ่งใหญ่ และมีอำนาจเหนือสิ่งอื่นใดในโลกนี้

แต่คนทั้งสองยังไม่มีแผนการณ์อันใดแน่นอน ในระหว่างนี้ก็มีผู้มาทาบถามผู้ขอไมลาน แต่เธอก็ยืนยันอยู่คำเดียวว่า “ไม่” ทั้งบิดามารดาไม่กล้าขัดใจ เพราะเธอเป็นบุตรสุดที่รักของเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น

ขณะนี้ ซังไป ยังไปทำงานที่ร้านแกะสลักหยกเช่นเดิม และเนื่องจากเขามีปัญญาดีและชอบอาชีพนี้ ในไม่ช้า เขาก็สามารถคัดแปลง

แก้ไขสิ่งบกพร่องจนดีเยี่ยม เจ้าของบ้านเองรู้สึกประหลาดใจในฝีมือ
ของเขา เพราะร้านของแกเจริญขึ้นและมีคนนับถือฝีมือช่างของร้านนี้
จนกระทั่งรับคำสั่งทำไม้ทั้น

วันหนึ่งท่านขุนนางผู้ใหญ่ระลึกได้ว่า ใกล้จะถึงวันประสูติของ
สมเด็จพระบรมราชินี ซึ่งท่านจะต้องเข้าไปในพระราชวังเพื่อถวาย
พระพร และในโอกาสนี้ใครจะได้อะไรของขวัญเพื่อไปถวายด้วย จึง
ปรึกษากับท่านผู้หนึ่ง ๆ จึงแนะนำให้ไปชมฝีมือของ ชังโป ที่ร้านช่าง
หยก ท่านขุนนางผู้ใหญ่รู้สึกประหลาดใจและพอใจในฝีมือเยี่ยมของ
ชังโปมาก จึงพูดว่า

“หลานเอ๋ย โอกาสของเจ้ามาถึงแล้ว และโชคของเจ้าก็กำลัง
ตามมาด้วย ฟังนี่นะ ลูกกำลังจะหาของขวัญไปถวายสมเด็จพระบรม-
ราชินีของเราสักอย่างหนึ่ง ลูกอยากให้เป็นฝีมือหน้าพักหน้าแรงของหลาน
เอง คือลูกอยากให้เห็นแกะรูปสลัก กวนอิมเนี้ยเนี้ย ด้วยหยก หลาน
จะรับทำได้ไหม ?”

“ได้ครับ คุณลุง” ชังโปรับคำสั่ง ๆ เพราะเขาพูดและเชื่อมั่น
ในฝีมือของเขาว่า สามารถแกะรูปกวนอิมเนี้ยเนี้ยด้วยหยก และเมื่อ
รูปนี้สำเร็จ จะเป็นเทวรูปทั้งดงามไม่มีเทวรูปใดเสมอเหมือนเขาจะ
ทุ่มเทชีวิตจิตใจของเขาแกะสลักให้เหมือนกับของจริง !

และก็เป็นจริงดังว่า เมื่อเทวรูปนั้นสำเร็จ ชังโปเป็นเทวรูปที่
สวยงามอะไรเช่นนั้น มองปราศเดี่ยวกักราบไถทันทีว่าเป็นเทวรูปที่
สลักโดยจิตรกรชั้นเยี่ยมของโลก และไม่มีจิตรกรใดจะสลักได้เช่นนั้น
อีกแล้ว จะมองไหนดูงามพร้อมสรรพ ดวงหน้า แฉวตา ใบหูบางสม-

ส่วนสัตว์ทุกอย่าง และใบหน้าของกวนอิมเนี่ยเนี่ยนัน ไม่ผิดเพี้ยนกับ
ใบหน้าของหญิงที่เขารักเลยแม้แต่นึกเดียว

ท่านขุนนางผู้ใหญ่ รู้สึกดีใจ, พอใจเป็นอันมาก ถึงกับอุทาน
ออกมาว่า

“นี่แหละ จึงจะคู่บุญบารมีของสมเด็จพระบรมราชินีละ” แต่ก็
อดที่จะกล่าวไม่ได้ว่า

“เอ, แก่ดวงหน้าช่างเหมือนกับ ลูกไมลานของเราเสียจริง”

“ถูกแล้วครับคุณลุง” ชังไปเสริมขึ้น “เธอเป็นสิ่งกลใจเร้าใจ
ของผม งานชิ้นนี้สำเร็จขึ้นด้วยผมมีเธอเป็นกำลังใจ”

“ก็แล้ว หลานเอ๋ย, โชคของเจ้าได้มาถึงแล้วแต่หน้าทันทันเป็นต้น
ไป หลานควรยินดีที่ส่งให้ออกาสเจ้าได้แสดงความสามารถของหลาน
ด้วยในคราวนี้”

นับแต่นั้นมา ชื่อเสียงของ ชังไป จิตรกรเอกก็เลื่องลือไปทุกหน
ทุกแห่ง แต่เขาก็ไม่มีความสุข เพราะสิ่งที่เขาปรารถนานั้นยังไม่สม-
ประสงค์ ความสำเร็จมิได้นำความสุขมาให้เขาเลย เขาจึงรู้สึกเบื่อหน่าย
ในการงาน เขาปฏิเสธไม่รับงานมาทำ แม้ว่าจะให้ค่าจ้างด้วยราคาอัน
สูงลิบ เขาหมกมานะ หมกอาลัยในทุกสิ่งทุกอย่าง

บัดนี้อายุของไมลาน ๒๐ ปี บริบูรณ์ บิดามารดาจึงคาดกันให้
เธอหมั้นกับชายหนุ่มแห่งตระกูลผู้ดีเก่าแก่ตระกูลหนึ่ง คราวนี้เธอไม่
สามารถจะเบี่ยงบ่ายได้อีก จึงจำใจประกอบพิธีหมั้นตามธรรมเนียม

เมื่อหมั้นทางเข้าจริง สองหนุ่มสาว-ชังไปและไมลานจึงกำ-
เนินการแตกหักขั้นสุดท้ายด้วยการลักพาหนี เพราะชังไปเชื่อมั่นในฝีมือ

ลายมือของเขาว่าจะหาเลี้ยงภรรยาของเขาได้ และไมลานก็เอาเครื่องเพชรพลอยติดตัวไปด้วย เพื่อคราวกลับจะได้นำออกขายเลี้ยงตัว และจะได้พากันไปอยู่ ณ จังหวัดที่ห่างไกล

เมื่อตกลงกันดังนั้นแล้ว ทั้งสองจึงพากันหนีไปในเวลาหัวค่ำหนึ่ง แต่เคราะห์ร้ายขณะที่เขาทั้งสองกำลังหนีมาทางหลังสวนนั้น คนใช้จระประจำตระกูลผู้หนึ่งเห็นเข้า และเกรงจะเป็นที่เสื่อมเสียแก่วงศ์ตระกูล จึงทำการขุดขวางห้ามปราม อารามโกรธจึงไปจึงเข้าปลุกคนใช้ผู้นั้นโดยแรง ทำให้แก้มลงศีรษะฟาดกับเง้าหินอย่างแรงถึงแก่ความตายทันที ทั้งสองตกใจมากจึงรีบหนีไปโดยเร็ว

รุ่งขึ้นทางบ้านจึงทราบว่า ทั้งลูกสาวและหลานชายได้พากันหนีไปแล้ว ท่านขุนนางผู้ใหญ่โกรธมาก สบตาสบายว่าจะเอาตัวซึ่งไปมาลงโทษให้ได้ และสั่งให้ติดตามทุกหนทุกแห่ง แต่พยายามมิให้เรื่องนี้แพร่พรายเพราะเกรงความเสื่อมเสียของตระกูล

หลังจากที่ไต่หนีมาจากเมืองหลวงแล้ว ทั้งสองผู้เมื่อก่อนพยายามหนีเตลิดกันไป ข้ามแม่น้ำแยงซีจนกระทั่งมาถึงตอนใต้ของประเทศจีน จึงไปจึงปรารภกับไมลานว่า

“พี่เคยทราบว่าในเมืองเกียงสินนี้มีหยกชนเยี่ยมทนนานมาก”

“พี่คิดว่ายาคออาชีพลูกหยกอีกหรือ” ไมลานรีบสอดขันทันท์

“อ้าว! ก็เราปรึกษากันว่าจะสลักหยกขายไม่ใช่หรือ?”

“แต่ฉันมันเป็นความผิดที่เราตกลงกันก่อน อาไต้ คนใช้เก่าแก่ของคุณพ่อจะถูกฆ่าตายต่างหากแล้ว เปลี่ยนอาชีพลูกใหม่ไม่ดีหรือพี่ ทำ

โคมชาย หรือไม้กับันต์ ก็ตกใจกลัวว่า พวกเขาย่างงานอย่างมากมายแล้ว”

“พี่ทำชื่อเสียงในทางแกะสลักหยก ก็อยากจะยึดอาชีพนี้ต่อไป พี่นึกว่าเราไม่ควรกังวลมากนัก เพราะเมืองเกียงสีอยู่ห่างจากเมืองหลวงถึงพันไมล์ ไม่มีใครรู้จักเราหรอก ที่นั่นนะ”

“ที่นั่นนะ” เพราะพี่ชื่อเสียงในทางแกะสลักหยกจึงจะต้องเคี้ยวร้อนลำบากไปยึดอาชีพเก่า แต่เอาเดอะไหน ๆ พี่ก็จะแกะหยกให้ได้ เราก็เปลี่ยนวิธีสลักเสียใหม่ อย่าทำให้มันตึงนัก เอาแต่พอขายได้ก็แล้วกัน”

ซึ่งไปแม้ริมฝีปากแน่น ไม่พูดว่าอะไร เขาจะยอมถ่อมตัวของเขาลงไปเป็นเพียงจิตรกรเลว ๆ ทำของถูก ๆ ขายกระนั้นหรือ เขาจะทำลายชื่อเสียงที่เขาสร้างมากระนั้นหรือ เขาไม่เคยคิดเช่นนั้นมาก่อนเลย

แต่ไมลานเป็นหญิงที่ฉลาด เธออ่านความคิดและความรู้สึกของสามีได้เป็นอย่างดี จึงไม่พูดอะไรต่อไปอีก และเธอรูสึกว่าเมื่อข้ามแม่น้ำแยงซีแล้วก็คล้ายกับว่ามีอำนาจลึกลับอย่างหนึ่งชักจูงสามีของเธอให้ไปทางเมืองเกียงสี ดินแดนหยกและเครื่องเคลือบ

แต่ไมลานก็อดทนดูสามีของเธอสลักหยกไม่ได้ นางได้แต่ทักเตือนเขาว่า

“เรากำลังตกอยู่ในชะตาร้าย ฐานะลำบาก เมื่อใดพอกันที เขาจับมือของพี่ได้ เมื่อนั้นแหละความตายนั้นก็มาถึงเราเป็นแน่แท้”

เธอได้แต่ให้สติทั้ง ๆ ที่เธอก็อทราบดีแล้วว่า อย่างไรเสียสามี
ของเธอก็คงไม่ยอมยอมเกียรติกของเธอด้วยการใช้มือของเขามาแกะ, บิน
รูปอย่างหยาบ ๆ เลว ๆ เป็นแน่

เธอมอบเครื่องเพชรที่ติดตัวมาด้วยนั้นให้แก่สามีเพื่อไปขายและ
ซื้อหยกมาตั้งร้านแกะสลัก ทุกครั้งที่เขาทำงาน ไม่ว่ามันจะเฝ้าดู
ปรนนิบัติเขา และทุกครั้งเธอมักจะเตือนสติเขาโดยกล่าวว่า

“ตแล้วพี่ อย่าฟัดฟัดไปนักเลย ไม่มีใครทำได้ดีกว่านี้แล้ว
เชื่อน้องเถอะ พี่ขา”

ทุกครั้งที่จะไปไต่ยอดอย่ก้านจากภรรยา เขาก็จะเงยหน้าจ้องดู
เธอและยิ้มอย่างเศร้า ๆ เขาเริ่มต้นด้วยการแกะสลักหยกเป็นต่างหู,
เป็นจี้ แต่มันช่างเป็นการสิ้นนิสัยของเขาเสียเหลือเกินในการทุ่มทั้ง
เวลามาสลักหยกเป็นของตุ๊ก ๆ เขาปรารถนาจะแสดงฝีมืออันเยี่ยม
ของเขา มือของเขาจะสลักหยกได้ก็โดยทำชิ้นที่สำคัญ ๆ เช่นแกะเป็น
รูปลิงกำลังชะโงยลูกไม้ เช่นนั้นก็จะได้แสดงฝีมือเต็มที่ และชายติ่มท่าไร
มากด้วย

วันหนึ่งไมลานจึงปรารภกับสามีว่า

“พี่ขา น้องรู้สึกเป็นทุกข์อย่างไรชอบกล คนชกจะรู้จักนับถือ
ฝีมือของพี่มากขึ้นทุกวันแล้ว และในไม่ช้าน้องก็จะถึงกำหนดคลอด
พึงระวังตัวหน่อยนะ”

“คลอดบุตร!” ซังไปร้องตะโกน “ครอบครัวของเราที่เพิ่ม
เป็น ๓ คนละชกน” แล้วเขาก็กอดและจูบเธอและขอร้องไม่ให้เธอ

ต้องกังวลถึงอะไรทั้งหมด ไมลานกระซิบเบา ๆ ที่หูของซังโปว่า “ก็ เพราะพี่ทำดีเกินไปนะซี น้องถึงเป็นห่วง”

และซังโปก็ทำดีเกินไปจริง ๆ เพราะซังโปในระยะปีเดียวร้านแกะสลักหินหยก “เปาไห่” ซึ่งซังโปตั้งชื่อก็เป็นทำเลองล้อไปทั่วทุกทิศ นักสะสมของโบราณ, พ่อค้าพากันแวะมาชมฝีมือ, ขอซื้อและสั่งทำทุกวัน

วันหนึ่งมีชายแปลกหน้าเดินเข้ามาในร้าน และเมื่อได้กวาดสายตากุภาพและสลักต่าง ๆ ที่เหลือโชว์อยู่ในตู้ แล้วก็ตรงมาที่ซังโป พยายามว่า

“ท่านคือซังโปญาติของท่านเจ้าเมือง ฉ่าง แห่งเมืองโคเฟงไซ่ไหม?”

ซังโปรีบปฏิเสธและบอกว่าเขาไม่เคยไปเมือง โคเฟงไซ่ในชีวิตของเขา

ชายแปลกหน้าจึงมองเขาแล้วว่า “ท่านพูดสำเนียงเมืองเหนือได้ดีมาก ท่านมีภรรยาแล้วหรือยัง?”

“ก๊งการอะไรของท่านเล่า?” ซังโปซักจน

ขณะนั้น ไมลานแอบมองดูอยู่ข้างในมู่ลี่ เมื่อชายนั้นไปแล้ว เธอจึงออกมาข้างนอกและบอกกับสามีว่า ชายแปลกหน้าผู้นั้นคือเลขาธิการของบิดาเธอ เพราะหินหยกนี่เอง มันเริ่มทรยศเขาแล้ว

รุ่งขึ้นชายแปลกหน้านั้นได้มายังร้าน ‘เปาไห่’ อีก ซังโปซักเกือบจนมาถึงพูดว่า

“ฉันไม่ทราบว่าคุณมาทำไม ชุระอะไร ฉันบอกกับท่านแล้ว
ว่า ฉันไม่รู้จก ชังโป คือใคร อยู่ที่ไหน”

“ก็แล้ว ถ้าเช่นนั้นฉันจะบอกให้ฟัง ชังโปถูกหาว่าฆ่าคนตาย,
ลักพาลูกสาวท่านเจ้าเมืองหนี่ และชะโมยเครื่องเพชรรวม ๓ กระทง
ด้วยกัน ถ้าท่านไม่ใช่ชังโปก็แล้วไป แต่ฉันอยากพบกับภรรยาท่าน
สักเล็กน้อยได้ไหม ถ้าไม่ใช่ลูกสาวท่านเจ้าเมือง ฉันก็จะขอลาท่านไป”

“ฉันเป็นเจ้าของร้านนี้ ถ้าท่านขืนยุ่งยามมากหนักฉันจะไล่ท่าน
ไปเสียให้พ้นจากร้านของฉันเดี๋ยวนี้”

ชายแปลกหน้าจึงออกจากร้านไปด้วยการยิ้มเยาะ อยู่ในดวงหน้า
เมื่อชายนั้นไปแล้วพอพลบค่ำสองสามภรรยาจึงรีบจัดเข้าของมีค่า ปิด
ร้าน แล้วจ้างเรือล่องไปตามลำน้ำ เวลานั้นบุตรของเขาอายุได้ ๓
เดือน

จะเป็นเพราะเคราะห์ดีหามยามร้าย หรือ โชคอะไรรบั้นกาลก็ตาม
ปรากฏว่าเมื่อเขาทั้งสองมาถึงเมือง กังไส เขาก็หยุดพักอยู่ที่นั่นเพราะ
ทารกเกิดล้มเจ็บ และเงินทองที่ติดตัวมาก็ร่อยหรือลง ชังโปจึงต้องเอา
รูปสุนัขหมอบตาบิตข้างหนึ่ง ซึ่งแกะด้วยหยกอย่างงาม ขวยให้แก่พ่อค้า
คนหนึ่งชื่อ อาหล้ง

เมื่อพ่อค้าเห็นรูปหินหยกนั้นก็จำได้ จึงพูดว่า “นี่เป็นฝีมือของ
ร้าน ‘เปาไห่’ นี่นา ไม่มีใครทำได้เช่นนั้นหรอก”

“ถูกแล้ว, ฉันชื่อมาจากร้านเปาไห่” เขากล่าวด้วยครามย่นต์
ทมิฬนจำฝีมือของเขาได้

เมืองกังไสน้อยทันเขา เวลานั้นเป็นฤดูหนาว ชังไปรู้สึกพอใจ
ธรรมชาติ, ทองฟ้าสีเงินและบรรยากาศของทิวเขานี้มาก สองผัวเมีย
จึงตกลงใจจะอยู่ที่ตำบลนี้ต่อไป และจะเปิดร้านใหม่ขึ้นที่เมืองนี้ เขา
จำต้องขายงานชิ้นหนึ่งเพื่อเป็นทุน ภรรยาได้ให้สติกเขาว่า

“พวกเราเปิดร้านขายรูปบนคันทันนะพ”

“ทำไมล่ะ” ชังไปโพล่งออกมา

“เมื่อคราวก่อนเราเกือบถูกจับ เพราะพี่ไม่เชื่อ น้องหยกนะมี
ค่ามากกว่าลูกกว่าเมียของพี่อีกหรือ น้องเพียงแต่ขอให้พี่สงบใจ
พอหมดเรื่องจึงค่อยคิดทำใหม่เท่านั้น”

ชังไปจำใจต้องรับฟังคำของภรรยา และตั้งร้านเผาหินบนพระ-
พุทธรูปซ้าย แคว้นแล้ววันเล่าเมื่อเขาเห็นพ่อค้าหยกมาจากทางทุ่งผ่าน
หน้าร้านเขา มือของเขารู้สึกคันอยากได้ลูบไต่กล้าหินหยกนั้น เมื่อ
เขาผ่านร้านสลักหยกคราวใด ดวงตาของเขาก็ลุกเป็นประกาย และเมื่อ
กลับมาถึงบ้าน เห็นรูปคันทันเขาบนก็จะทุบปาแตกละเอียดหมดทุกคราว
แล้วร้องว่า

“คันทัน! คันทันเหี่ยว! นี่ฉันมาเสียเวลานั่งบนมันเอาแก้วอะไรกัน
ในเมื่อฉันเป็นจิตรกรเอกสลักหยก!”

เมื่อไม่นานเห็นตาของสามีลุกเป็นไฟด้วยความโกรธ ถมึงทิ้งเช่น
นั้น ก็ได้แต่ปลอบโยนเอาใจเขาและกล่าวว่า

“พี่ขา หินหยกนั้นแหละจะนำความตายนะมาสู่ครอบครัวของเรา”

วันหนึ่ง อาหล้ง พ่อค้าหินหยกมาพบซ้งโป และเชิญไปเลี้ยงที่
โรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งเพื่อทราบตามขอซื้อรูปหยกแห่งร้านเปาโห ซ้งโปจึง
เอ่ยถามอาหล้งว่า “ลือไปไหนมา?”

“อ้อเพิ่งกลับมาจากเมือง เกียง” ว่าแล้วเขาก็แก้ห่อออกส่งให้
ซ้งโปดูรูปสลัก

“ลือเห็นไหม นี่เป็นรูปหยกซึ่งจะหาซื้อได้ที่ร้านเปาโห ทำขาย
กันอยู่ในเวลานี้”

ซ้งโปดูด้วยอาการสงบ แต่เมื่ออาหล้งหยิบรูปตั้ง ซึ่งแกะด้วย
หินหยกขึ้นมาให้ดู ซ้งโปทนต่อไปไม่ไหว เขาตะโกนออกมาว่า

“ของปลอม!”

“ถูกแล้ว” อาหล้งพูด

“มันเหมือนรูปกาย ไม่มีชีวิตจิตใจอยู่ในวงหน้าเลย เอ! แต่
ลือพูดคล้ายกับรู้เรื่องรูปหยกกันมากทีเดียว”

ซ้งโปตอบหัวน้ๆ ว่า

“แน่นอน อ้อพูด

“ถูกแล้ว อ้อจำได้ว่าลือเคยขายรูปสลักหินหยกหมาหมอบให้อ้อ
ตัวหนึ่ง อ้อเอาไปขายต่อได้กำไรถึง ๑๐๐% แน่ะ! ลือมีขายอ้ออีก
ไหมล่ะ?”

“ตามมาที่ร้านอ้อสิ อ้อจะให้ดูรูปสลักสิงแก่ของร้านเปาโหฝีมือ
เก่าว่าเป็นอย่างไร?”

เมื่ออาหล้งเห็นรูปสลักสิง ก็ทราบได้ทันทีว่าเป็นของแท้ จึงขอ
ซื้อจากซ้งโป ซ้งโปกำลังต้องการเงินอยู่แล้วจึงยินดีขายให้

เมื่ออาทลิ่งกลับมาถึงเมือง นานซวง ก็เอารูปสลักหินนั้นอวดเพื่อนฝูง และแจ้งว่าได้รูปสลักนั้นมาจากเจ้าของร้านรูปปั้นดิน ซึ่งเป็นคนสามัญทางภาคใต้ของประทศจีน เขาเสริมต่อไปว่า

“มันน่าแปลกจริง ที่คนจน ๆ เช่นนั้นมีรูปสลักหินหยกชิ้นเอกอยู่หลายชิ้น”

ต่อมาอีกหกเดือน ทางเมืองหลวงส่งทหารสามคนถือหมายสั่งจับตัวซังไปและภรรยา โดยมีเลขานุการของท่านเจ้าเมืองร่วมมาด้วย

ซังไปบอกกับทหารเหล่านั้นว่า “ฉันยินดีไปตามหมาย ถ้าหากท่านจะอนุญาตให้ฉันเตรียมเข้าของ ๒-๓ สิ่งติดตัวไปด้วย”

“และให้เวลาฉันเตรียมเสื้อผ้าสำหรับเด็กไปด้วยนะคะ” ไมลานขอร้อง

“อย่าลืมนะคะว่าเด็กคนนั้นมกตกเป็นหลานของเจ้าเมือง ถ้าหากเขาเกิดเจ็บป่วยขึ้น ท่านทั้งหลายจะต้องรับผิดชอบ”

ทหารและเลขานุการได้รับคำสั่งมาแล้วว่า ให้ ๆ ความสะดวกแก่ครอบครัวของซังไปทุกอย่าง ดังนั้น ซังไปและภรรยาจึงได้รับอนุญาตให้เข้าไปเก็บของที่ท้องใช้ในระหว่างเดินทางที่ห้องนอนข้างใน ขณะที่เขาเหล่านั้นรออยู่ข้างนอกบ้าน

มันเป็นการจากทนาสลดและเศร้ามาก ระหว่างสองผู้เมียซังไปจูบภรรยาของเขาแล้วหันมาบรวงจูบลูกเล็กน้อย แล้วส่อน ตาทองสองน้องไปด้วยนาค เพราะเขารู้ว่าครั้งนั้นเป็นครั้งสุดท้าย เขาจะไม่มีโอกาสได้กลับมาพบลูกเมียของเขาอีก แล้วเขาก็กระโดดลงทางหน้าต่าง

“น้องจะรักที่เสมอ” ไมลาน พุกแผ้วเบาจนเกือบเป็นเสียง
กระซิบ

“และจงอย่าแตะต้องหินหยกอีกนะ พี่ชา” ชังโปหันกลับมากดู
ภรรยาซึ่งอุ้มลูกน้อยอยู่ในอ้อมแขน เขาโบกมืออำลาเป็นครั้งสุดท้าย
แล้วก็วิ่งหายลับไป

เมื่อ ไมลานเห็นว่าเขาไปไกลแล้ว เธอจึงปรากฏกายออกมาข้าง
นอกพร้อมด้วยลูกน้อย เธอส่งเด็กให้ทหารคนหนึ่งอุ้มไว้เพื่อขอตัวไป
เก็บสิ่งของที่ลืมไว้อีกบางสิ่ง เธอถ่วงเวลาไว้อีกนานจนกระทั่งทหาร
รู้สึกสงสัยจึงเข้าไปค้น แต่สายไป ชังโปหนีไปไกลแล้ว

ไมลานเดินทางกลับเมืองหลวง เมื่อถึงบ้าน จึงทราบว่ามีมารดา
ได้ตั้งแก่กรรมแล้ว บิดาก็ชรามาก เมื่อเธอกราบท่านที่แฉวหน้าของ
ท่านยังหมองทึบอยู่ แสดงว่ายังไม่มีการทำอะไรที่จะยกโทษให้ เมื่อส่งหลานชาย
ให้ตุนั้นแหละ ดวงหน้าจึงค่อยแสดงถึงความสงสารขึ้นมาบ้าง อันที่จริง
ท่านรู้สึกยินดีที่ชังโปหนีไปเสียได้ เพราะถ้าหากชังโปมาด้วย ท่านก็
ยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่าจะโทษลูกเขยของท่านสถานใด แต่ท่านก็ยัง
ไม่หายโกรธเจ้าหลานชายผู้นำความเสื่อมเสียชื่อเสียงมาให้แก่วงศ์ตระกูล

หลายปีต่อมา ข้าวจรราวของชังโปเจ็บหายไ้ โดยไม่มีวีแวว
เลย วันหนึ่ง เจ้าเมืองกวางตุ้งเดินทางเข้ามายังเมืองหลวง และท่าน
ขุนนางผู้ใหญ่ได้จัดให้มีการเลี้ยงต้อนรับ ที่ทำเนียบ ในระหว่างกิน
เลี้ยงอยู่นั้น เจ้าเมืองกวางตุ้งได้คุยถึงเรื่องรูปสลักหินหยก ซึ่งเขาอวด
อ้างว่าจะนำมาถวายสมเด็จพระบรมราชินี ในวันประสูติ และกล่าว

ต่อไปว่า รูปสลักนงามกว่ารูปสลักกวนอิมเนี้ยเนี้ยยิ่งนัก ทั้งในก้านฝีมือ และอิริยาบถ

บรรดาแขกที่รับเชิญมากันเสียดงกักพากัน ไม่เห็นด้วยตามคำ อวดอ้างของเจ้าเมืองกวางตุ้ง ว่ามีสลักหินหยกทั้งคงามและฝีมือสลัก เหนือกว่าเทวรูปกวนอิมเนี้ยเนี้ยได้

เจ้าเมืองกวางตุ้งเห็นที่ทำไมเชื่อของเขาเหล่านั้นจึงเอ่ยว่า

“รออีกสักครู่เถิด ข้าพเจ้าจะนำมาให้ชม” เมื่อเสร็จการรับ-
ประทานอาหารแล้ว เขาทั้งหลายก็ได้รับเชิญไปยังห้องรับแขกเจ้า-
เมืองกวางตุ้งก็ให้ยกหีบไม้ ซึ่งชักเป็นเงามันออกมาวางบนโต๊ะ แล้ว
ค่อย ๆ เบิกหีบ หยิบเทวรูปขึ้นมาตั้งไว้บนโต๊ะ

ทุก ๆ ตาจ้องมองไปยังเทวรูปนั้นอย่างเงียบกริบคล้ายถูกสาย
สาวรับใช้เดินมาข้างโน เพื่อแจ้งข่าวให้ไมลานทราบ ไมลานมองลอค
ไต้มูลี่ หน้าซีกสลักเมื่อเห็นเทวรูปนั้นตั้งตระหง่านอยู่บนโต๊ะ นาง
กล่าวพึมพำออกมาว่า

“ใช่แล้ว ฝีมือช่างไปนั้นเอง จะเป็นฝีมือใครไม่ได้” แล้วนาง
ก็สำรวจใจฟังคำสนทนาเพื่อทราบว่า ช่างไป จะมีชีวิตอยู่หรือไม่

ท่ามกลางความเงียบ แขกคนหนึ่งออกครนทนนอยู่ไม่ได้ จึงพูดออก
มาว่า

“ใครเป็นจิตรกร สลักเทวรูปองค์นี้ ครับ”

“นี่แหละ มีเรื่องราวเกี่ยวกับเทวรูปองค์นี้ พัวพันกับจิตรกรเอก
กึ่งข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟัง กึ่งต่อไปนี้”

“เขาไม่ใช่เป็นจิตรกรสามัญ ผมรู้จักเขาโดยบังเอิญจากหลานสะใภ้ของผม วันหนึ่งเธอจะไปในงานสมรสของเพื่อน เธอได้มาขอยืมกำไรหยกซึ่งเป็นรูป มังกรสองตัวพันกัน และเป็นของโบราณ เป็นมรดกตกทอดมาหลายชั่วคนแล้ว ขณะที่เธอกำลังสวมกำไรหยกอยู่นั้น บังเอิญข้อมือไปกระทบของแข็ง ๆ เข้าอย่างแรง กำไรหยกนั้นหักทันที หลานสะใภ้ของผมตกใจมากเพราะเกรงถูกดู และเนื่องจากกำไรหยกนั้นเป็นของประจำตระกูล เธอจึงไม่เป็นอันกินอันนอน พยายามหาช่างทำเทียมขึ้น วันแล้ววันเล่าก็ไม่ใครสามารถทำได้ เธอให้คนไปเที่ยวแจ้งความตามสถานต่าง ๆ จนเกือบจะหมดหวังอยู่แล้ว จนกระทั่งวันหนึ่งมีชายแต่งตัวมอมแมมมาปรากฏตัวที่หน้าบ้าน ว่าทราบจากแจ้งความ และมาขออาสาทำกำไรหยกนั้น หลานสะใภ้จึงนำกำไรหยกที่หักนั้นมาให้ดู ชายผู้นั้นรับว่าเขาทำได้ เขาก็ทำได้จริง ๆ ดีเสียยิ่งกว่ากำไรอันเก่าอีก และนี่แหละเป็นครั้งแรกที่ผมรู้จักของจิตรกรผู้นี้

“และต่อมาเมื่อผมทราบว่า สมเด็จพระเจ้าของเรามีพระราชประสงค์จะใคร่ได้เทวรูป มาเข้าคู่กับ กวนอิมเนี้ยเนี้ย ผมจึงนึกขึ้นมาได้ถึงชายผู้นี้ ผมจึงสั่งให้หาหินหยกอย่างดีที่สุดที่จะหาได้ในเมืองกวางตุ้ง และให้หาตัวจิตรกรผู้นั้นมา พรรณนาให้เขาฟังตามพระรูปของกวนอิมเนี้ยเนี้ย โดยเฉพาะถึงท่างูที่หมุนได้ด้วย เขาหวั่นวิตกเล็กน้อย แต่แล้วก็ไม่ปริปากว่าอะไรเลย เมื่อผมยื่นก้อนหินหยกให้เขาดู เขาก็รีบรับไปตรวจดูทุกแง่ทุกมุม จนผมรู้สึกสงสัย จึงถามเขาว่าหินหยกก้อน

นไม่ตกหรือ เขาไม่พูดแต่อีกครู่หนึ่งเขาก็หันขวับมาทางผม แล้วพูดว่า

“ใช้ได้ครับ ได้เท่า น้ำลองสลักดู ตลอดชีวิตผมเคยหวังว่าจะหาหินหยก ชาวบริสุทธ์ผูกผองชนคนนี้ เพียงเจอนี้แหละครับ ผมจะลองสลักโดยมีข้อแม้ว่าไม่ต้องการค่าจ้าง ขอแค่ปล่อยให้ผมมีอิสระเสรีเต็มที่เท่านั้น เพื่อให้เป็นความสบายใจในอันที่จะสลักเทวรูปชนนี้”

ผมจึงจกห้องพิเศษ เพื่อให้เขาทำงาน โดยมีเตียง โต๊ะอย่างธรรมดาพร้อมด้วยเครื่องมือที่เขาขอร้อง เขาเป็นคนค่อนข้างประหลาด ไม่ปรีปากพูดกับใครเลย มักจะโมโหและหยาบกายเมื่อคนใช้น้ำสั่งของไปให้ ในขณะที่เขาสาละวนอยู่กับการสลักของเขา แต่เขาง่วนอยู่กับงานคล้ายกับมีอะไรมากลใจเขา เขาไม่ยอมให้ผู้ใดแม้แต่ผม ได้เห็นงานเขาเป็นเวลาถึง ๕ เดือนเต็ม ต่อมาอีก ๓ เดือนเขาจึงนำเทวรูปที่สลักเสร็จแล้วนำมาให้ผมชม เมื่อเห็นเทวรูป ผมถึงกับงงจนพูดไม่ออก ช่างงามอะไรเช่นนั้น ดวงหน้าของเขาแสงแววประหลาดแล้ว เขาเอ่ยว่า “นี่ครับได้เท่า ผมขอบคุณได้เท่าที่ให้อโอกาสผมเป็นผู้สลักเทวรูปนี้ เทวรูปนี้แหละผมได้ทุ่มเทวิญญานและชีวิตจิตใจ ของผมอยู่ในเทวรูปองค์นี้หมดสิ้นแล้ว” ว่าแล้วเขาก็รีบพรวดพลากออกไป โดยผมไม่ได้พูดว่าอะไร ผมสั่งให้คนติดตาม แต่ก็หาพบไม่ เขาหายตัวไปแห่งใดโดยไม่มีใครทราบหรือเห็นเขาอีกเลย”

ในทันใดนั้นเอง บรรดาแขกเหรื่อซึ่งกำลังฟังเจ้าเมืองเล่าถึงเรื่องของจิตรกรเอกผู้น้อย ก็ได้ยินเสียงหญิงร้องหวัดจากห้องถัดไป ทุก ๆ คนต่างนั่งตัวแข็งไปหมด เพราะเสียงนั้นช่างเยือกเย็นและจับ

หัวใจยิ่งนัก ท่านขุนนางผู้ใหญ่คนเคียวแทนหรือปลุกขึ้น ไปยังห้องดัด
ไปนั้น ก็แลเห็นไมลานนอนแผ่อยู่บนพนัก

แขกผู้หนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของครอบครัวท่านขุนนางผู้ใหญ่
กระซิบบอกกับเจ้าเมืองกว้างทุ่งว่า

“เสียงร้องนั่นคือเสียงของบุตรท่าน และนางนั้นแหละคือนาง
แบบเทวรูป ผมเชื่อเหลือเกินกว่า จิตรกรเอกที่แกะสลักเทวรูปนั้นมีใช้
คนอื่นไกลเลย เขาคือ ชังไป สามี่ของเธอ นั่นเอง”

เมื่อไมลานฟื้นขึ้น บิดาจึงพาเธอออกมายังห้องรับแขกตรงมายัง
โต๊ะที่ตั้งเทวรูปองค์นั้น เมื่อเธอเห็นเทวรูป เธอจึงยืนเมื่อออกช้า ๆ
เพื่อจับเทวรูปนั้น ในทันใดที่มือทั้งสองของเธอจับถูกเทวรูป เธอก็
จับไว้แน่นคล้ายกับจะ ไม่ยอมปล่อย และ เสมือนว่าเธอได้แตะต้องถูกตัว
สามี่เธออีกครั้งหนึ่ง ทุกคนที่นั่งชุมนุมกันอยู่ในห้องนั้นต้องออกปาก
อีกครั้งหนึ่ง เพราะรูปแกะเทวรูป และไมลานนั้นไม่ใช่คนอื่นไกล เป็น
บุคคลเดียวกันนั่นเอง

เจ้าเมืองกว้างทุ่งเมื่อเห็นเหตุการณ์กลับกลายเป็นเช่นนั้น ให้รู้สึก
เศร้าสลดใจเป็นยิ่งนัก เมื่อรู้สึกตัวจึงเอ่ยขึ้นว่า

“จงรักษาเทวรูปนี้ไว้เถิดหลาน อาจขอมอบให้ไว้เป็นสมบัติ
ของหลาน เพราะคุณควรแล้วที่จะอยู่กับหลาน อาจจะหาของไปถวาย
สมเด็จ ๆ ใหม่ จงเก็บรักษาไว้ จนกว่าหลานจะได้พบกับสามี่ของหลาน
อีก”

นับตั้งแต่วันนั้นมาไมลานก็ล้มเจ็บ กำลังถอยลง ๆ ทุกวันคล้าย
กับคนอมโรค ท่านขุนนางผู้บิดาทกใจยิ่งนักถึงกับออกปากยกโทษทุก

อย่างให้แก่ซังโป ขอเพียงแต่ให้เขากลับมาเท่านั้น และด้วยความช่วยเหลือของเจ้าเมืองกวางตุ้งผู้ซึ่งเป็นคนสุดท้ายที่ได้พบซังโป ได้สั่งให้คนสืบเสาะหาตัวซังโปแทบจะพลิกแผ่นดินเมืองกวางตุ้งก็หาพบซังโปไม่

อีกสองปีต่อมา ลูกชายของซังโปตายด้วยโรคติดต่อ ซึ่งระบาดในเมืองหลวงในครั้งนั้น ไมลานจึงโกนผมและบวชชีในคอนแวนต์แห่งหนึ่ง ของที่เขื่อนำติดตัวไปด้วยสิ่งเดียวคือเทวารูป!

ตามคำบอกเล่าของแม่ธการ ไมลานซึ่งตัวเองอยู่ในห้องพักเธอดูเหมือนจะอยู่อีกโลกหนึ่งโดยลำพัง ไม่ยอมให้ผู้ใดเข้าห้องเธอหรือพูดกับใครแม้แต่แม่ธการ

แม่ธการยังได้บอกกับท่านขุนนางผู้บิดาเธอว่า ในตอนกลางคืนทุกคืนจะเห็น ไมลานเขียนคำสวดมนต์อันหวาน แล้วก็เผาต่อหน้าเทวารูปนั้น เธอไม่ยอมปริปากบอกความลับของเธอแก่ผู้ใดเลย

เธอมีชีวิตและความเป็นอยู่เช่นนี้ต่อไปอีก ๒๐ ปี จึงถึงแก่กรรม แต่เทวารูปยังคงอยู่และผ่านมอกันต์ต่อ ๆ มา

หนอนหนังสือ

อาหล้ง เฟ็งซัง เกิดในตระกูลนักกัศษา ตั้งแต่เล็ก ๆ เขาได้
ยืมบิณฑุกุฎถึงแต่เรื่องหนังสือ บิณฑุกุฎของเขาชอบสะสมหนังสือโบราณ
เก่าแก่และหายาก ด้วยเหตุนี้เมื่อมัวชัวตออยู่ จึงเป็นเจ้ากรมจิวรา เมื่อ
รับราชการก็ไม่ร่ำรวยเหมือนคนอื่น ๆ เพราะเงินทองที่หาได้ทำอะไร
ก็ซื้อหนังสือหมด ครั้นบิดาถึงแก่กรรม อาหล้งจึงไม่ได้รับมรดกเงินทอง
หรือที่ดิน นอกจากห้องสมุดที่เต็มไปด้วยหนังสือ เข็มรดกตกทอดที่
เขาได้รับมาจากบิดาโดยตรง คือการอบรมแวกล้อมอยู่ในโลกหนังสือ
เขาจึงกลายเป็น “หนอนหนังสือ” เช่นเดียวกับบิดา เขาหายใจเป็น
หนังสือ หนังสือทุกเล่มในห้องสมุดของเขานั้นมีค่ายิ่งนัก ใครจะมาเอา
หนังสือในห้องสมุดของเขาไปสักเล่มหนึ่งละก็เอาชีวิตเขาก่อนดีกว่า แม้
แต่เวลาขาดแคลนเงิน เขาก็ไม่ยอมขายหนังสือเป็นอันขาด เขายอมอดตาย
ดีกว่า เอกสารอันลึกลับเป็นสมบัติชิ้นหนึ่งของเขา คือสำเนาเอกสารที่
บิดาของเขาที่คัดลอกไว้โดยตนเอง จากต้นฉบับของ เอ็มเปอเรอ ชุงเซินชุง
เอกสารนั้นชื่อ “เช็งชุกศึกษา” ความมุ่งหมายของบิดาเขาที่คัดลอกไว้ ก็
เพื่อให้บุตรของเขาได้ศึกษาและมอบให้เขาเมื่อก่อนสิ้นใจ อาหล้งเอา
เอกสารนี้ใส่กรอบทองติดไว้เหนือโต๊ะเขียนหนังสือของเขา เพื่อจะได้
เห็นลายมือของพ่อ และภาพิตของพระเจ้าจักรพรรดิ ชุง อันเป็นเครื่อง
เตือนใจและถือว่าเป็นเอกสารอันศักดิ์สิทธิ์ ข้อความในเอกสารมีดังนี้:-

“คนร่ำรวยงออย่าใช้เงินซื้อทุ่งนาและที่ดิน เพื่อหว่านพืชหวังผล เพราะทรัพย์ในดินสิ้นในน้ำทั้งหลายแหล่งจะหาได้จากตำรา

คนร่ำรวยงออย่าหว่านเงินในการ สร้างเกษตรสถาน บ้านเรือนให้ใหญ่โตโอโถง เพราะสรรพตำราต่าง ๆ นั้นแหละคือเกศาสน์อันเพียบพร้อมด้วยขุมทรัพย์สมบัติมหาศาล

ชายหนุ่ม ไม่ต้องไปเสาะแสวงหาความรักหรือนางงามที่ไหน เพราะในหนังสือทั้งหลายนั้นแหละ เขาจะพบหญิงที่มีดวงหน้าขาวเหมือนหยก

ชายใดไม่ควรจะใฝ่ฝันถึงเรื่อง รถม และคนใช้ เพราะนักศึกษา จะพึงหาสิ่งเหล่านี้ ได้ด้วยการเป็นนักศึกษาที่ขยันหมั่นเพียรเท่านั้น

ดังนั้นขอให้บรรดาชายหนุ่มที่ใฝ่สูง และปรารถนาความมั่งคั่งจงขยันหมั่นเพียรศึกษาหาความรู้ในวิชาจากตำรา”

ความหมายของภาษิตคงมีใจความอย่างย่อว่า ด้วยการศึกษาหาวิชาความรู้ใส่ตัวนี้แหละ จะทำให้คนเป็นคน ร่ำรวยมีข้าทาสใช้สอย มีรถม้าใช้ มีไร่นาสาโทบริบูรณ์ แม้จนกระทั่งหญิงงาม อาหลังนั้น ก็ความหมายตามตัวอักษรว่า ชาวเป็นกะบุง ๆ และหญิงสาวสวย ๆ ก็จะได้จากหนังสือ

ตามธรรมเนียมชายหนุ่มอายุระหว่าง ๑๘-๒๐ นั้น อยู่ในวัยที่เริ่มมีความรู้สึกสนใจในสตรีเพศมากกว่าหนังสือ แต่อ่าหลังมิได้เป็นเช่นนั้น เขาอุทิศเวลาของเขาให้แก่หนังสือ หนังสือเท่านั้น เขาไม่ยอมเที่ยวเตร่ ไม่ยอมไปหาเพื่อนฝูง และไม่ยอมไปในสถานที่หย่อนใจเลย ความสนุกสนานเบิกบานใจบังเกิดขึ้นก็เมื่อเขานั่งบนเก้าอี้ อ่านโคลง

ฉันท์ กาพย์ กลอน เขาเป็นหนอนหนังสือ ! ไม่ว่าจะย่างเข้าฤดูร้อนหรือ
 ฤดูหนาว เขาสวมเสื้อผ้าขาวอยู่ชุดเดียว เนื่องด้วยเขาเป็นชายโสด หายใจ
 เป็นหนังสือ เขาจึงล้มเปลี่ยนแม่แก่เสื้อผ้าชั้นใน แล้วก็ไม่มีใครเตือน
 บางครั้งเพื่อนฝูงมาเยี่ยมเขา ชวนเขาสนทนาถึงเรื่องต่าง ๆ แต่โน้มนำ
 ช้าเขาก็อวกเขาถึงเรื่องหนังสือจนได้ เขาจะหลับตา หงายศีรษะไปข้าง
 หลัง แล้วก็ท่องโคลงหรือร้อยแก้วให้ฟัง เพื่อนฝูงต้องลากลับ และ
 ไม่มาหาเขาอีก เพราะเห็นเขาเป็นหนอนหนังสือชนิดเหลือที่จะแก้ให้
 หาย และมีประโยชน์กับเพื่อนฝูงน้อยเต็มที

แต่เวลาสอบไล่ชั้นปริญญา เขาสอบตก เขาไม่ท้อถอย
 เพราะเชื่อมั่นในภานิตของจักรพรรดิ ชุงเชนชุง เขาอยากได้เงินทอง
 รถม้า แม่แก่หญิงสาวสวย หน้าขาวเหมือนหยก จักรพรรดิ ชุง
 ก็บอกแล้วว่าส่งเต้านทาได้ไม่ยาก ถ้าหากมีวิชาเป็นผู้คงแก่เรียน
 จักรพรรดิไม่หลอกเล่นแน่

วันหนึ่ง เขากำลังถือหนังสือเล่มเล็ก ๆ เล่มหนึ่งนั่งอ่านอยู่ ทันใด
 นั้นเกิดลมพายุพัดมาแรง ทำให้หนังสือหล่นมือปลิวไปตกลงที่ในสวน
 เขาลุกขึ้นวิ่งไล่ตาม จะเอามือเตะครบก็ไม่นั้น เขาจึงเอาเท้าเหยียบ
 แต่เท้าพลาดถลาลงไปในรู ซึ่งข้างบนมีรากไม้พุกปิดอยู่ เขาก็มุด
 ที่รูนั้น เห็นดินและ ๆ มีพันธุ์แมลงขาวอยู่ในนั้น แต่เขินราหมดแล้ว
 คาดว่าคงจะอยู่ในรูนั้นมาแรมปี การที่เขาพบพันธุ์แมลงขาวนี้ เพราะ
 หนังสือที่เขาไป ยิ่งทำให้เขาเชื่อมั่นในภานิตกาทานายของจักรพรรดิ
 ชุง ยิ่งขึ้น

หลายวันต่อมา ขณะที่บนบรรไดเพื่อค้นหาหนังสือเก่า ๆ บางเล่มในห้องสมุด เขาพบราชรถจำลองคันหนึ่ง ยาวประมาณ ๑ ฟุต ซ่อนอยู่ข้างหลังหนังสือชั้นบนสุด

เขาจึงเอามือบิดฝืนออก ราชรถจำลองนั้นเป็นทองเหลืองอร่ามไปทั้งคัน เขาคิดใจยิ่งนัก จึงเอามาอวดเพื่อน ๆ พวกนั้นขบขัน เพราะไม่ใช่ทองแท้เป็นแต่เพียงทองชุบเท่านั้น ทำให้อาหรั่งผิดหวัง อย่างไรก็ตาม ไม่ช้าก็มีเพื่อนเก่าของบิดาของอาหรั่ง ผ่านมาทางตำบลนั้น ได้แวะเยี่ยมเขา เมื่อเห็นราชรถกาไหล่ทองก็ชอบใจยิ่งนัก รู้ได้ทันทีว่าเป็นโบราณวัตถุเป็นของหายาก ใครจะไข่ขยงชนิดนี้ไปประดิษฐานไว้ที่กรมช่างโลหะ เขาจึงเอาเงินให้อาหรั่ง ๓๐๐ เหรียญ และมาอีก ๒๐๐ เป็นค่ารถแลกเปลี่ยน อาหรั่งยังมั่นใจในภักดีของจักรพรรดิซ่ง ยิ่งขึ้น เขาได้พบสองสิ่งแล้ว คือพันธุมเหล็กขาว และราชรถเพราะหนังสือ จึงอยู่ทุกคนมีโอกาสที่จะได้อ่านภักดีของจักรพรรดิซ่ง ตามหอสมุด แต่ไม่มีใครเชื่อมั่นเหมือนนักกับอาหรั่งซึ่งเชื่อและบูชาภักดีนั้นยิ่งนัก

เนื่องจากเขามีอายุ ๓๐ ปีแล้วและยังเป็นโสดอยู่ เพื่อน ๆ จึงพากันรบเร้าให้เขาหาหญิงดี ๆ แก่งานสักคนหนึ่ง

“จะต้องไปหาทำไมกัน” อาหรั่งพูดอย่างมั่นใจ “ฉันแน่ใจเหลือเกินว่า ในหนังสือเหล่านั้นแหละ คงจะหาหญิงงาม ๆ หน้าขาวเหมือนหยกได้!”

กตฤกษ์พี่ของอาหรั่ง “หนอนหนังสือ” ก็ไล่สอค้นทั่ว ๆ ไป ถึงเรื่องความเชื่อมั่นของเขาว่าอะไร ๆ ก็อยู่ในหนังสือ แม้แต่เมีย!

เพื่อน ๆ จึงหยอกล้อเป็นการขบขันว่า “ไม่ช้าก็คงจะมีเทพธิดาเหาะมาจากฟ้า เพื่อหาแกเป็นผ้าหрок”

อาทลิ่งรู้ว่าเพื่อน ๆ กำลังล้อเขา แก่ก็ไม่โต้เถียง เพียงแต่พูดว่า “เออ นะ รอคูก็แล้วกัน”

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่เขากำลังอ่านพงศาวดาร ฮัน เล่ม ๘ อยู่ เมื่อถึงกลางเล่ม เขาเห็นรูปบนปกหนังสือเป็นแพรวกว้าง มีรูปผู้หญิงสาวสวยปะติดอยู่ก็ขบขันในใจ เขาเห็นเมื่อเห็นภาพนั้น เขาพลิกกลับไปดูข้างหน้าข้างหลังอยู่ไปมา ก่อนที่จะเอารูปนั้นกลับไปคืนไว้ที่เดิม เขาเอาแถบรูปนั้นมาแนบอก ปากก็ปรากระซิบกระซาบอยู่คนเดียว “นี่แล้ว เนื้อคู่ของเรา อยู่ในหนังสือเล่มนี้เอง !”

หลังจากอาหารเย็น เขาหยิบชมภาพเธอ ก่อนนอนก็หยิบมาชมเชยอีก พลังจุกอดภาพนั้นอยู่ไปมา ให้รู้สึกครึ่งใจยิ่งนัก เขาหลงไหลในรูปนั้นมาก เย็นวันหนึ่งหญิงในภาพนั้นลุกขึ้นนั่งบนหน้าหนังสือและยิ้มกับเขา อาทลิ่งประหลาดใจแก่ไม่ตกใจ เขารับลุกขึ้นโค้งคำนับอย่างสุภาพ ร่างหญิงสาวในหน้าหนังสือแผ่นนั้นสูงขนราว ๑ ฟุต อาทลิ่งโค้งคำนับอย่างงามให้อีกครั้งหนึ่ง มือทั้งสองกอดอกแน่น ในพริบตานนั้นหญิงสาวผู้นั้นก้าวออกมาจากหน้าหนังสือ ไซ้ท่อนขำอันเรียวยาวของเธอ เมื่อเท้าของเธอสัมผัสพื้น ร่างของเธอก็เป็นหญิงขนาดเท่าคนธรรมดา กรอกท่ายิ้มอยู่ไปมา มองดูน่าชมยิ่งนัก

“สวัสดิ์ค่ะ ขอโทษที่ต้องให้คุณรอกอยเสียงาน” หญิงสาวพูด อาทลิ่งคิดว่านั่นเป็นเสียงหวานที่สนิทเขาเคยได้ยินมา เขาตั้งใจนั่งนิ่งถามเสียงพรั้วด้วยความประหม่าว่า “เธอ-เธอคือใครครับ”

“คุณชื่อ เย็น (หน้า) กะ ชื่อตัวชื่อ ยู่ (เหมือนแขก) คุณ
ไม่รู้จักคิดเงินหรอก แต่คิดรู้จักคุณมานานแล้ว ถึงแม้จะช้อนตัวอยู่
ข้างบนหงอนตลอดเวลา ความเชื่อมั่นและความเลื่อมใสของคุณในเรื่อง
หนังสือและกาชิตโบราณนั้นแน่นเหลือเกิน ทำให้ฉันนึกในใจว่า ถ้า
คิดเงิน ไม่มาหาคุณและแสดงตัวให้คุณเห็นแล้ว คุณก็จะขาดความเลื่อมใส
ในกาชิตโบราณเสีย”

บทความความฝันของอาหลังกัสมหวังทุกประการ และความเชื่อมั่น
ของเขากับนาคาลให้เห็นทันที นับแต่วันอาทิตย์สาว เย็น ยู่ ปรางกุญกาย
ทั้งสองก็คุ้นเคยสนิทสนมกันเป็นอันมาก เธอแสดงกิริยาเสน่หาก่อเขา
เพื่อให้เขาเห็นว่าเธอรักเขามาก แต่อาหล้งของเราเป็น “หนอนหนังสือ”
ไม่ใช่หนอนเป็นแก้ว เขาเป็นหนอนตัวใหญ่และโง่เสียด้วยโดยเฉพาะใน
เรื่องมารยาศกร ทั้งๆ ที่เธอหลงใหลในตัวเขามาก เขาก็ไม่เคยล่วงเกิน
เธอเลย แม้จะอยู่ด้วยกันแต่ลำพังสองต่อสอง แทนที่เขาจะฝากรักกับ
เธอด้วยการจูบกอดคอกแยงคู้ชูชน ตรงข้ามเขากลับชวนเธอคุยถึงเรื่องหนังสือ
ถึงวรรณคดี ถึงประวัติศาสตร์ และศิลปะวิทยาการต่าง ๆ จนครึ่ง
ก่อนคืน จนกระทั่ง เย็น ง่วงนอน ทนไม่ไหว เธอต้องเป็นฝ่ายชวน
ก่อน “ตักมากแล้ว นอนกันเถิดคะ”

“ก็เหมือนกัน ตักแล้ว”

เพื่อความสุภาพ เธอจึงค้มศีรษะก้มกอนที่เธอจะผลัดเสื้อผ้า แต่
การกระทำเช่นนั้นไม่จำเป็นเลย เพราะอาหล้งหลับตาปี ไม่ยอมคู้หรือ
อย่างกเห็นอะไรทั้งสิ้น เมื่อขึ้นไปนอนอยู่บนเตียงด้วยกันแล้ว เธอจูบเขา
แล้วกล่าวว่า “ราตรีสวัสดิ์คะ” แล้วเธอก็หันหลังให้

“ราตรีสวัสดิ์ ครับ” อาหลังตอบ

อีกครูหนึ่งเธอหันหลังกลับไปมากล่าวอีก “ราตรีสวัสดิ์ ครับ”

“ราตรีสวัสดิ์ ครับ” นักศึกษาหนุ่มของเราตอบ

และก็เป็นอยู่เช่นนั้น คืนแล้วคืนเล่า อาหลังมีความสุขอย่างบอก
ไม่ถูกในการที่มีสาวสวยมาเป็นเพื่อนนอนเคียงข้างเขา เขายังอ่านหนังสือ
สักกษณ สาวเย็น ก็ยังต้องนั่งอยู่เป็นเพื่อนเขาตลอดเวลา นานเข้า
เธอชักคุ้นชินมาบ้าง จึงถาม

“ทำไมจึงต้องทำงานมากนักละคะ คิดขึ้นมาสักเพื่อช่วยเหลื่อคุณ
เพราะทราบว่าคงต้องการอะไร ชาติอะไร คุณอยากทำงานเป็นข้าราชการ
ชั้นสูง ก็อย่าหมกมุ่นกับการเรียนให้มากนักละคะ ไปเที่ยวหาความ
เพลิดเพลิน โดยการพบปะสนทนากับเพื่อนฝูง และเข้าสังคมเสียบ้าง
คนที่เขาเรียนจนได้ปริญญา นั้น เขายังอ่านหนังสือกันไม่ก็เล่มหรรอก และ
เขาไม่ใช้เวลาดูหนังสือเหมือนคุณเช่นนั้นเลย เชื่อก็คงบ้างล่ะ ลืม
หนังสือเสียบ้าง”

อาหลังทั้งประหลาดใจและเป็นทุกข์ระคนกัน เมื่อได้ยินเธอขอ
ร้องเช่นนั้น มันเป็นคำขอร้องซึ่งยากที่จะปฏิบัติตามได้

“คุณต้องเชื่อก็คงบ้าง ถ้าคุณอยากก้าวหน้าในงาน” เธอ
บอกเขา “จงเพลาการดูหนังสือเสียบ้าง มิฉะนั้นคุณจะต้องขอลา
คุณไป”

ในที่สุดอาหลังจำต้องฝืนใจเชื่อเธอ เพราะเขารู้สึกว่าเขาจะขาด
เธอ—พรากจากเธอเสียมิได้ เขารักเธอมาก แต่ขณะใดที่เขาเห็นหนังสือ
เขาก็ต้องเบื่อกอ่าน ไม่อ่านเปล่า ท่องออกมาด้วยเสียงดัง ๆ เสียด้วย

ครั้นแล้ว วันหนึ่งเมื่อเขาหันมองดูรอบ ๆ เย็น ย้วย หายไป
เสียแล้ว !

อาหลังจึงคุกเข่าพนมมือ ก้มลงกับพื้น อ้อนวอนขอให้เธอกลับ
มาหาเขาอีก แต่ก็ไม่ว่าวแวอะไรเลย เขานึกขึ้นมาได้ถึงภาพของนาง
ซึ่งติดอยู่บนริบบิ้นกันหนังสือประวัติศาสตร์ แผ่นดิน สัน เล่มนั้น แต่
ภาพของเย็น ย้วย ไม่กระตุกกระตัก คงเป็นภาพประทับติดอยู่บนริบบิ้น
นั่นเอง อาหลังรู้สึกกลุ้มใจมาก เขาเผ้าอ้อนวอนขอร้องขอให้เธอกลับมา
หาเขาอีก และสัญญาว่าจะเชื่อฟัง จะทำตามเธอบอกทุกประการ

ในที่สุดการอ้อนวอนของเขาก็เป็นผล เย็น ย้วย ก็วิ่งลงมาหาเขา
แต่สีหน้ายังคงแสดงความโกรธอยู่

“ถ้าคุณไม่เชื่อฟังฉัน ก็ฉันจะกลับไปอีกจริง ๆ”

อาหลังก็ใจนัก สัญญาว่าจะเชื่อและปฏิบัติตามคำของเธอทุกประ
การ เย็น จึงสอนให้เขารูจักเก็บหมากrukและเล่นไฟ โดยความที่กลัวว่า
เธอจะหนีจากเขาไปอีก อาหลังแกลังทำเป็นรู้สึกสนุกในการเล่นกีฬา
ในร่มชนิดนี้ แต่ความจริงใจแล้วเขาเกลียดมันที่สุด ครั้งใดที่เขาอยู่ตาม
ลำพัง เขาก็อดอ่านหนังสือไม่ได้ เพื่อป้องกันมิให้นางหนีเขาไปอีก
เขาจึงเอาหนังสือเล่มนั้น ไปไว้กับหนังสืออื่นเสีย

วันหนึ่งเขาหมกมุ่นอยู่กับการอ่านหนังสือจนวางไม่ลง และ
ไม่ทันรู้ตัวว่า เย็น เดินเข้ามาในห้อง เมื่อเห็นเช่นนั้น อาหลังจึงรีบ
ปิดหนังสือ แต่สายไปเสียแล้ว เธอได้หายลับไปในพริบตาตนเอง
เขาก็นหาหนังสือเล่มนั้นเพื่อดูริบบิ้นกันหนังสือ ก็พบภาพของนาง
อยู่ในนั้น การซ่อนหนังสือก็ไม่มีความหมายอันใด

๕๕
 ครึ่งนเชอทรมานเขาโดยการไม่ยอมฟังเสียงขอร้อง และเสียง
 สัญญาของเขา จนกระทั่งเขาสวดสาปสาว่าจะไม่แตะต้องหนังสืออีกเลย
 เมื่อนางก้าวลงมาจากบริเวณนั้น นางชหนาและพุกด้วยความโกรธ

“ดิฉันพยายามจะช่วยคุณให้ได้ดิบได้ดีเป็นใหญ่เป็นโตกับเขาบ้าง
 แต่คุณก็หัวงน ไม่ยอมฟังคำแนะนำของคุณเลยเลยครึ่งนเป็นครึ่งสุดท้าย
 ที่คุณนจะออกนอกสู่อีกสักพัก ภายใน ๒-๓ วันนี้ ถ้าคุณเดินหมากรุก
 ไม่ดีขึ้น ดิฉันก็ขอลา ไม่กลับมาอีกเป็นอันขาด คุณก็จะหายไปโดย
 ไม่มีชื่อเสียง เหมือนตัวแมลงอะไรตัวหนึ่ง!”

วันที่สาม อาหลังชนะหมากรุกเธอถึง ๒ กระดานติด ๆ กัน
 ซึ่งทำให้เธอก็ใจนัก เธอสอนให้เขาคีขิมและสอนให้ร้องเพลงให้ได้ใน
 ระยะเวลาวัน อาหลังเกรงว่าเธอจะกลับไปและไม่มาอีก เพราะเป็นครึ่ง
 สุดท้ายที่เธอให้ออกาสเขา จึงตั้งใจขิมและร้องเพลง นวของเขาก็
 ก็เคลื่อนไหวไหวไต่จิงหวะเร็วชน ในวันนี้เธอไม่เร่งเร้าให้เขาเล่นให้ติดนัก
 ต้องการเพียงแต่ให้เขาค้นกับคนทรีเท่านั้น อาหลังก็อวยรักเป็นคน
 ชนมาบ้าง เธอสอนให้เขาคีมสุรา เล่นการพนัน และเขาสังคม

เธอเห็นภษิตของจักรพรรดิ ชง ที่เขาคิดไวข้างผนังห้อง เธอ
 บอกว่า นั้นเป็นแต่เพียงครึ่งหนึ่งเท่านั้น เธอให้หนังสือเขาอีกเล่มหนึ่ง
 ชื่อ “ทางไปสู่ความสำเร็จ” และอนุญาตให้เขาอ่านได้ หนังสือเล่มนี้
 ให้แสงสว่างแก่เขามาก สอนให้รู้ถึงจิตใจคน ให้รู้ความเป็นไปของโลก
 สอนให้คนเฉลียวฉลาด กล้าทำในสิ่งที่ควรทำ และงกเว้นในสิ่งที่ควรรงค
 อาหลังไม่ใช่คนทึดฉลาดนัก แต่เธอก็อดทนสอนเขา เธอสอนให้เขารู้ว่า
 บรรดาผู้มชื่อเสียงทั้งหลายในประวัติศาสตร์ พวกขุนนางชนหนึ่งและ

ชั้นสอง เช่น เจ้าเมือง รัฐมนตรี หรือนายกรัฐมนตรีก็คง ท่านเหล่านั้น
 นึกอะไรก็พูดมาเพียงครั้งเดียว ไม่ให้เป็นการผูกมัดว่าจะรับหรือปฏิเสธ
 ท่านแบ่งรับแบ่งสู้ไว้ก่อน ชั้นสุดท้ายนี้แหละสำคัญนัก คือการปฏิบัติ
 และใช้ศิลปะของการพูดเพียงคำว่า "ท่านพูดถูก" หรือ "ท่านทำถูก"
 เป็นการปลอบใจให้มีมานะไว้ก่อน ซึ่งอาทล้งเรียนและจำได้โดย
 ง่ายดาย

เธอเสียดสีให้เขาไปเที่ยวกับเพื่อน คิมเหล้า พวกเพื่อน ๆ รู้สึกว่า
 เขาเปลี่ยนไปคนละคน และในไม่ช้าก็เป็นที่เลื่องลือว่า เขาเป็นนักเลง
 สุรา นักเลงพานัน และ ใจนักเลง

วันหนึ่ง เย็น ยู่ยู่ จึงบอกกับเขาว่า

"เดี๋ยวนี้ คุณสมักจะเป็นขุนนางได้แล้ว"

บางทีจะเป็นโคยบังเอิญ หรือบางทีเธอได้สอนเขาถึงขั้นสุดท้าย
 ของบทเรียน เพื่อให้การศึกษาของเขาบรรลุขั้นสูงสุดของชีวิตมนุษย์
 ก็ได้ เพราะวันหนึ่งเขากล่าวกับเธอว่า

"ผมสังเกตุ เมื่อหญิงกับชายนอนร่วมกันเขามีลูก แต่ด้วย
 เหตุไรหรือ ผมก็นอนร่วมกับคุณมานานแล้วจึงไม่มีลูก"

นางวางหน้าเฉย แล้วตอบว่า

"ก็ฉันเตือนคุณแล้วนี่คะ ว่าอย่าไปหมกมุ่นอยู่กับหนังสือนัก
 เดียวนี้คุณอายุย่างเข้า ๓๒ ปีแล้ว คุณยังไม่ได้รับบทเรียนอันแรกของ
 ยอดแห่งความสุขของชีวิตมนุษย์ คุณซึ่งอาจอ้างว่าเป็นผู้มีความรู้ รู้ทุก
 อย่าง แต่ยังมีบทเรียนอีกบทหนึ่งคุณยังไม่รู้ น่าขายหน้ามาก!"

“ผมจะไม่ยอมให้ใครประนามว่า ผมเป็นอ้ายโง่” อาหลังตอบ
 “ใคร ๆ จะเรียกผมว่า อ้ายชชะโมย หรืออ้ายคนโกหกก็ได้ แต่ผมจะ
 ไม่ยอมให้ใครประนามผมว่า เป็นคนไม่มีความรู้เป็นอันขาด คุณพูดถึง
 บทเรียนอันแรกของยอดความสุขในชีวิตมนุษย์ นะ เรียนอย่างไรกัน
 ครับ ไปรคอธิบายให้แสงสว่างในเรื่องนี้แก่ผมด้วย”

แล้วนางก็สอนให้เขาทราบถึงความล้มเหลวของชายและหญิงเมื่ออยู่
 กันโดยลำพัง อาหลังรู้สึกประหลาดใจมากเมื่อได้ฟังคำบรรยายอย่างเบ็ด
 ดุจโดยทางทฤษฎี และเมื่อถึงขั้นปฏิบัติก็รู้สึกว่ “กูนี้ช่างโง่เง่าเท่าที่
 ปล่อยเวลาให้ผ่านไปเสียอย่างน่าเสียดาย” เขาถึงร้องออกมาดัง ๆ ว่า

“โอเอ๋ย ! ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า ความสนิทสนมความสัมพันธ์
 ระหว่างผัวเมีย มันจะเห็นสวรรค์ชั้นเจ็ดถึงเช่นนี้”

เขาเที่ยวเล่าให้เพื่อนฝูงของเขาฟังถึงรสหวานมันที่เขาเพิ่งได้ลิ้ม
 รสมาเป็นครั้งแรก พวกเพื่อนพากันเอามอบคปากหัวเราะเห็นเป็นการ
 ขบขันยิ่งนัก ครั้นนางทราบเรื่อง ก็หน้าแดงก้ำด้วยความละอาย แล้ว
 คุกเข่าเหมือนเด็ก ๆ

“ทำไมจึงโง่เช่นนั้นเล่า ไม่มีใครเขาเอาเรื่องในที่นอน ไปเล่า
 ให้เพื่อน ๆ ฟังหรือคะ !”

“ไม่เห็นจะต้องอายใคร เราไม่ได้ไปลักลอบได้เสียกันจะได้เป็น
 ที่เสื่อมเสีย”

ไม่ช้าทั้งสองก็มีบุตรคนหนึ่ง เป็นผลอันดีจากบทเรียนครั้งแรก
 สอนโดยครูสาว เย็น ยู่ยี่ เธอได้จ้างคนเลี้ยงเด็กมาช่วยดูแล เมื่อบุตร
 อายุได้ขวบกว่า ๆ ภรรยาจึงพูดกับเขาว่า “บัดนี้ถึงเวลาที่ฉันต้องขอ

ลาคุณแล้ว เพราะเกรงว่า ถ้าขึ้นอยู่กับเรื่อง การทักฉันมาหา
ก็เพื่อเป็นรางวัลตอบแทนความเชื่อมั่นของคุณ เราควรลากันเดี๋ยวนี้
ดีกว่า เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียใจภายหลัง”

อาหลัง ตกใจนัก ร้องก้านเสียงหลง

“ไม่ได้! ไม่ได้! เธอจะทิ้งฉันไปอีกไม่ได้ แล้วลูกของเราล่ะ”

นางจึงมองกุสุกรัก ให้รู้สึกคันคันใจและสงสารยิ่งนัก

“ดีแล้ว ที่ฉันจะอยู่ต่อไป โดยมีเงื่อนไขว่า คุณจะต้องทำลาย
หนังสือทุกเล่มที่คุณมีอยู่ในห้องสมุด”

“โอ ยอตรัก” อาหลังตอบ “ฉันขอร้องให้เธออยู่ แต่เธอ
อย่าได้ขอสั่งซึ่งเป็นไปไม่ได้เลย ห้องสมุดนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของบ้านเธอ
และเป็นสิ่งสำคัญของฉันยิ่งนัก เพราะเป็นมรดกตกทอดมาแต่ครั้งบิดา
เธอจะให้ฉันทำอะไร ฉันยอมทุกอย่าง ขอแต่อย่าให้ทำลายหนังสือ
เท่านั้น”

ในที่สุด เย็น ยู้ย ก็ต้องยอมจำนน เพราะรักลูกสงสารลูกทาคำๆ
ทั้งยินยอมไม่ให้อาหลังทำลายหนังสือของเขา

“กลิ่นทราบแล้วละ ว่าไม่ควรขอร้องให้เธอทำเช่นนั้น แล้ว
แต่บุญแต่กรรมก็แล้วกันละ อย่าลืมนะคะว่าฉันได้เตือนคุณแล้ว”

ชาวบ้านก็พากันใจทว่า อาหลังร่วมกันร่วมนอนกับหญิงประ-
หลาดจนกระทั่งมีลูกด้วยกันคนหนึ่ง เพื่อนบ้านไม่ทราบหัวนอนปลายตีน
ของหญิงนั้น และก็ไม่ทราบว่าได้แต่งงานกันถูกต้องตามประเพณีหรือ
ไม่ ต่างก็สงสัยและพากันมาซักถาม อาหลังก็รู้จักวิธีโต้ตอบ เลี่ยงคำถาม
เสีย ชาวบ้านก็เลยเหมาว่าเขาแต่งงานกับ ผี!

นานวันเข้า เรื่องนักทราบดีถึงนายอำเภอ ชื่อ จี อารี เขามาจากเมืองฟูจิง เป็นคนโลกโผน เรียนสำเร็จได้ปริญญาแต่ยังหนุ่มแน่น รับข้าราชการ ได้ยศขึ้นมาโดยลำดับของตัวเอง เขาจึงให้เชิญอาหล่งและเย่น ยู่ ไปที่อำเภอ เพื่อขอดูตัวนาง แต่ปรากฏว่า เย่น หายไปเสียแล้ว!

อารี จึงกักตัวอาหล่งไว้สอบสวน เขาไม่ยอมบอกหรือให้การใด ๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าเขาจะต้องถูกทรมาน ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมารดาของลูกของเขา ในที่สุดทางอำเภอจึงทราบข้อความบางประการจากคนเลี้ยงเด็ก นายอำเภอเป็นคนไม่เชื่อเรื่องผีสาร เขาจึงมาที่บ้านอาหล่ง สืบราวทั่วบ้าน ก็ไม่พบอะไร เพื่อพิสูจน์ว่าเขาเป็นคนไม่ถือโชคดีกลาง นายอำเภอจึงสั่งให้ชนหนังสือของ อาหล่ง ทั้งหมด ไปที่สนามหญ้าหลังบ้าน และจุดไฟเผาเสียสิ้น ขณะที่ไฟไหม้หนังสือนั้น ทุกคนเห็นควันพวยพุ่งเป็นกลุ่มก้อนใหญ่คล้ายเมฆเหนือหมู่บ้านนั้นเป็นเวลาหลายวัน เมื่อไม่มีหลักฐานอันใดพอจะลงโทษอาหล่งได้ ทางอำเภอก็ปล่อยเขาเป็นอิสระ อาหล่งกลับมาบ้านพบหนังสือถูกไฟไหม้หมด ก็เสียใจยิ่งนัก ทั้งภรรยา ก็หายไปโดยไม่มีวันกลับคืนมาอีก เขาโกรธมาก ถึงกับสาบานว่าจะขอแก้แค้นนายอำเภอจี คนนี้ให้ได้

เขาตั้งใจทำราชการเพื่อเป็นขุนนางเรื่องอำนาจบ้าง จึงประพฤติตัวตามวิชาและคำสั่งสอนของภรรยาทุกอย่าง คบเพื่อนที่มีอิทธิพลในวงราชการ เขาส่งกรมจนเป็นที่รู้จักชอบพอในวงสังคมทั่วไป โดยเฉพาะพวกผู้หญิงพากันติดเขากรอ

แต่เขาไม่สามารถจะล้มภรรยาของเขาได้เลย ทั้งไม่ล้มนายอำเภอ จี ผู้ทำลายห้องสมุดของเขาด้วย เขาจ้างช่างเขียนป้ายชื่อภรรยาของเขา

ไว้บูชา และสวดมนต์ภาวนาทุกคืนวันหน้าบายชอนัน เขาจึงวอนขอ
ให้ได้ตำแหน่งใหญ่ในเมืองฟูเจา

ไม่นานนัก เขาก็ได้ผลสมประสงค์ดังที่วอนนั้น เขาได้รับ
แต่งตั้งเป็นข้าหลวงตรวจการภาคนี้ ซึ่งรวมทั้งเมืองฟูเจาด้วย เขามี
หน้าที่ระงับทุกขบารุงสุขของราษฎร และตรวจตราการปฏิบัติหน้าที่
ของพวกข้าราชการทั่วไป เมื่อเขาไปตรวจราชการเมืองฟูเจา ก็ตรวจ
พบการคอรัปชั่น และใช้อำนาจหน้าที่ทุจริตต่อราษฎรบังหลวงของ
นายอำเภอ จึงสั่งให้ลงโทษออกจากตำแหน่ง และริบทรัพย์เป็นของ
หลวงทันที เมื่อได้แก่แค้นคู่อริของเขาแล้ว เขาก็นโยนลาออกจาก
ตำแหน่ง พาผู้หญิงเมืองฟูเจาไปด้วยคนหนึ่ง เพื่อเลี้ยงลูกเขา— เดิน
ทางกลับบ้านเดิม.

จดหมายของชายแปลกหน้า

วันนั้นเวลาเที่ยงวัน ร้อนจัดและอบอ้าวมาก มีคนเดินอยู่บนถนนไม่กี่คน แม่แต่ร้านขายน้ำชา “หวังเอี้ยะ” ซึ่งเป็นที่นิยมของพวกคิมน้ำชา ทุกเพศทุกวัยและทุกชน ก็พลอยเงียบหงอยไปทั่ว ลุกจางในร้านกำลังล้างถ้วยชามที่ขายในตอนเช้าและกวาดถูทำความสะอาด ตัวเต้าแก่เองก็พักผ่อนสบายแคงอยู่ ขณะนั้นเขาเหลือบเห็นชายร่างสูง แต่งตัวเรียบร้อย สภาพ เดินเข้ามาในร้าน ชายแปลกหน้าผมนมกวดกกด้าหนา กววงตาทงกุด้าขลับ ผิดประหลาดกว่าคนธรรมดา

เต้าแก่ “หวังเอี้ยะ” ไม่เคยเห็นชายแปลกหน้าผู้นี้มาก่อน แต่เขาไม่รู้สึกระหลาดใจอะไรเลย เพราะร้านของเขาต้อนรับคนทุกชนิต ทั่วเขตตนเองร้านขายน้ำชาจึงสนุกสนานและเพลิดเพลิน มีทั้งนักธุรกิจและครอบครัว นักศึกษา นักต้มมนุษย์ นักการพนัน สิบแปดมงกุฏ และนักจ๊ว พวกเหล่านี้ต่างก็พากันมาชดน้ำชาเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ

ชายแปลกหน้ามีท่าทางลุกลุดกุดน เขาเลือกโต๊ะข้างในลับสายตาคน แล้วนั่งลงเงียบ ๆ หวังเอี้ยะเห็นว่าปล่อยเขาตามลำพังคิดว่า

ไม่ช้า ก็ม้เด็กชายของคนหนึ่งร้องขายนกกระจาบมาตามถนน

“นกกระจาบทอกรับ นกกระจาบทอกร้อน ๆ”

ชายแปลกหน้าจึงร้องเรียกเด็กนั้นให้เข้ามาในบ้าน เด็กชายนก
เดินเข้ามาวางถาดนกทอดลงบนโต๊ะ หยิบนกเสียบไม้เอาเกลือพริก-

ไทยโรย

“นี่ครับ นกทอด”

“เอาวางไว้บนโต๊ะ เจ้าชื่ออะไร อ้ายหนู”

“เซ็งจ๋อ ครับ” เด็กชาย “เพราะหน้าตาของผมคล้ายสามแฉกร”

“เจ้าอยากได้เงินพิเศษบ้างไหม”

“อยากได้ครับ” เจ้าเด็กน้อยตอบหญิง

“แต่เจ้าต้องทำอะไรให้ข้าสักอย่างหนึ่ง ได้ไหม”

แล้วชายผู้หนึ่งก็ไปยังบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านหลังที่สี่ นับจาก
มุมถนนมา แล้วถามว่า

“เจ้ารู้จักไหมว่าเป็นบ้านของใคร”

“เจ้าของบ้านชื่อฮวงฟู่ เป็นเจ้ากรมเสนาบดีราชวัง ดูแลเครื่อง-
แบบของราชสำนัก”

“อ้อ! แล้วในบ้านนั้นมีคนอยู่ด้วยกันกี่คน”

“๓ คนครับ ตัวเจ้ากรม ภรรยา และบุตรเลี้ยง”

“ทีละ แก้วจุกกุนผู้หญิงไหม”

“ท่านไม่ก่อยออกไปนอกบ้านหรือครับ แต่ท่านชอบซื้อนก-
ทอดของผมเสมอ คุณถามผมทำไมหรือครับ”

ชายแปลกหน้าเห็นหวังเอเยะ ไม่ได้มองมาทางตน จึงหยิบถุงเงิน
แล้วเทลงไปในถาดของเด็กชายนก ๕๐ เบี้ย ทำให้เด็กตาลุก

“เงินพิเศษให้เจ้า” แล้วเขาหยิบท่อ ๆ หนึ่ง มีกำไลทอง ๒ ข้าง ปีนับกม ๒ อัน และจากหมายฉบับหนึ่ง พุคค่อไปว่า

“จงเอาของสามสิ่งนี้ไปให้ท่านผู้หญิงที่บ้านนั้น แต่จำไว้ว่า ถ้าไม่พบท่าน จงอย่าส่งให้ท่านเจ้ากรรมผู้สามเป็นอันขาด เข้าใจไหม”

“เข้าใจครับ ผมต้องส่งของสามสิ่งนี้ให้แก่ท่านผู้หญิง และไม่ส่งให้แก่ท่านเจ้ากรรมผู้สามเป็นอันขาด”

“ถูกต้อง ๆ เมื่อยนจกหมายให้ท่านผู้หญิงแล้ว จงคอยคำตอบด้วย และถ้าท่านไม่มาพร้อมกับเจ้า จงนำความมาบอกด้วยว่าท่านพูดจาอะไร”

เด็กชายนกรีบตรงไปยังบ้านเจ้ากรรม เมื่อผลักประตูบ้านเข้าไป ก็แลเห็นเจ้ากรรมนั่งอยู่บนม้าน้ำบ้าน ชวงฟูเป็นคนก่อนข้างเตย ไหล่กว้างและหน้าสเหลี่ยม เขาต้องเข้าไปอยู่เวรในวังหลวงเสีย ๓ เดือน และเพิ่งกลับมาบ้านเมื่อสองวัน

พอเจ้ากรรมเห็นหน้าเด็กชายนกรก็เอ็ดกระไร

“เข้ามาทำไมวะ อ้ายหน”

เด็กชายนกรตกใจ รีบวิ่งหนี พอถึงเจ้ากรรมตามมาทัน จึงตัวคกอก แล้วจับตัวไว้

“เจ้าเข้ามาทำไม พอเห็นเราเข้าจึงได้รีบวิ่งหนี”

“อ้า—อ้า สุภาพบุรุษผู้หนึ่งใช้ให้ผมเอาท่อของนี้มาให้ท่านผู้หญิงครับ ท่านสั่งว่าไม่ให้ส่งให้กับใครก็ตามครับ”

“ท่ออะไร ไท่นส่งมากุทซึ”

“แต่ท่านสั่งไม่ให้ ให้กับใครก็ตามครับ”

เจ้ากรรมกับหน้าเด็กชายนกกลิ้งเดี่ยว ทำให้เขาหงายหลังล้มแผ่ลง
บนถนน

“ส่งมาเดี๋ยวนี้! เดี่ยวพ่อ.....”

เด็กชายนกกลิ้งอยู่เยาะ จำต้องส่งห่อนั้นให้แก่เจ้ากรรม แต่ก็ยัง

เถียงว่า

“แต่ห่อของนี้ไม่ใช่ของโตเท่านกรับ มันเป็นของท่านผู้หญิง

ต่างหาก”

เจ้ากรรมจึงเปิดห่อนั้นออก เห็นกำไลและปืนบักผสม และจดหมาย
ฉบับหนึ่ง มีข้อความดังต่อไปนี้:—

คุณนาย ทรัก

คุณนายคงคิดว่าผมถือวิสาสะเกินไป นับตั้งแต่ผมเห็นคุณ
นายที่โรงขายอาหารวันนั้นแล้ว จิตใจของผมก็เหวอแต่ไฟผนถึงคุณนาย
อยากจะมาหาคุณนายใจแทบขาด แต่ทราบว่ามีสามีของคุณนายกลับ
มาบ้านแล้ว ผมอยากจะพบคุณนายโดยลำพัง ไปรกรมากับเด็กผู้ถือ
จดหมายนี้ ผมขอส่งสิ่งของเล็กน้อยนี้มาเพื่อเป็นสิ่งรำลึกถึงและบูชา
ความรักของผมที่มีต่อคุณนาย

จากผู้ที่หลงรักคุณนาย

(ไม่มีลายเซ็น)

เจ้ากรรมอ่านจดหมายจบ ขบฟันแน่น เลิกก้าวแล้วถามว่า “ใคร
เป็นผู้ให้จดหมายนี้แก่เจ้า”

เซ่งฮ็อกไปทำงานขายน้ำชาของหวังเอี้ยะ บอกว่า

“ท่านสุภาพบุรุษ^๕ คางคก^๕ ดวงตา^๕ดำ^๕ขลิบ^๕ ปาก^๕กว้าง^๕ ๆ ให้ผมเอามา^๕ครับ”

เจ้ากรมไม่รอช้า^๕ กวาด^๕แขน^๕แข็ง^๕ยี่^๕ ลาก^๕ตัว^๕ไป^๕ยัง^๕ร้าน^๕ขาย^๕หน้า^๕ชา^๕ แต่^๕ก็^๕ไม่^๕พบ^๕ชาย^๕ผู้นั้น^๕ เจ้ากรม^๕โกรธ^๕มาก^๕ ลาก^๕ตัว^๕แข็ง^๕อีก^๕กลับ^๕ไป^๕บ้าน^๕และ^๕ซัง^๕ไว้^๕ ทง^๕ ๆ^๕ ทหวง^๕เอเยะ^๕มา^๕ขอ^๕ร้อง^๕และ^๕วิงวอน^๕ให้^๕ปล่อย^๕ไป

ท่านเจ้ากรม^๕ตัว^๕สั้น^๕ด้วย^๕ความ^๕โกรธ^๕ ตะโกน^๕เรียก^๕ภรรยา^๕ให้^๕ออกมา^๕ ภรรยา^๕ของ^๕เขา^๕เป็น^๕หญิง^๕รูปร่าง^๕แบบ^๕บาง^๕ ยัง^๕สาว^๕และ^๕สวย^๕ อายุ^๕ ๒๕^๕ ปี^๕ หล่อน^๕ออก^๕มา^๕พบ^๕สามี^๕ เห็น^๕สีหน้า^๕อัน^๕ขาว^๕ซีด^๕และ^๕เหนียว^๕หอบ^๕ของ^๕เขา^๕ หล่อน^๕ไม่^๕ทราบ^๕ว่า^๕เป็น^๕เพราะ^๕เหตุ^๕ใด

“คุณ^๕นี่^๕แน่^๕ แม่^๕คน^๕สวย^๕ งาม^๕หน้า^๕ละ^๕คราว^๕นี้^๕” แล้ว^๕เขาก็^๕ส่ง^๕ห่อ^๕ของ^๕และ^๕จดหมาย^๕ให้^๕ หล่อน^๕จึง^๕มอง^๕ดู^๕ด้วย^๕ความ^๕ประหลาด^๕ใจ

“อ่าน^๕จดหมาย^๕นี้^๕สิ”

นาง^๕จึง^๕กลืน^๕จดหมาย^๕ออก^๕อ่าน^๕ แล้ว^๕ก็^๕สั่น^๕ศีรษะ^๕

“จดหมาย^๕นี้^๕ของ^๕คุณ^๕นี้^๕หรือ^๕คะ^๕ คุณ^๕เชื่อ^๕แน่^๕หรือ^๕ ผิด^๕ตัว^๕กระมัง^๕คะ^๕ ไกร^๕เป็น^๕ผู้^๕ส่ง^๕มา^๕”

“จะ^๕ไป^๕รู้^๕ได้^๕อย่าง^๕ไร^๕ว่า^๕ไกร^๕เป็น^๕ผู้^๕ส่ง^๕มา^๕ หล่อน^๕เอง^๕เป็น^๕ผู้^๕รู้อยู่^๕แก่^๕ใจ^๕ แล้ว^๕ว่า^๕ ตลอด^๕ ๓^๕ เดือน^๕ที่^๕ฉัน^๕ไม่^๕อยู่^๕ หล่อน^๕ออก^๕ไป^๕กิน^๕อาหาร^๕ข้าง^๕นอก^๕กับ^๕ไกร^๕”

“คุณ^๕เลว^๕จะ^๕รู้^๕จาก^๕ฉัน^๕คนเดียว^๕นี่^๕คะ^๕” ภรรยา^๕ตอบ^๕ด้วย^๕อาการ^๕สงบ^๕เสียง^๕อม^๕ “ดิฉัน^๕คง^๕ไม่^๕กล้า^๕ทำ^๕สิ่ง^๕บ้า^๕ ๆ^๕ เช่น^๕นั้น^๕ เรา^๕แต่^๕่งงาน^๕อยู่^๕กัน^๕ด้วย^๕กัน^๕มา^๕ ๗^๕ ปี^๕แล้ว^๕ ท่าน^๕เคย^๕เห็น^๕ฉัน^๕ทำ^๕ผิด^๕คิด^๕ผิด^๕ต่อ^๕ท่าน^๕หรือ^๕เปล่า^๕”

“ต่าง^๕นาง^๕จดหมาย^๕นม^๕นม^๕มา^๕จาก^๕ไกร^๕กัน^๕แล้ว^๕”

“ก็ฉันจะทราบได้อย่างไรเล่าคะ”

เมื่อไม่สามารถจะให้คำตอบอันเป็นที่พอใจกับสามีได้ นางก็ร้องให้ด้วยความโมโหหึงษ์ สามีของหล่อนก็ตรงเข้าตบหน้าหล่อนดังเพียงโดยที่หล่อนมิได้เตรียมตัวป้องกันแต่อย่างใด นางก็ปลั่งยโสใหญ่ แล้วหันกลับเข้าไปข้างในห้อง

เจ้ากรรมจึงเรียกบุตรเลี้ยงอายุ ๑๓ ขวบ ผู้ซึ่งกำลังชกเสื่อผืนอยู่ออกมา เธอออกมายืนนั่งตัวสั่นกลายตुकนก เพราะไม่ทราบเรื่องราว เจ้ากรรมหยิบไม้เรียวที่ข้างฝาออกมาโยนลงบนพื้น แล้วหยิบเชือกมามัดมือทั้งสองของเด็กหญิงแล้วโยนไว้กับข้อ กว่าไม้เรียวตะคอกขู่ถามว่า

“จงบอกมาตามตรงว่า เมื่อข้าไม่อยู่ แม่เจ้าไปกินข้าวกับใครบ้างที่ข้างนอก”

“ไม่ได้ไปกับใครเลย เจ้าคะ”

เจ้ากรรมขว้างไม้พวงเสียว เมียนเด็กหญิงผู้หน้าสงสารนั้นด้วยไม้เรียวโดยไม่หยุดยั้ง ภรรยาอยู่ข้างในก็ได้แต่ร้องไห้ ไม่รู้ว่าจะช่วยเหลือผู้ตกอย่างใดถูก

เด็กหญิงไม่สามารถจะทนดูไม้เรียวต่อไปได้ ในที่สุดจึงบอกว่า “เมื่อคุณพ่อไม่อยู่ คุณแม่นอนกับคน ๆ หนึ่งทุกคืนค่ะ”

“เออ ! ไหมงั้นชั่วะ” เจ้ากรรมร้องคำราม แล้วเขาคืบแก้เชือกที่โยนออก

“เอ้า ! แล้วบอกพ่อที่ว่า เจ้าคนทีนอนกับคุณแม่เจ้าทุกคืนนะ ไครวะ ในระหว่างที่พ่อไม่อยู่นะ”

เด็กหญิงเข้หน้าตา แล้วพูดด้วยเสียงซึ้งซึ้งว่า

“ถนอนกับหนูนะซี นอนด้วยกันทุกคืนแหละ”

“อ้าวก็ ฝากไว้ก่อนเถอะ!” แล้วเขาก็รีบออกไป สันกัญแจ

ซึ่งลุกเตียงและบรรยาไว้ในห้องเดียวกับเด็กชายคนผู้หนึ่ง

มารดาและลูกเลี้ยงได้แต่จ้องมองดูกัน นางเห็นรอยแผลฟกช้ำ
คำเขียวตามแขนและหลังของลูกเลี้ยง จึงเอาน้ำมาชะล้างแผลด้วยความ
กรุณาและสงสาร ปรากฏพิมพ์ว่า “อ้ายสัตว์คุณ!”

นางยังตกใจมาก เมื่อเห็นหน้านางแผลในอ่างนั้นแดงฉานไปทั่ว
โลหิตสด ๆ เมื่อนางเทน้ำทิ้งก็อดกล่ำวคำว่า “อ้ายสัตว์” ไม่ได้
บุตรเลี้ยงเฝ้ามองดูมารดาด้วยแววตาเศร้า

“ถ้าหากไม่ใช่เพราะแม่ ลูกไม่ได้อยู่กับมันเป็นอันขาด แม้ก็
เหมือนกัน จะอยู่กับมันทำไม”

“อย่า—อย่า ลูกเอ๋ย จงอย่าพูดเช่นนั้น”

จนกระทั่งบัดนี้ นางก็ยังไม่รู้คนร้ายปลาดยเหตุว่าสิ่งของและจก-
หมายลักลอบนั้นมาจากผู้ใด เมื่อนางมองไปทางมุมห้องก็เห็นเด็กชาย
คนหนึ่งจ้องอยู่ นางจึงถามว่า คนที่นำจดหมายมาให้ฉัน รูปร่างหน้า
ตาเป็นอย่างไร

เด็กชายนั้นก็บอกรูปร่างของชายผู้นั้นให้ฟังทุกประการ อีกครึ่ง
ชั่วโมงต่อมา เจ้ากรมกลับมาพร้อมด้วยตำรวจ ๔ คน เขาใช้กัญแจตรง
เข้าไปจากศอกเด็กชายคนมาก่อน แล้วบอกตำรวจว่า

“ตามเรือและเชลยนั้นไว้ก่อน” ตำรวจทำตามเพราะซี

ข้าราชการผู้ใหญ่

“อย่าเพิ่งไป ยังมีอีก” ชวงพุต เมื่อตำรวจจะลากลับ แล้ว เขาก็เรียกภรรยาและลูกเลี้ยงออกมา และบอกให้ตำรวจจับเอาตัวไปด้วย
ทั้งสามคน

“ต้องจับมัน เกี่ยวกับคดีฆาตกรรม”

ตำรวจตกใจในถ้อยคำอันหนักแน่นของเจ้ากรม จึงจกข้อและจับ
ตัวไปทั้งหมด ชาวบ้านพากันมาดูแน่นหน้าบ้าน นางชวงพุตรู้สึกสลดใจ
ยิ่งนัก เมื่อเดินผ่านสามี่ นางจึงพูดว่า

“อาโกเอ๋ย ฉันไม่เคยนึกเคยฝันว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนี้ ทำไม
อาโกจึงไม่ใช่หัวคึก และใช้เวลาเพื่อหาตัวคนส่งจดหมายให้ได้ มั่นนำ
ชายหน้าชาวบ้านเหลือเกิน”

ตำรวจจึงดันตัวนางให้ออกนอกประตูบ้านไป สามี่จึงร้องตาม
มาว่า

“ตัวเองกลัวชายหน้าชาวบ้าน เองก็ไม่ควรคบชู้”

ภรรยาจึงหันมาพูดว่า “ทำไมจึงไม่ถามชาวบ้านเขาดูบ้างเล่าว่า
ในระหว่างที่อาโกไม่อยู่นั้นมีชายใดกล้ากรายเข้ามาหาฉันบ้างหรือเปล่า”

“เองไม่ต้องทำ ข้าจะถามเขาเดี๋ยวนี้แหละ”

พวกชาวบ้านไม่รู้ว่าภรรยา ของท่านเจ้ากรมถูกจับด้วยเรื่องอะไร
ก็พากันรู้สึกสงสารนางมาก เมื่อชวงพุตถามว่ามีผู้ชายเข้ามาในบ้านหรือ
เปล่าในระหว่างที่เขาไม่อยู่ พวกนั้นก็พากันสั่นศีรษะว่าไม่มี

สามี่ตามไปโรงพักด้วยเพื่อเป็นโจทก์ สารวัตรเป็นคนรูปร่าง
ก่อนข้างอ้วน ออกทน และสังเกตดูเป็นผู้ที่ไม่ใคร่จะค้นเต็นในเหตุการณ์

โต ๆ ขวงฟู้นของกลางที่จับได้ให้ ตำรวจจริง เสด็จไปหน้าตัวการทั้งสาม มาสอบสวน

กรรมการตุลาการมีอยู่ ๒ คนด้วยกัน เขาเริ่มสอบสวนนางขวงฟู้น ก่อน นางให้การว่า ภูมิลำเนาเดิมของนางอยู่ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งใกล้ เมือง มารดาของนางถึงแก่กรรมตั้งแต่นางยังเล็กอยู่ ส่วนบิดานั้น สิ้นบุญเมื่อนางอายุได้ ๑๗ ปี นางไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนอีก ในปี ต่อมานางก็ได้แต่งงานกับสามี และอยู่กินกันมาด้วยความผาสุกเป็นเวลา ๗ ปีแล้ว ในระหว่างที่สามีไม่อยู่นั้น ไม่เคยมีญาติพี่น้องมาเยี่ยมเยียน หรือออกไปรับประทานอาหารนอกบ้านเลย ถ้าจะออกไปก็ไปกับสามี เท่านั้น นางไม่ทราบว่าใครเป็นผู้ส่งจดหมายนั้นมาให้

กรรมการจึงซักว่า

“ทำไมญาติพี่น้องจึงไม่มาเยี่ยมบ้างเลย”

“เพราะสามีคิดฉันไม่ชอบ ครึ่งหนึ่งลูกพี่ลูกน้องของพี่ฉันมาหา เพื่อของนางสามีฉันทำ แต่ไม่ไต่ คงแต่ฉันมาตามคิดนึกทำมาคิดนพบ ประกับญาติ ๆ อื่น ซึ่งคิดฉันก็ทำตาม”

“คุณนายทำตามที่สามีบอกทุกสิ่งทุกอย่างหรือ”

“ค่ะ”

“คุณนายไปเที่ยวดูหนังดูละครบ่อย ๆ หรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ”

“ทำไมล่ะครับ”

“เพราะสามีคิดฉันไม่พาไป”

“คุณนายไม่เคยไปคนเที่ยว”

“เปล่าค่ะ”

“คุณนายเคยไปรับประทานอาหารตามร้านอาหารที่ไหนบ้างหรือเปล่า”

“บ่อยครั้งเต็มทีค่ะ ก็ฉันชอบรับประทานอาหารที่บ้านมากกว่า
อ้อ! มีอยู่วันหนึ่งค่ะ ก็วันทีสามก็ฉันกลับจากเวรในวัง เขาไม่ชอบ
อาหารที่บ้าน เขาจึงชวนฉันออกไปรับประทานที่ร้านใกล้ ๆ บ้าน”

“คุณนายรับประทานกันตามลำพังกับสามมีหรือครับ”

“ค่ะ”

พวกเพื่อนบ้านใกล้เคียง ก็ถูกเชิญมาให้การก็มีต้อยค่าตรงกับคำ
ให้การของนางสงพู่ คือไม่เห็นมีแขกมาเยี่ยมเยียนที่บ้านเจ้ากรมใน
ขณะที่เขาไม่อยู่ และก็ไม่เคยเห็นนางไปไหนกับใครนอกจากสามมี นาง
เป็นคนเก็บตัวอยู่กับบ้าน ชาวบ้านแถบนั้นนับถือนางมาก และพากัน
เรียกนางว่า “คุณนายสาว” หลวงเพื่อนบ้านผู้หนึ่งให้การว่า เจ้ากรม
สงพู่ เป็นคนโง่โง่ร้าย ถูกเมียและขูเข้าเมียจนกลัวลาบ อีกคนหนึ่ง
ให้การว่า นางสงพู่เป็นเสมือนหนึ่งนกที่ถูกกักขังอยู่ภายในกรง

การสอบสวนได้ดำเนินไปจนถึงวันที่สาม กรรมการไม่รู้จะตัดสิน
อย่างไรถูก จึงออกมาเดินตากลมเล่นข้างนอกสถานตำรวจ พอที่
เจ้ากรมเดินผ่านมา จึงเข้าไปทักทาย

“คดีไปตงไหนแล้วครับ ลวงเข้ามาตั้งสามวันแล้ว บางทีคุณ
อาจจะได้ข้องำนี้ได้จากคนส่งจดหมายนั้นบ้างกระมัง จึงหวังเห็นยาว
คดีไว้”

“เจ้ากรรมนี้เหลวไหล เอาอะไรมาพูด คุณนายปฏิเศรและบอก
ว่าไม่มีความผิดตั้งคำกล่าวหาเลย เพื่อนบ้านก็ให้การตรงกัน เออ !
เจ้ากรรม คุณไม่ได้แก้มั่งส่งจดหมายนั้นเองบ้างดอกหรือ”

“คุณท้าวว่าผมแก้มั่งเมียผมหรือ เราอยู่กันมาด้วยความผาสุก
เป็นเวลาถึง ๗ ปีแล้ว” เจ้ากรรมโกรธ

“แล้วเจ้ากรรมจะให้ทำอย่างไรเล่าครับ”

“ถ้าผู้พิพากษาไม่สามารถตัดสินคดีของผมได้ ผมก็ขอหย่า-
ขาดกัน”

รุ่งขึ้นคณะกรรมาการตุลาการ จึงนำตัววันสอบสวนรายงานต่อ
ท่านหัวหน้าผู้พิพากษาเพื่อตัดสิน ท่านหัวหน้าผู้พิพากษาเริ่มซักเด็ก
ชายนั้น แล้วก็เด็กหญิงอายุ ๑๓ ขวบ ซึ่งเห็นว่าเป็นพยานสำคัญของ
คดีนี้ ด้วยการตะคอกแถมขู่ว่า

“หนูรู้ความเย็น ไปในบ้านเจ้ากรรมทุกสิ่งทุกอย่าง ไซ้ใหม่”

“ก็”

“หนูเคยเห็นแขกแปลกหน้า จะเป็นคนเฒ่าหรือหลายคนก็ตาม
มาเยี่ยมเยือนคุณนาย ระหว่างที่เจ้ากรรมไม่อยู่บ้านบ้างหรือเปล่า”

เด็กหญิงตอบหน้าตาเฉย “ถ้ามี ก็ฉันก็ต้องเห็นซิคะ”

หัวหน้าผู้พิพากษาเอามือนำไม้ตบโต๊ะดังปัง แล้วขู่ว่า

“โง่เขลา ! หนูกล้าโกหกศาล ต่อหน้าผู้พิพากษาเฒ่าหรือ ฉัน
จะส่งหนูเข้าตรอก !”

เด็กหญิงตกใจ หน้าซีด “ข้าแต่ท่านผู้พิพากษา ที่ฉันมีใ้ให้
การเท็จต่อศาล คุณแม่ หรือนัยหนึ่งนายของฉันอยู่กับบ้านตลอดเวลา
ท่านจะลงโทษหญิงที่ ๆ อย่างนี้ไม่ได้หรอกค่ะ”

ครั้นแล้วเด็กหญิงผู้นางสงสารกร้องให้

คำให้การอย่างจริงใจของเด็กหญิงทำให้หัวหน้าผู้พิพากษาเห็นใจ
และเชื่อมาก จึงหันมาพูดกับเจ้ากรรมว่า

“ท่าน ถึงกร้าวเจ้ากรรมละ ฟังนี้ การจะลงโทษฐานลักทรัพย์นั้น
ก็ต้องมีของกลางมาพิสูจน์ว่าอยู่ในมือของผู้ร้าย และการจะลงโทษฐาน
คบชู้สาวก็ต้องมีตัวชู้มาพิสูจน์ ดังนั้นศาลจึงไม่สามารถจะตัดสินลง-
โทษภรรยาของเจ้า กรรมได้ด้วยหลักฐานเพียงจดหมายไม่มีลายเซ็น เป็น
ทำนองบัตรสนเท่ห์ เจ้ากรรมเองอาจมีศัตรูแกล้งเขียนจดหมายนี้ เพื่อ
ต้องการให้บ้านแตกสาแหรกขาดก็ได้”

ท่านหัวหน้าผู้พิพากษามองดูที่ภรรยาเจ้ากรรม แล้วพูดต่อไปว่า
“เป็นการแน่นอนเหลือเกิน, ต้องมีบุคคลที่สามยื่นมือก่อเรื่องขึ้น
ทางทิศศาลเห็นว่าทั้งสามภรรยาควรปรับความเข้าใจกันเสียใหม่ และ
พยายามกันกว่าหาบุคคลที่สาม ซึ่งเป็นผู้ส่งจดหมายนี้ดีกว่า”

สามย่นกราน ไม่ยอมฟังคำแนะนำของศาล

“ข้าแต่ท่านผู้ทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม ทำอย่างไร ๆ ผมก็ไม่
สามารถจะรับหญิงนี้กลับไปอยู่ร่วมชายคากันได้อีก เพราะหล่อนเป็น
หญิงสามภานย์ คบชู้ในระหว่างที่ผมไม่อยู่”

ท่านหัวหน้าศาลจึงเตือนว่า

“คุณจะรู้สึกเสียใจภายหลัง ถ้าไม่เชื่อคำของศาล”

“ผมขอความกรุณาศาล ขอหย่าขาด” เจ้ากรมพุกพลางข้าเลื่อง
ทางตาตุภรรยา

เมื่อศาลไต่ถามปากคำอีกเล็กน้อย ท่านหัวหน้าผู้พิพากษาจึงพูด
กับนางชวงพู่

“ศาลพยายามไกล่เกลี่ยคดีนี้ และไม่ยากเห็นสามมีภรรยาต้องแยก
ทางกันเดิน แต่สามีของคุณนายก็ยังจะขอหย่าให้ได้ คุณนายจะว่า
อย่างไร”

“ดิฉันขอบพระคุณค่ะ ดวงใจและกายกิดฉันบริสุทธิ์ แต่เมื่อสามี
ดิฉันขอหย่า ก็ไม่ขัดฉัน ยินดีค่ะ”

ศาลจึงอนุญาตให้หย่าขาดกันได้ ส่วนเด็กทั้งสอง ให้คืนผู้-
ปกครองไป

ฝ่ายภรรยานั่นคงอาลัยรักสามีอยู่ การหย่าขาดนั้นเป็นการเสื่อม-
เสียชื่อเสียงของหญิงมาก นางจึงต้องเสียน้ำตาอีกครั้งหนึ่ง นางไม่
นึกฝันว่าเหตุการณ์จะลงเอยเช่นนั้น เพราะนางไม่มีความผิด ก่อนออก
จากศาลนางตรงมาหาสามี

“ฉันไม่คิดเลยว่า คุณจะโหดร้ายถึงเพียงนี้ เสียแรงอยู่ด้วยกัน
มาถึง ๗ ปี ฉันยอมตายดีกว่าที่จะทำเสียชื่อเสียงและพราภัยรตยศ
ของเรา”

“หล่อนจะอยู่หรือจะตายไม่ใช่ธุระของฉัน” ชวงพู่สวนตอบ
แล้วรีบเดินหนีไป

คงเหลือแต่ลูกเลี้ยงอยู่เป็นเพื่อนและขอติดตามไปด้วย

“ชอบใจมาก ลูกเอ๋ย แม่ไม่มีปัญญาเลี้ยงลูกแล้ว ลูกจงกลับไปหาพ่อแม่บังเกิดเกล้าของลูกเถิด”

แล้วทั้งสองคนก็จากกันด้วยอาการนองน้ำตา

อีกที “คุณนายชวงพู่” เวลานี้ต้องอยู่แต่ลำพัง ไร้ที่พึ่ง ไร้ที่หมาย เดินฝ่าฝูงชนไปตามถนน แล้วแต่ชะตากรรม จนกระทั่งมาถึงสะพานเทียนหัน ช้ามแม่เฒ่าเปี่ยน นางจึงหยุดดูเรือที่กำลังเล่นชนสองอยู่เต็มลำแม่น้ำ สตรีชะของนางเวลานั้นดูก็ไม่ผิดกับเสากะโถงเรือ คล้ายกับจะโอนเอนไปก้วย ถึงเวลาโพล้เพล้พระอาทิตย์ตกดิน นางคล้ายกับรู้อันกว่า มาถึงสู่ทางแล้ว และไม่คิดว่าจะได้เห็นแสงอาทิตย์นั้น โพล้เหนือขอบฟ้าอีก

ในขณะนั้นเอง ขณะที่นางกำลังจะกระโดดลงจากสะพาน ก็รู้สึกว่ามีมือหนึ่งมาจับลำตัวของนางไว้ นางจึงหันกลับมาก็เห็นหญิงชราคนหนึ่ง อายุประมาณ ๕๐ ปีเศษ แต่งกายด้วยชุดสีดำ ผอมบางและเป็นสีขาวแล้ว

“หลานเอ๋ย ทักไม่จึงคิดสั้นเช่นนี้”

นางชวงพู่หันมามอง หญิงชราจึงถาม

“หลานรู้จักป้าไหม ป้าคิดว่าหลานคงไม่รู้จักป้าหรอก”

“ไม่รู้จักหรอกป้า ป้าคือใครนะ”

“นี่แหละคือป้าของหลานละ นับตั้งแต่หลานแต่งงานและเข้าไปอยู่ในบ้านเจ้ากรมราชสำนักแล้ว ป้าก็ไม่กล้ารบกวนหลาน ป้าเคยเห็นหลานมาดั่งแก่เล็ก เมื่อวันก่อน ได้ข่าวเพื่อนบ้านเขาโจทก์กันว่าหลานถูกส่งศาลโดยสามกล้าวหาว่าคบชู้ ป้าเป็นห่วงอุทสำหรับมาพึ่งข่าว

หลานทุกวัน และก็ทราบว่าศาลอนุญาตให้หย่าขาดกันแล้ว เหตุไฉน
จึงจะมาโค่นน้ำตายเสียเล่า”

“ก็สามีเขาไม่ต้องการ หลานหมกที่พึ่ง ไม่รู้จะไปอยู่กับใครที่
ไหน แล้วหลานจะอยู่ไปทำไมเล่า”

“โต หน้าสงสาร ! ไปอยู่เสียดกับป้าเถอะ หลวไหล ยังสาวและ
ยังสวย ก็คงจะมาตัวตาย”

นางสงพู่ ไม่แน่ใจว่าหญิงชราจะเป็นป้าจริงหรือไม่ แต่นางก็
ยอมให้แกพานางไปคล้อยกับคนใจลอย

ครั้งแรกหญิงชราพานางไปยังโรงเหล้า ซึ่งแกส่งมาดื่มกินหนึ่ง
แล้วก็พานางมายังบ้านของ “คุณป้า” ซึ่งอยู่ในตรอกเงียบ ๆ แห่งหนึ่ง
คู่อ่อนข้างดี มีม่านหน้าต่างสีเขียว มีโต๊ะเก้าอี้พร้อม

“ป้าอยู่คนเดียวหรือนะ ป้าทำงานอะไรเลี้ยงชีพคะ”

คุณป้าผู้อาวุโสร่ำ

“อ้อ ป้าก็มีการทำมาหากินชิลานเอ๊ย เออ ! นี่หลานชื่ออะไร
นะ ป้าลืมไปเสียแล้วละ”

“หลานชื่อ ชนเหมย”

หญิงชราก็มิได้พูดอะไรอีก วันสองวันแรก แกปล่อยให้ชน-
เหมยนอนคิดถึงโชคชะตากรรมที่นางต้องรับอยู่แต่ผู้เดียว

ต่อมาอีกหลายวัน หญิงชราบอกกับชนเหมยว่า

“หลานต้องบำรุงตัวให้แข็งแรง อันที่จริงป้าไม่ใช่ป้าที่แท้ของ
หลานหรอก ป้าเห็นหลานจะกระโดดน้ำตายก็ช่วยเอาไว้ หลานยังสาว
และสวย ชีวิตข้างหน้ายังแจ่มใสอยู่นะหลาน” นางพูดพลางหრืตาลง

“หลานยังรักผมบ้างหลานอยู่อีกหรือ ส่วนเขาสีไม่รักหลาน
ปล่อยหลานไปตามยถากรรม”

ชุนเหมยผงกศีรษะ เงยหน้าชนจากหมอน

“บอกไม่ถูกค่ะ บ้า”

“บ้าไม่กำหนดหลานเลย แต่จะไปนึกถึงเขาทำไม ลืมเขาเสียเถิด
เขาไม่โหยก็เวรแล้ว หนุ่ม ๆ สาว ๆ ก็มักจะคิดนอกกลุ่มนอกทาง บ้ารู้สึก
หลานเอ๋ย บ้าเคยข้ามสะพานมานักต่อนัก ยิ่งกว่าหลานข้ามถนน ชีวิต
ก็เหมือนเช่นว่า ขึ้น ๆ ลง ๆ วกไปเวียนมา บ้าเป็นหม้ายตั้งแต่อายุ
ได้ ๒๘ ปี หลานอายุเท่าไร”

ชุนเหมยจึงบอกอายุของนาง

“เมื่อบ้าเป็นหม้ายก็อายุแก่กว่าหลานเพียงวัน ๒-๓ ปีเท่านั้นเอง
แต่บ้าก็พันผ้าอุปสรรคตลอดมาจนบัดนี้ ถึงแม่หน้าของแกจะมีรอย
เหี่ยวย่น และหนังที่คอหย่อนเล็กน้อย แต่แกก็มีสุขภาพดี

“หลานจงพักผ่อนนอนให้เต็มที่ ไม่ช้าก็จะเหมือนเก่า ชีวิต
เหมือนกบเดินไป ๆ ความท้อถวน ขางคราวก็สทุกข์สิ้นลม แล้วก็นั่งจม
อยู่เช่นนั้นโดยไม่คิดที่จะลุกหรือ ไม่ได้! เมื่อลมแล้วต้องลุกเดินต่อไป
ตามที่หลานเล่าเรื่องสามีของหลานให้บ้าฟัง ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นคนถ่อย
มันไม่ได้ทิ้งหลาน แต่มันไล่หัวหลานออกจากบ้าน แล้วหลานจะมา
นั่งร้องไห้คิดถึงมันทำไมกัน”

ชุนเหมยฟังคำของบ้า ก็เห็นจริง และค่อยยังชั่วชนบ้าง

“ก็จะให้ฉันทำอย่างไร หลานจะอยู่กับบ้าเช่นนั้นตลอดไปได้เมื่อ
ไหวล่ะ”

“ไม่ต้องเป็นห่วง หลานเอ๋ย นอนเสียให้สบายจนกว่าจะแข็งแรง
เมื่อหลานหายดีแล้ว ตัวพรรณจะเป็นหน้าเป็นนวล คงจะหาผู้ชายดี ๆ
สักคนเป็นขวัญใหม่ได้ ครางตาอันหวานซึ้ง และดวงหน้าจิ้มลิ้มเช่นหลานนี้
ไม่ต้องกลัวออกตาย บ้ารับรอง”

“ขอบคุณค่ะ คุณป้า หลานรู้สึกทุเลาขมมากแล้ว”

ซุนเหมยรู้สึกซึ้งในบุญคุณของหญิงชราผู้นั้นที่ได้ช่วยชีวิตไว้ ทั้ง
ยังรับอุปการะให้นางมีหวังในยามประสบชะตากรรมอันขมขื่นนี้อีกเป็น
อันมาก

ป้าและหลานรับประทานอาหารมอเย็นร่วมโต๊ะกันทุกวัน หญิง
ชราก็จะกินเหล้าเวลารับประทานอาหาร และบอกว่าเหล้านี้แหละเป็น
น้ำอมฤต

“มันเป็นเครื่องกับทุกข์ ยิ่งตกมาอายุบ้านหมั่นช่วยทำให้ป้ารู้สึก
สบายใจ และเป็นสาวชนทุกคราวที่ดื่ม”

ซุนเหมยรู้สึกพอใจในการดำเนินชีวิตของหญิงชรา เช่นวันหนึ่ง
เมื่อรับประทานอาหารแล้ว ได้ยินเสียงชายผู้หนึ่งร้องเรียกอยู่นอกบ้าน

“ซม ! ซม ชู !” หญิงชรารีบเดินไปเปิดประตู

“ทำไมจึงปิดประตูหวัค่านักเล่า” ชายนั้นเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นหน้า
หญิงชรา วันนั้นฝนตกหนัก หญิงชราจึงปิดประตูล้นคานแต่หวัค้ำ

หญิงชราได้เชิญชายผู้นั้นนั่งและค้ำน้ำชา แต่ชายผู้นั้นปฏิเสธ
บอกว่าต้องรีบไป จึงยืนอยู่ ซุนเหมยมองมาจากห้องข้างใน จึงเห็น

ชายผู้นั้นเป็นคนร่างสูง คิ้วตกต่ำและดวงตาค้ำขลับ นางลอบพิจารณา
อย่างถนัด เห็นปากอันกว้างของเขา จมูกก็ไม่แหลมสัก อา! รูป
ร่างของชายผู้นั้น ช่างตรงกับลักษณะที่เด็กชายนกกบอกแท้ ๆ

“ว่ายังไร ชัมฮู” เสียงชายผู้นั้นพูด “นี่มันเป็นเวลาเกือบ
๓ เดือนแล้วที่ชัมฮูรับของของฉันไปขาย ฉันต้องการเงินค่าของของฉัน”

“ของที่ให้มาน่ะขายไปหมดแล้ว แต่เงินยังอยู่กับลูกค้าของฉัน
เขายังไม่นำมาชำระ ถ้าเขาเอามาให้ ฉันจะให้ท่านทันที”

“แต่นานพอคุณแล้วนา ชัมฮู นานผิดปกติ แค่อะไรล่ะ พอ
เขาเอามาใช้ รีบนำมาชำระให้ฉันโดยเร็วก็แล้วกัน”

แล้วชายผู้นั้นก็ลาไป ชัมฮู เดินคอดกเข้ามา

“ใครกระป้า ชายคนนั้น”

“เขาชื่อเสยฮุง เขาบอกว่าเขาเป็นเจ้าเมืองไซเจ้า แต่เดี๋ยวนี้
ลาออกแล้ว ป้าไม่เชื่อหรอก แต่เขาเป็นคนดี เขามักจะขอร้องให้ป้า
ช่วยขายเครื่องเพชรพลอยให้เขา เขาบอกว่าเขาเป็นพ่อค้าเพชร จริง
หรือไม่ก็ไม่รู้กันนะแหละ แต่เขามีเพชร เขาเอามาฝากป้าขาย อ้ายลูก
ค้าของป้าก็มารับไปขายอีกต่อหนึ่ง แล้วก็ยังไม้อาจเงินมาให้ สมควร
แล้วที่เขามาทวง”

“ป้ารู้จักเขาดีหรือ”

“เคยติดต่อการค้าเช่นมานานแล้ว ไม่เคยเห็นคนเช่นนี้ มีเงิน
ทองใช้อย่างไม่อื่น เมื่อเขารู้ว่าป้าไม่มีเงินใช้ เขาก็ให้โดยไม่ต้องออก-
ปากขอ ไว้เขามาที่หลัง ป้าจะแนะนำให้หลานรู้จักกับเขา”

ซุนเหมยออกรู้สึกตื่นเต้น แทนางมิได้แสดงให้หญิงชราจับพิรุณได้

แล้วเสียชูงกมาที่บ้าน ชมชู่ อีก แกจึงแนะนำให้ซุนเหมยรู้จัก
กับเสียชุง นางสองจิตสองใจ ใจหนึ่งอยากรู้ว่า เขาคือชายแปลกหน้า
ซึ่งเป็นมารรังควานชีวิตสมรสของนาง กับ สามถึงต้องแยกทางกันเดินใช่
หรือไม่ อีกใจหนึ่งนางรู้สึกถึงความมีเสน่ห์ และอารีอารอบของเขายิ่ง
นัก เมื่อหวลนึกถึงคำบอกเล่าของเก็กชายนกแล้ว เสียชุงผู้หนักเข้าลक्षณะ
ตามรูปพรรณที่เด็กนั้นบอก แต่จะใช้เขาแน่หรือ

ในการพบปะกันครั้งหนึ่ง ซุนเหมยนั่งจ้องมองดูชุง จนเขา
ประหลาดใจ ถามว่า

“เธอจ้องมองฉันทำไม หมอคุณแทบทุกรายเห็นหน้าฉันเข้า
บอกว่าฉันมีโชคที่อยู่หน้าและใบหู และมักจะนำโชคมาให้คนอื่น
เสมอ”

ชุง เป็นคนมีอารมณ์ขัน ชอบช่วยเหลือผู้อื่น เขาเคยท่องเที่ยว
มามาก จึงมีความรู้มาก เขาเป็นคนประณีตและพิถีพิถันในเรื่องการ
แต่งกายยิ่งนัก เขาชอบสนุก เล่นิทานเก่ง ในไม่ช้าเขาก็ชนะหัวใจของ
ซุนเหมย และเป็นแขกประจำของบ้าน ชมชู่ บางครั้งก็อยู่ร่วมรับประทานอาหาร
ด้วยกัน บางครั้งถึงกับสอนซุนเหมยให้ทำขนมที่เขาชอบรับประทาน
ด้วยกัน เมื่อชายกล้าพอที่จะส่ง หญิงกายนกที่จะฟังและปฏิบัติตาม

เมื่อชุงลาไปแล้ว ซุนเหมยจึงถามชมชู่ว่า

“ป้า เห็นเขาเป็นอย่างไรบ้าง”

“ข้าเห็นเขาเป็นคนที่หน้าเอ็นดู เมื่อก่อนเขาขอร้องบ้าย่าง
หนึ่ง ซึ่งยังไม่สามารถทำได้”

“เขาขอร้องอะไร บ้า”

“เขาว่าเขายังเป็น โสคอยู่ และขอร้องให้ข้าหาเมียให้เขาสักคน
หนึ่ง บ้ารู้สึกว่าเขาพอใจหลานอยู่ไม่น้อย ให้ข้าเป็นสื่อให้ไหมล่ะ”
 ซุนเหมยขมวดคิ้ว เป็นเชิงคิด

“เขาเป็นคนกินะหลาน ไม่เห็นจะต้องกักอะไรให้มากไป ถ้า
หลานยังไม่หายก็คิดถึงอ้ายพาโง่ หัวเก่าของหลานจนบัดนี้ บ้าก็เห็นว่า
หลานเป็นหญิงโง่ที่สุดที่ข้าเคยเห็นมา เขามีเงินทองพอที่จะให้มีความสุข
แก่หลานทุกอย่าง หลานจะไต่พันนอกบ้านเสีย”

“ฉันก็ไม่เกลียดเขาหรอกบ้า แต่มีบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งหลาน
จะต้องพอกให้ชาวสะอากเสียก่อน”

“มีอะไรอีกล่ะ”

“ฉันคิดว่าเขาคือชายแปลกหน้าที่ส่งจดหมายฉบับนั้น”

 บ้ายั่วหัวเราะสั้นห้อง

“รูปร่างลักษณะของเขาสมกับที่เด็กชายนอกทุกประการ”

“เหลวไหล คนรูปร่างอย่างนั้นมันไป เอาละ! สมมติว่าเขา
เป็นชายแปลกหน้าที่ส่งจดหมายนั้นจริง หลานจะว่าอย่างไร หลาน
ถูกกล่าวหา ถูกลงโทษ ฐานลักขโมยซึ่งหลานไม่ไต่กิน แต่ก็ต้องรับโทษ
 บัดนี้ขโมยก่อนนั้นก้อยู่แล้ว เป็นของหลานทั้งก่อน หลานจะไม่กิน
เพื่อให้สมกับโทษที่ได้รับหรือ ถ้าบ้าเป็นหลาน บ้าจะแต่งงานกับเขา

ทันที เพื่อจะได้แก่แก่คนอายุพรรษา หน้าใจ ให้มันเห็นเสียว่า เอ็งทั้งขา
ขากยังหาใหม่ได้”

ซุนเหมยไม่รู้จะทำอย่างไรดี ถ้ายังไม่ใช่ชายแปลกหน้าทีหลอน
สงสัย ก็หมายความว่า นางได้ผู้ปกครองใหม่ที่คู่ควรกับนาง แต่ถ้าเขา
เป็นชายแปลกหน้าผู้นั้นจริง จะได้พยายามนำหน้าสามเกาทที่เขาทำแก่หลอน
นางเริ่มเห็นผลแห่งความพยายาม

วันต่อมา ฮง กงมาที่บ้าน ซิมฮู เซ็นเคย คูเขาร่ำเรียงผิดปกติ
ซุนเหมยก็ตกกลางใจทดลองเขา

เขาเอาเหล้าอย่างดีมาด้วย แล้วชวนหญิงทั้งสองดื่มอวยพรใน
การที่เขาได้มาพบหญิงงาม

ซุนเหมยตอบว่า “และฉันจะดื่มอวยพรให้แก่หูยาวของเสีย”
การดื่มทำให้หลอนสบายใจขึ้นมาก และไม่สามารถเก็บความสนทนันทไว้
ได้อีกต่อไป นางจึงพูดว่า “ชายแปลกหน้าผู้ทำลายความสุขครอบครัว
ฉัน เขามีรูปร่างคล้ายเสีย”

“จริงหรือ ถ้าเช่นนั้นผมก็ได้รบเกียรติยศมาก เจ้าหมอนั้น
ถ้าจะกล้าพอๆ ถึงกับหาญเล่นกับไฟเช่นนั้น แต่ถ้าผมพบคุณมาก่อน
ผมก็คงกล้าทำเช่นนั้นได้เหมือนกัน ถึงแม้ว่าคุณจะเป็นทาสผู้หญิงอัน
สูงศักดิ์ ครึ่งหนึ่งผมยังเคยแอบเกี้ยวจกรรยาขุนนางผู้ใหญ่คนหนึ่งเลย
คุณเชื่อไหม! เอ้า! อย่างไรก็ตาม ดื่มให้แก่หูยาวของผม” ว่าแล้ว
ก็รินเหล้าจนเต็มแก้ว ดื่มรวดเดียวหมด!

“เห็นไหม เขาชอบล้อคนเล่นนัก” ป้าฮูพูด

“คุณอย่าไปเชื่อกำพูด แล้วเก็บมาเป็นอารมณ์หน่อยเลย” ชงพวก
วางแก้วลงบนโต๊ะ “คุณรู้ได้อย่างไรว่าชายแปลกหน้านั้นสูงหรือเตี้ย
อ้ายเจ้าพ่อสาระเลวของคุณทางหากทงใจบ่คับบ ถึงกับขอหย่าหญิงสาวสวย
เช่นคุณ”

“ถูกแล้วค่ะ เขาไม่ให้โอกาสฉันพิสูจน์ความจริงเลย เรื่องมัน
แล้วก็ให้แล้วไปดีกว่า แต่ฉันไม่วายสงสัย และอยากรู้จักตัวคนที่ส่ง
จดหมายนั้น” แล้วนัยน์ตาของนางก็แดงคล้ายกับคนร้องไห้

“ลืมมันเสียเถิด มา คิมกันดีกว่า ดวงหน้าอันงามของคุณไม่
ควรจะมีหมองด้วยคราบน้ำตา เขาไม่โยกมือให้คุณแล้ว จะไปนึกถึงเขา
ทำไม”

ชุนเหมยลำบากใจยิ่งนัก บ้าฮูพยายามรินเหล้าให้คิมแล้วตมอก
นางจิงคิมและคิม จินรู้สึกว้าวใจ และสำนึกว่าเวลานี้ตัวนางมีอิสระเต็มที่
นางไม่เคยนึกมาก่อนเช่นนี้ นางจึงบ่นพึมพำ “ถูกแล้ว ๆ ฉันไม่มี
สามี ๆ”

“ลืมเสียเถิด เรื่องเก่า” ชงสับสนุน

“ลืม! ลืม!” ชุนเหมยรีบ “แต่ที่คุณนะ ไม่ใช่ชายแปลก
หน้าส่งจดหมายฉบับนั้นนะ”

“พูดเหลวไหล อ้า, ถ้าหากว่าผมเป็นจริง คุณจะว่ายังไง”

“อ้อ, จะทำอย่างไรหรือคะ ฉันรักคุณนะซี เพราะทำให้ฉัน
เป็นอิสระจากสามีเก่าที่ทารุณกับฉันเยี่ยงสัตว์ แหม! มันจะช้าไม่น้อย
นะคะ ถ้าเขามาพบฉันกลางนงคิมเหล้ากับคุณ—ชายแปลกหน้า—กินน

“ผมขอโทษ สามเภาของคุณ ถ้าเขามาพบคุณ ขณะนั้น
เขาก็จะลงความเห็นว่า เราเคยร่วมโต๊ะกันเช่นนี้มาก่อน หญิงอันนับพัน
ที่ทำอะไรลับหลังสามเภา ก็ไม่ถูกสามเภาหยา แต่คุณถูกสามเภาหยาโดยไม่เคย
คิดถึงใจสามเภาเลย อ่า! โลกหนอโลก!”

“คุณนี่ช่างพูดนัก” ชุนเหมยพูด แล้วหล่อนก็หัวเราะอย่างมี
ความสุข ซึ่งนางไม่เคยหัวเราะอย่างนั้นเลยในสมัยที่เป็นคุณนายชวงพู่

“จริงหรือ” ชุงถาม แล้วเขาก็เอาแขนโอบเอวหล่อนไว้

นางยิ้ม “อ้อ ชายแปลกหน้า” แล้วก็ยื่นปากให้เขาจูบ หล่อน
รู้ว่าบัดนี้หล่อนกำความมีชัยไว้ในมือหล่อนแล้ว

เมื่อแต่งงานกันแล้ว ชุงก็พาภรรยาของเขาไปอยู่นอกเมือง
ชุนเหมยมีความสุขอย่างไม่เคยประสพมาก่อนเลยในชีวิต นางคุย นาง
หัวเราะ และพยายามใช้ชีวิตให้สนุกสนานสมกับที่หยงเฮงมาถึง ๗ ปี
เต็ม ชุงมักจะพาหล่อนไปรับประทานอาหารข้างนอก นางก็ตามใจเขา
ดูเขาเป็นคนมีเงิน และมักจะยกเยียดเงินให้นางใช้สอยเสมอ บางคราว
เขาก็เชิญเพื่อนฝูงมารับประทานที่บ้าน แนะนำให้รู้จักกับนาง ซึ่งผิด
กับสามเภามาก

แต่ชุงไม่เคยรับว่าเขาคือชายแปลกหน้าผู้นั้น เขามักจะเลี้ยง
กำตามเสมอ เมื่อถูกถาม แล้วพูดเป็นทีเล่นทีจริง บ่ายวันหนึ่ง เมื่อ
ดื่มเหล้ากันจนน้อย และมีนกทอตซึ่งชุนเหมยซื้อจากคนขายอาหารเป็น
เครื่องแกล้ม เขารู้สึกสบายใจมาก และเป็นครั้งแรกที่เขาหลุดปาก
ออกมาว่า

“รู้ไหม ชุนเหมย เมื่อฉันนึกถึงอายเค็กชายนกทอด” แล้วเขาก็หยุดคล้ายกับจะนึกอะไรขึ้นได้ จึงกลบเกลื่อนพูดเรื่องอันเลี้ยว ผสมผสมเสกเล่าว่า “ตามที่ชุนเล่าให้ฟังนะ”

ชุนเหมยก็ทราบแน่แล้วคราวนี้ คินนินเมื่อดับไฟเข้านอนแล้ว นางจึงถามว่า

“บอกน้องชื่อว่า ทำไมพี่จึงเขียนจดหมายฉบับนั้น”
เสียงสูงเรียบไปนาน

“เขารังแกน้อง กดขืนน้องซะใหม่แล้ว” ซุงพูดในที่สุด

“พกรากน้อง และเคยเห็นน้องแล้วนะซี”

“แน่นอน พกรากน้อง พี่เห็นแล้วทุเรศนัก เหมือนหงส์กับกา ผิดกันราวกับฟ้าและดิน ระหว่างน้องกับอายโง่บัดซบกนหนี่”

“พี่เห็นน้องเมื่อไร ที่ไหน”

“พี่เห็นน้องครั้งแรกเดินตามหลังมันไปตามถนนกรุงเซียง พี่หยุดถามทางน้อง มันรีบกระซากน้องไปโดยเร็ว ไม่ให้พูดกับพี่ แล้วตีหน้าตมึงทิ้งแทบจะกินเลือดกนหนี่อ้อ! เมื่อบอกลายนเอง น้องคงจำพี่ไม่ได้ ทุกคราวที่นึกถึงใคร คุณภาพของน้องไม่ผิดอะไรกับนกที่ถูกขังในกรง เมื่อพี่เห็นน้องครั้งแรกก็จิ้งจกตั้งตงมรดรัก! ความคิดอันหนึ่งผุดขึ้นมาว่า ทำอย่างไรจึงจะปล่อยนกตัวนี้ออกจากกรงได้ กว่าจักคิดได้แทบแย้เหมือนกนหนี่ น้องมีศัตรู ทราบหรือเปล่า”

“น้องนะหรือ”

“น้องจำเจ้าซุงเอ๋ ผู้ซึ่งมาของานทำที่บ้านได้ไหม”

“พกรากซุงเอ๋ เหมือนกนหนี่หรือ”

“รู้จักซี น้องรุใหม่ ทำไมจึงไม่มีใครเขาไปเยี่ยมเยียนน้องที่บ้านเลย เพราะเขาซึ่งนำหน้าเจ้าตัวบ๊อบที่ไม่วายเหลือช่องเอ้ เมื่อเขากลับบ้านจึงเล่าให้ใคร ๆ ฟัง ฟรักและสงสารน้องอยู่แล้ว จึงหาวิธีจะให้ น้องพ้นจากเงื่อมมือนั้น”

“แต่ทำไมพี่จึงร้อ้นทำเช่นนั้น น้องไม่เคยไปกินข้าวกับฟัทไหน แล้วน้องก็ไม่เคียดร้อ้นใจอะไร”

“ถูกแล้วไม่เคียดร้อ้น เหมือนนกอยู่ในกรง จำได้ไหม เมื่อเจ้านั้นกลับมาบ้านได้ ๒ วัน ก่อนที่พี่ส่งจดหมายนี้ มันพาน้องไปรับประทานอาหารที่เหล่าไตโห ฟักอยู่ทนน นิ่งโตะถักไป ถูกแล้ว น้องสบายใจ แต่พี่มองดูก็รู้ได้ทันทีว่าน้องกลัวมันยิ่งกว่าหนูกแล้วแมว ฟิวสิกซึ่งนำหน้ามันทันที พี่สังเกตความใจดำของมัน แม้เวลาส่งกับข้าวก็ไม่ถามว่าน้องชอบ หรือมีความประสงค์จะรับอะไร มันส่งแต่สิ่งทมันชอบทั้งนั้น พี่เคียดศาลสุดซัด จึงพยายามหาวิธีพบน้อง แต่เจ้าเด็กชายนททอคมมันทำเสียพธหมด พี่จึงให้ซิมซุตติดตามสืบข่าวน้องโดยใกล้ชิดทุกเวลา จนกระทั่งถึงเวลาหย่าขาดจากกัน”

“รู้งี้เข้าขุนเหมยเห็นซุงกำลังเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง นางจึงรอให้เขาเขียนจนจบ แล้วกระซอกเอาจดหมายนั้นมากำไว้ในมือ หัวเราะพูดว่า

“ฟรุใหม่ว่า จดหมายที่อยู่ในกำมือของนี้ สำคัญเพียงไร ถ้าหากน้องเอาไปยื่นศาล”

ซุงรู้สึกตกใจครั้งแรก แต่แล้วเขาก็สงบสติอารมณ์

“น้องไม่กล้าทำเช่นนั้นหรอก”

“ทำไมน้องจะไม่กล้า”

“พรแล้ว น้องต้องการเอาลายมือไปพิสูจน์ แต่อย่าลืมว่าเวลาน้องอยู่กับพี่ใหม่ อย่างน้อยที่สุดน้องก็จะถูกลงโทษฐานมีพี่ ๒ คน และการถูกกล่าวหาว่าคบชู้มาแต่ก่อนก็จะเป็นความจริง”

“แหม! พ่อคนฉลาด” แล้วนางก็หยิกเข่าที่ใบหู แล้วก้มลงจูบเขาเป็นการจูบที่ค่อนข้างหนักหน่วงและนาน

“โอ๊ย อยากตพี่ช”

“กตชี่ ยิ่งรักมากก็ต้องกัดให้เจ็บ!”

ปีใหม่เวียนมาอีกครั้งหนึ่ง วันนั้นเป็นวันแข่งเหม็ง ทุกครั้งชุนเหมยเคยไปกับสามเก๋าทวดเขี่ยนกวย นมัสการเพื่อความสวัสดิ์ปีใหม่ พี่นางจึงชวนสามใหม่ไป

ในวันนั้น เจ้ากรรมวงพุกก็ถึงเช่นเดียวกัน เพราะเคยไปกับภรรยาไม่เคยขาด จึงไปกับเขาด้วย แต่รู้สึกเปล่าเปลี่ยวมากในปีนั้น เพราะไปคนเดียว แท้จริงวงพุกก็เศร้าใจไม่น้อยในการหย่าขาดกับภรรยา เรื่องลึกลับเกี่ยวกับจดหมายนั้นก็สืบไม่ได้ความ เวลาที่อยู่โดยลำพังนี้แหละ เขาจึงเริ่มเห็นคุณงามความดีของนางชนทะเลาะน้อย และเมื่อกคิดถึงมากเข้า ก็ยิ่งเชื่อว่านางเป็นผู้บริสุทธิ์ยิ่งชน เพราะนางมิได้แสดงกิริยาเป็นพริศแต่อย่างใด แม้ในเวลาชุนกาล ตลอดจนคำให้การของเพื่อนบ้านและลูกเลี้ยง เขารู้สึกเสียใจที่ไม่เชื่อคำตักเตือนของท่านหัวหน้าศาล

ทวดแอ้อัดไปด้วยผู้คนเช่นเคยในปีใหม่ เมื่อวงพุกเข้าไปไหว้พระ ออกมาก็เห็นภรรยาเก่าของเขากำลังเข้าไปโบสถ์กับชาย

ร่างสูงผู้หนึ่ง ทงสองผิวเมียไม่เห็นสว่างผู้ กงนั้นสว่างผู้จึงคอยรออยู่ข้าง
นอกโบสถ์ ตัวสันตวยความโกรธและหึงษ์หวง

เมื่อสองผิวเมียเสร็จจากการไหว้พระเค็นออกมาจากโบสถ์ สว่างผู้
ก็ตามมาข้างหลัง จนเกือบจะถึงนอกประตู เขาร้องเรียกหล่อน ชุนเหมย
หันหลังมาดู ก็จำได้ นางเห็นสว่างผู้ผอมลงและมอมแมมไปมาก ควง-
หน้านั้นเล่าก็มัวแววเศร้าปราถนาอยู่

“โอ โทสว่าง นะเอง” นางพูดขึ้นอย่างไม่เอาใจใส่ น้ำเสียง
ของนางเคยวนผดกบครึ่งเมื่อยงเป็นภรรยาเขามาก

“ชุนเหมย มาทำอะไรที่นี่ กลับบ้านเถิด ฉันทยังต้องการหล่อน
อยู่” สว่างพูดแล้วชำเลืองดูสูง

สูงทวาดถาม “แกคือใคร อย่ามารบกวนหญิงคนนี้นะจะบอก
ให้” เขาหันไปทางชุนเหมย ถามว่า “ชายคนนั้น—ใคร”

“พี่เก่า ของน้องค่ะ”

สว่าง จึงพูดต่อไปโดยไม่เอาใจใส่ สูง

“กลับบ้านเถอะ ชุนเหมย ฉันทยกโทษให้แล้ว อยู่คนเดียวเหงา
เหลือเกิน ฉันทผิดเอง”

สูงจึงถามชุนเหมยว่า “เดี๋ยวนี้ ไม่ใช่พี่ของน้องแล้วใช่ไหม”

ชุนเหมยเงยหน้ามองดูสูงแล้วตอบเสียงหนักแน่น

“ไม่ใช่ค่ะ”

สว่างผู้จึงขอร้อง “ชุนเหมย ขอให้ฉันทพูดกับหล่อนแต่ลำพัง
สักหน่อยได้ไหม” ชุนเหมยมองหน้าสูงอีกครั้งหนึ่ง สูงพยักหน้าแล้ว
เขาก็เลยไปยืนรออยู่ใกล้ ๆ

เมื่ออยู่กันตามลำพัง ชุนเหมยจึงถามชวงฟูว่า

“เอ้า จะพูดอะไรก็พูดมา อย่ารอช้า”

“คนที่มากับหล่อนนี่ใคร”

ชุนเหมยตอบด้วยเสียงอันขมขื่น

“ก๊งการอะไรของแกล่ะ”

“นึกว่าเห็นแก่ความหลังเกิด จงกลับบ้าน ฉันทยังต้องการหล่อน
เสมอ ๆ”

ชุนเหมยเดินเข้าไปใกล้ชวงฟูอีกก้าวหนึ่ง ดวงตาเป็นประกาย
ด้วยความโกรธ แล้วพูดเกือบเป็นเสียงตะโกนว่า

“มาเข้าใจเสียใหม่ แกบอกว่าไม่ต้องการฉัน ฉันทยกแกก็แล้ว
อ่อนวอนกแล้ว จนน้าตาแทบจะเป็นเลือด ว่าฉันไม่เคยคบชู้ผู้ชายที่ไหน
แกไม่เชื่อฉัน แกไม่เอาใจใส่ฉันจะอยู่หรือตาย แกบอกว่าไม่ใช่ฐานะ
เพราะหัดที่ฉันไม่ตาย คิงนั่นฉันจะทำอย่างไร เคียวหนักไม่ใช่ฐานะ
ของแก!”

ใบหน้าของชวงฟูเปลี่ยนไปทันที เขาบีบแขนนางแน่น ชุนเหมย
พยายามสลัดเกาะให้หลุด ร้องตะโกนว่า

“ปล่อยข้า ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้”

ชวงฟูตกใจ ปล่อยมือออก ชุนเหมยรีบไปหาสูง สูงตะโกน
ร้องคำชวงฟู “อย่ามายุ่งกับหล่อนอีกต่อไป อ้ายคนข่มเหงผู้หญิง!”

ว่าแล้วสองสามีภรรยา ก็งมมือกันเดินไป ชวงฟูยังตะโกนร้อง
ตามมา

“แต่อวยกโทษให้แล้วนะ ชุนเหมย อวยกโทษให้แล้ว!”

โรงแรมเลอ กค

“ไวกุ” ต้องการหาหญิงที่คลักคนหนึ่งเพื่อเป็นภรรยา แต่
จนบัดนี้เขาก็ยังหาไม่ได้ ทั้งนี้ก็เพราะไวกุ ก่อนข้างจะเป็นคนพิถีพิถัน
และเลือกหญิงที่จะมาเป็นภรรยาของเขาแน่ เขาจึงอยู่เป็นโสดจนบัดนี้
คร เวหนึ่งเขาได้เดินทางไปยังเมือง ซิงโฮ และพักอยู่ที่โรงแรม
แห่งหนึ่งซึ่งอยู่นอกประตูเมืองที่ ซุงเซ็ง ณ ที่โรงแรมนี้เองมีแม่สื่อ
คนหนึ่งชกนำหญิงสาวซึ่งมีฐานะพอ ๆ กับเขา หญิงนี้เป็นบุตรของ
ครอบครัวชั้น แม่สื่อได้ชักให้ ไวกุ ไปคุยตัวเจ้าสาวในอนาคตของเขา
ที่วิหาร ลังซิง ในตอนเช้าตรู่ ไวกุ รู้สึกตื่นเต้นและยินดีมากที่จะได้
พบเจ้าสาวผู้เพียบพร้อมด้วยความงามและมั่งคั่งคนนี้ เผ่าแต่กรุงนี้คิด
จนนอนไม่หลับ ถึงนั้นพอรุ่งสางเขาก็ลุกขึ้น และแต่งตัวรีบมุ่งหน้าไป
ยังโบสถ์ลังซิงทันที

ขณะนั้นพระจันทร์ยังทอแสงอยู่บนท้องฟ้า เพราะว่ายังไม่สว่าง
ก็ เมื่อไวกุมาถึงที่โบสถ์นั้นเขาก็พบชายชราคนหนึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่
ท่ามกลางแสงจันทร์อันสลัวบนบันไดหน้าวิหารนั้นข้าง ๆ ตัวมีตุ๊กเล็ก ๆ
ดวงหนึ่งวางอยู่บนพื้น

ไวกุ รู้สึกประหลาดใจนัก ที่มาพบชายชราหนึ่งอ่านหนังสืออยู่ใน
เวลาวิกาลนี้แต่ผู้เดียว และอยากทราบว่าจะอ่านหนังสือเรื่องอะไร เขา
จึงชะโงกมองข้ามไหล่ของชายชราผู้นั้น ไปยังหนังสือที่แกกำลังอ่านอยู่

แต่ทั้ง ๆ ที่ไวกุ้เป็นคนเก่งแก่เรียน สามารถอ่านหนังสือได้เกือบทุกภาษา แม้แต่ภาษาสันสกฤตและบาลี เขาก็ต้องงุนงงเมื่อแลเห็นตัวอักษรบนหนังสือที่ชายชรากำลังอ่านอยู่ เพราะเขาไม่ทราบว่ามันเป็นตัวอักษรของภาษาไทย เขาจึงเอ่ยปากพูดว่า

“ขอโทษเถอะ ลุง บอกหลานหน่อยเถิดว่า ลุงกำลังอ่านหนังสืออะไร หลานเองก็รู้หนังสือเกือบทุกภาษา แต่ไม่เคยเห็นหนังสืออย่าง ที่ลุงกำลังอ่านอยู่นี่เลย”

“แน่นอนละซีหลานเอ๋ย” ชายชราตอบด้วยความกรุณาและยิ้ม น้อย ๆ “ตำราที่ลุงกำลังอ่านอยู่นี่เขียนไว้ด้วยตัวอักษรและเป็นภาษา ซึ่งหลานจะไม่สามารถอ่านออกได้เลย”

“ถ้าเช่นนั้นเป็นตำราว่าด้วยอะไรละลุง ?”

“หลานเป็นแต่เพียงมนุษย์ปุถุชน ตำราเล่มนี้เป็นตำราเกี่ยวกับโลกของวิญญาน”

“ถ้าเช่นนั้นลุงก็เป็นผีนะซี และลุงมาทำอะไรอยู่ที่นั่น ในเวลาอันวิกาลเช่นนั้น”

“ก็ทำไมลุงจะมาอยู่ที่นั่นในเวลาวิกาลเช่นนั้นไม่ได้เล่า หลานเอ๋ย หลานนั่นเองออกมาเข้าเกินไป หลานรู้หรือเปล่าว่าในยามวิกาลเช่นนั้น ระหว่างกลางคืนและเวลารุ่งสาง ผู้คนที่สัญจรไปมาอยู่บนท้องถนนในระหว่างเวลานครหนึ่งเป็นมนุษย์ และอีกครั้งหนึ่งเป็นผี ! แต่แน่ละ หลานไม่สามารถจะบอกได้ว่าใครเป็นผี โดยเฉพาะ ลุงมีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับความเป็นไปของมวลมนุษย์โดยทั่วไป และต้องท่องเทียวไปใน

เวลากลางวัน เพื่อตรวจตรามนุษย์และเสาะหาตำบลที่อยู่ของเขา ซึ่งมี
หน้าทและฐานะเกี่ยวกับตัวสูงโดยเฉพาะ”

“ฐานะอะไรครับสูง” ไวกู ชักสงสัยยิ่งขึ้น

“ฐานะเรื่องแต่งงาน หลาน”

ไวกูยิ่งสนใจมากขึ้น “อ้อ, ถ้าเช่นนั้นลุงก็เป็นผู้ซึ่งหลานกำลัง
ต้องการจะปรึกษาด้วยทีเดียว ก็บอกหลานได้พบหญิงเลอโฉมคนหนึ่ง
แล้ว เพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติ ซึ่งจะเป็นเมียแก้วใจ เป็นลูกสาวแห่ง
ครอบครัวชั้นสูง ลงกรณาบอกหลานด้วยเถิดว่า จะสำเร็จไหม และที่
หลานมุ่งหน้ามาทักเพื่อจะมากู้ตัวภรรยาในอนาคตของหลานนั่นเอง”

“หลานชื่ออะไร และอยู่ตำบลไหน?”

ไวกูจึงบอกตำบลและที่อยู่ให้แก่ชายชรา และเมื่อชายชราได้
พลิกหาอะไรในตำราที่แกถืออยู่นั้น สักครู่หนึ่งก็เงยหน้าจ้องมองดูไวกู
แล้วพูดว่า

“เห็นจะไม่สำเร็จหรอก หลานเอ๋ย หลานรู้หรือเปล่าว่าการ
สมรสกันนั้นเป็นการบันดาลของฟ้าดินท่านบันทึกไว้หมดแล้ว ตาม
รายชื่อซึ่งอยู่ในมือลุง และตามตำราฉบับชัดแจ้งว่า คู่ของหลานนั้น
บดินทอายุเพียง ๓ ขวบเท่านั้น และเมื่อหล่อนอายุได้ ๑๗ ปี หลาน
ก็จะได้แต่งงานกับหล่อน ฉะนั้นอย่าคนรนและกังวลในเรื่องคู่ของ
หลานในขณะนี้เลย”

“ฮึ! ไม่ต้องกังวล! สูงหมายความว่าหลานจะต้องอยู่เป็นโสด
เช่นนอก ๑๔ ปี กระนั้นหรือ?”

“ถูกแล้ว หลานเอ๋ย”

“และหลานจะแต่งงานกับลูกสาวแห่งครอบครัวนี้ก็ได้ ?”

“ไม่ได้ หลาน”

ไวกุ เชือกครึ่งไม่เชือกครึ่ง แต่ครั้นแล้วก็เหลือบมองเห็นถุงเล็กๆ ข้างตัวชายชราจึงถามขึ้นว่า

“ในถุงนั้นมีอะไรนะลุง ?”

“ไหมสีแดง หลาน” พูดแล้วชายชราก็ยกตัวแววตาอันเต็มไปด้วย
ความปรานี แล้วพูดต่อไปว่า

“นี่แหละเป็นธรรของลุงละ, ก็ยังมี ลุงพลีกตำราและตรวจดู
รายชื่อคุณวาทวเมีย ซึ่งปรากฏอยู่ในตำราเล่มนี้หมดแล้ว พอทราบ
หนักลอคออกมาและในตำรานี้บ่งชี้แล้วว่า จะต้องเป็นผ้าไหมสีแดง ลุง
ก็จะรีบไปในเวลากลางคืนและใช้ไหมสีแดงในถุงนี้ ผูกมัดข้อเท้าของ
เขาไว้ให้แน่นจนแก่ไม่หลุด ที่นี้จะไม่มียังใครสามารถแยกเขาทั้งสอง
ไม่ให้เป็นสามีภรรยากันได้เลย คนหนึ่งอาจเกิดมาในครอบครัวที่
ยากจน และคนหนึ่งอาจเกิดมาในครอบครัวที่มั่งคั่ง หรือต่างคนต่าง
เกิดมาอยู่คนละมุมโลกก็ตาม ทารกทั้งสองก็จะแต่งงานกันจนได้ ไม่มี
ใครสามารถจะห้ามได้เลย

“ถ้าเช่นนั้นลุงก็ได้ผูกข้อเท้าของหลานไว้แล้วซี”

“ลูกแล้ว หลานเอ๋ย”

“แล้วเจ้าสาวอายุ ๓ ขวบของหลานนะ เวลานี้อยู่ที่ไหนลุง ?”

“โอ, หลานอยู่กัับหญิงชายฝึกทศลาตใกล้ ๆ แถบนี้เอง หญิง
นั้นมาชายฝึกทศลาตทุกเช้า ถ้าหลานสนใจและอยากเห็น รอให้สาว
กวานสักหน่อยจงตามลุงมา ลุงจะชี้ให้ดู”

ครั้นถึงเวลารุ่งอรุณ แม่สื่อซึ่งนึกว่าจะพาลูกสาวแห่งตระกูลเป็น
มาให้พบกับไวก็ห้ามมาตามนักไม่ ชายชราจึงกล่าวว่

“เห็นไหมเล่าหลาน เขาไม่มาหรอก อย่าเสียเวลาคอยเลย
ไม่มีวันมากอก” ไวก็ขอร้องให้รออยู่อีกเล็กน้อย ระหว่างที่คุยอยู่กับ
ชายชรา นั้นเขารู้สึกเพลิดเพลินมาก ชายชราสารภาพกับไวว่า แก
ชอบงานของแกมาก และบอกกับไวว่า

“มันน่าอัศจรรย์มาก ที่ไหมสีแดงเส้นเล็ก ๆ นี้สามารถผูกชะตา
ของชีวิตมนุษย์ไว้ได้ ลุงเฝ้าคอยดูทารกที่เกิดมา ทารกที่ลุงผูกข้อเท้า
ด้วยไหมสีแดงเติบโตขึ้นโดยไม่รู้จกกันมาก่อนว่าใครเป็นใคร อยู่ที่ไหน
ไกลแสนไกล แต่แล้วครั้นเวลาอันสำคัญนั้นมาถึง เขาก็จะมาพบกัน
จนได้ และรู้สึกรักกันในทันทีนั้น คล้ายกับว่ารู้จักกันมาก่อน และ
ไม่มีสิ่งใดในโลกจะมากัดกั้นความรักของเขาทั้งสองได้เป็นอันขาด แต่
ถ้าหากผู้ใดไม่ใช่เนื้อคู่แล้วไซ้ ไหมสีแดงก็จะแผดงฤทธิ์พันข้อเท้าให้
ยุ่งไปหมด และผลสุดท้ายก็เกิดมาตัวตายโดยไม่สมหวังบ้าง มีอันเป็น
ไปต่างๆ นานาบ้าง ลุงเห็นมาหลายรายแล้ว”

ในไม่ช้าทั้งสองก็พากันมาถึงตลาด ชายชราเข้าไปที่ร้านแห่งหนึ่ง
ซึ่งในร้านนั้นมีหญิงแต่งตัวสกปรก ผมเฝ้ายุ่งเหยิงคนหนึ่งนั่งชายผ้าอยู่
และในอ้อมแขนโอบเด็กหญิงไว้คนหนึ่ง หญิงชายผ้านั้นตาผ้าฟางมอง
อะไรไม่ใคร่เห็นดี

“นั่นยังงៃละ เด็กหญิงคนนั้น ภรรยาในอนาคตของหลานละ”

ไวก็นึกแข่งชกหักกระตุกอยู่ในใจ เมื่อมองเห็นเด็กหญิงนั้น

“เป็นไปไม่ได้ ลุงหลอกหลานเล่นนะ” เขาพูดแกมโกธ

“เป็นไปได้ หลานเอ๋ย เด็กหญิงนั้นแหละจะเป็นศรีภรรยาของ หลาน เพราะว่าหล่อนเกิดมาในคานพเคราะห์ตรงเรื่อง หล่อนจะ แต่งงานกับหลานอยู่กันด้วยกันอย่างมีความสุข และต่อไปจะได้เป็นถึงท่าน ผู้หญิง เพราะลูกชายหลานและของหล่อน”

ไว้วงศ์มองไปยังร่างของเด็กหญิง ซึ่งผอมโซ แล้วก็ให้รู้สึกสะอึก สะอើน และอยากจะโต้แย้งกับชายชราผู้นั้นอีก แต่เมื่อหันมาอีกที่ ชายชรานั้นก็หายไปเสียแล้ว

ไว้วงศ์ ทอดอาลัย เห็นกลับบ้านแต่ผู้เดียว ด้วยอาการอันเชื่องช้า รู้สึกถึงเสนาในถ้อยคำของชายชรา และรู้สึกไม่ไหวที่แม่สื่อไม่พาลูกสาว แห่งตระกูล ป็น มาตามนั้ เขาก็คิดไปเรื่อยแปดประการ เขาเป็นชาย หนุ่มมีความรู้ดี ถือกำเนิดมาในตระกูลสูง ทำไมจะหาเมียสาว ๆ สวย ๆ สักคนไม่ได้หรือ นางละครงาม ๆ ก็มีถมไป จะหามาชม สักเท่าใดก็ได้ แต่เมื่อเวลานึกไปถึงคำของชายชรา และเด็กหญิงอัน แสนสกปรกคนนั้นแล้ว ไ้วงศ์ก็แสนจะเศร้าและท้อใจยิ่งนัก คิคนนั้นเขา กระสับกระส่ายและนอนไม่หลับตลอดคืน

รุ่งเช้าเขารีบลุกขึ้นแต่เช้า และเรียกคนใช้ผู้หญิงตรงไปยังตลาด ที่ร้านขายผักเขาซ้ให้คน ใช้ดูเด็กหญิงคนนั้น และบอกให้คนใช้ฆ่า เด็กหญิงนั้นเสียด้วยมีด โดยสัญญาว่าจะให้รางวัลอย่างงาม คนใช้ รับคำ และเมื่อได้โอกาสหญิงชายผักกำลังสาละวนอยู่กับการขาย คนใช้ ก็วิ่งตรงไปยังเด็กหญิงนั้น ควักมัดคมขาวปลาบออกมา และจ้วงแทง ไปยังเด็กหญิงแล้ววิ่งหนีไป เด็กหญิงร้องกรีด หญิงชาคมผักตะโกนว่า

“ช่วยท้วง ๆ ผู้ร้ายฆ่าเด็ก!” ในขณะที่นั้นก็เกิดโกลาหลเซ็งแซ่
ไปทั่วตลาด พุ่ตกันถึงเรื่องผู้ร้ายฆ่าเด็กโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ
เมื่อนายคนใช้พากันวิ่งหนีเอาตัวรอดได้แล้ว ไวกู่จึงถามคนใช้
ว่า

“ตายไหม?”

“ไม่ตายครับ, พอผมจ้วงมีตลงก็พอดีกับเด็กหญิงนั้น พลิกตัว
กึ่งนั้นมตจึงเฉียดถูกที่หน้าผากใกล้ ๆ คว”

ไวกู่รีบออกเดินทาง ละทิ้งกุมิลำเนาเดิมไปอยู่ที่อื่น และใน
ไม่ช้า เรื่องผู้ร้ายจะเอาชีวิตเด็กก็เงียบหายไป และลืมสิ้น

บัดนี้ ไวกู่เข้ามาอยู่ในเมืองหลวง รู้สึกผิดหวัง, พลาตรักและ
เกือบ ๆ จะหมดอาลัยในเรื่องการแต่งงานเสียแล้ว

สามปีต่อมาเขาก็สมปราธนาโดยได้หมั้นกับหญิงสาวผู้หนึ่งแห่ง
ตระกูล ตัน ซึ่งปราคเป็เรื่องในวงสังกม หญิงผู้นั้นเป็นผู้มีความรู้ดี
และสวยงามมาก เพื่อนฝูงต่างพากันมาแสดงความยินดีต่อไวกู่ ในโชคดี
ของเขา พิธีแต่งงานก็ได้เตรียมกันเป็นการใหญ่ แต่ในเช้าวันแต่งงาน
นั้นเอง ไวกู่ก็ได้รับข่าวอันน่าสลดและแสนเศร้าว่า เจ้าสาวของเขาได้
ฆ่าตัวตายเสียแล้วเจ้าหล่อนรักชายอื่นมากกว่า ไวกู่!

ไวกู่เลิกคิดถึงการแต่งงานอยู่ถึง ๒ ปี บัดนี้อายุเขาอย่างเข้า ๒๘
ปีแล้ว เขาเลิกคิดที่จะแต่งงานกับหญิงที่เงินจัดในวงสังกม

วันหนึ่ง ขณะที่เขาพักผ่อนอยู่ทั่วตนอกเมือง เขาพบลูกสาว
ชานาคคนหนึ่ง เขารู้สึกกรทหลอนจนมาทนต์ และหญิงสาวนั้นกรกเขา
มาก เป็นรักแรกเห็นทมตอกนทงสองคน ครนเมื่อได้พูดสู่ขอต่อพ่อ

แม่ตามธรรมเนียมแล้ว ไวกูก็จึงพาเจ้าสาวของเขาเข้าไปในเมือง เพื่อ
ซื้อเสื้อผ้าแพรพรรณและเพชรนิลจินดา แต่ในตอนจากกลับนั้นเอง
ปรากฏว่าคู่มั้นของเขาได้รับเชื้อโรคอย่างรุนแรงต้องล้มป่วยโดย
กะทันหัน ไวกูมิได้รังเกียจ ยินดีที่จะรอคอยจนกว่านางจะหาย แต่
โรคของคู่มั้นก็ไม่ทุเลาขึ้น กลับทรุดลง ๆ เป็นลำดับจนกระทั่งผมร่วง
ศีรษะโกร๋น และตาบอด นางจึงไม่ยอมแต่งงานกับเขาและขอร้องให้
เขาถอนหมั้น เพื่อไปแต่งงานกับหญิงอื่นซึ่งสมน้ำสมเนื้อกัน

อีกหลายปีต่อมา ไวกูได้หมั้นกับหญิงสาวอีกผู้หญิงหนึ่ง เจ้าสาว
คนใหม่ของเขาไม่ใช่แค่จะสาวและสวยเท่านั้น เจ้าหล่อนยังมีความรู้
สูงทั้งในทางหนังสือและดนตรีอีกด้วย แต่ก่อนนั้นแหละ ก่อนถึงเวลา
แต่งงาน ๓ วัน ในขณะที่นางกำลังเดินตามถนนก็สะดุดพลาดตกลง
ลง ศีรษะฟาดกับถนนอย่างแรง ถึงแก่ความตายทันที เพราะห้ร้าย
อะไรเช่นนั้น โชคชะตามนุษย์กำลังยมเขาระเขา

เล็ก, เล็กที เรื่องผู้หญิงยิ่งเร็ว สำหรับไวกู อยู่เป็นโสดจนตาย
ดีกว่า เขาหันมาใส่ใจในการงานและไปทำงานอยู่ที่เชียงใหม่ แต่โชค
ของเขาหมุนเวียนมาอีก เขาจะอยู่คนเดียวโดยไม่มีผู้หญิงไม่ได้ เนื่อง
ด้วยไวกูเป็นคนขยันเอาการเอางาน เจ้าเมืองหวังได้ เห็นใจเขามาก
ถึงกับออกปากจะยกหลานสาวให้

อีกแล้ว เรื่องการแต่งงาน! มันช่างน่าสลดและแสนเศร้าเมื่อ
ไวกู ไถยนิทานขึ้นมาที่ไร เขาพุกกับเจ้าเมืองว่า

“ผมแก่แล้วนะครับ, ได้เท่า ทำไม่ได้เท่าไม่เลือกคนหนุ่ม ๆ ที่
ดีกว่าผมเป็นเขย เล่าครับ”

เมื่อดูกรบเร้าหนักขึ้น ไวกู๋ก็ยินยอมโดยไม่รู้สึกเอาใจใส่ และ
กระตือรือร้นอะไรเลยแม้เพียงจะขอคู้หน้าเจ้าสาวของเขา จนกระทั่ง
วันแต่งงานเขาจึงเห็นหน้าหล่อน หล่อนเป็นหญิงสาวที่สวยงาม และ
เป็นที่พอใจของเขาอย่างยิ่ง เขายุกันด้วยความผาสุก

แต่ความสงทหน้าแปลกประหลาดกับภรรยาของเขาอย่างหนึ่งคือ
หล่อนมักจะทำผมให้ปรกกลงมาปิดขมับขวาของหล่อน ซึ่งไวกู๋เห็นว่าเก๋
รับกับใบหน้าของหล่อนมาก แต่ก็ไม่วายสงสัยว่าทำไมนางจึงทำผมทรง
นี้อยู่ตลอดเวลา ยิ่งนานวันไวกู๋ก็ยิ่งทวีความรักในภรรยาของเขามากขึ้น
อยู่มาวันหนึ่งเขาอดสงสัยไม่ได้จึงเอ่ยขึ้นว่า

“ทำไม น้องไม่ทำผมทรงอื่นบ้างเล่า ยอดรัก ทำไมจึงปล่อยให้
ผมตกอยู่ข้างเดียวเช่นนี้เสมอ”

ภรรยาเมื่อได้ยินเช่นนั้น นางจึงเลิกผมชนทันที แล้วกล่าวว่า

“ดูซิคะ” แล้วนางก็ชี้ให้ไวกู๋ดูแผลเป็นเหนือคิ้วขวา

“ทำไมจึงมีแผลเป็นเช่นนั้น?” ไวกู๋ถาม

“เมื่อน้องอายุได้ ๓ ขวบ ทั้งบิดา มารดา และพี่ชาย ได้ถึง
แก่กรรมในปีเดียวกัน น้องได้รับความดูแลจากแม่นม หล่อนปลูกผัก
ขายอยู่ที่เมืองซุงเซ็ง วันหนึ่ง, โดยไม่ทราบเหตุผล มีผู้ร้ายคนหนึ่ง
พยายามจะฆ่าน้องด้วยมีด แต่พลาดที่หมายไป มีคนหนึ่งจึงกรักเอาที่หน้า
ตรงเหนือคิ้ว ทำให้เป็นแผลเป็นอยู่จนบัดนี้ ด้วยเหตุนี้เอง น้องจึง
ปล่อยให้ผมให้ตกเพื่อปิดแผลนั้น”

“แม่นมของน้องนะ ตาฟางมองอะไรไม่ใคร่เห็นใช่ไหม?”

“ใช่คะ เอ๊ะ ทำไมพี่จึงทราบเล่าคะ?”

“ก็พี่น้องแหละ เป็นผู้ร้ายใจอำมหิตคนนั้น โสภณนุชย่นน่า
ประหลาดจริงหนอ”

ไวฑู จึงเล่าให้ภรรยาสาวของเขาฟังถึงเรื่องที่พบชายชราในวันนั้น
จนถึงวันที่เขาแต่งงานซึ่งเป็นเวลา ๑๔ ปีพอดี ภรรยาของเขาก็เล่าให้
ฟังว่า เมื่ออายุของนางได้ ๖ หรือ ๗ ขวบ นางได้ไปพบนาง
ที่ ชุงเซ็ง และได้พานางมาอยู่ ณ เมืองเซียงเจาหนี่ จนกระทั่งได้ยกนาง
ให้แก่เขา ไวฑู จึงเชื่อมั่นว่าเนื้อคู่กันแล้วไม่แคล้วกันเลย และทั้งสอง
สามีภรรยาก็ยังเพิ่มพูนความรักในกันและกันยิ่งขึ้น

ต่อมาเขาทั้งสองก็มีบุตรชายคนหนึ่ง และตั้งชื่อว่า “กั๊น” ซึ่ง
เมื่อเด็กคนนั้นเติบโตขึ้นก็ได้เป็นเจ้าเมือง ไท่หยวน และมารดาก็ได้รับ
ยศเป็นท่านผู้หญิง ในฐานะอันมเกียรต์ ที่เป็นมารดาของท่านเจ้าเมือง
เมื่อเจ้าเมือง ชุงเซ็ง ทราบว่าในเมืองนมเมืองอันแทบจะไม่น่า
เชื่อว่า ไวฑู ได้พบกับภรรยาของเขาตั้งแต่อายุ ๓ ขวบ ในขณะที่เขา
พักอยู่ที่ในโรงแรมแห่งหนึ่งของเมืองนี้ เขาจึงตั้งชื่อ โรงแรมนั้นว่า
“โรงแรมเลือกกั๊น”

๑๕ เขียนเนียง

หวังจู ชายหนุ่มอายุ ๑๗ ปี เป็นกำพร้าบิดามารดา อยู่โดยลำพัง แต่รูปร่างหน้าตาแข็งแรงเกินอายุ ก่อนบิดาจะสิ้นใจได้บอกกับเขาว่า เมื่อสิ้นบุญพ่อแล้วให้ไปอยู่กับย่า ซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเซงเจา และได้เตือนเขาให้รำลึกไว้ด้วยว่า เขาเป็นคู่หมั้นของลูกพี่ลูกน้องของเขานั่นเอง ทั้งนี้เป็นการตกลงระหว่างพ่อของหวังจู และย่าซึ่งเป็นพี่สาวแท้ ๆ ของพ่อเขาได้หมั้นกันไว้ตั้งแต่เขาทั้งสองยังอยู่ในท้อง ถ้าหากทารกนั้นฝ่ายหนึ่งเกิดมาเป็นชาย และอีกฝ่ายหนึ่งเกิดเป็นหญิง

ครั้นเมื่อหมดฤดูที่พึ่งแล้ว หวังจูจึงมุ่งหน้าเดินทางไปยังบ้านย่า จิตใจใฝ่ฝันใคร่จะเห็นหน้าคู่หมั้นของเขา ซึ่งจากกันไปได้ตั้งแต่เขามีอายุได้ ๖ ขวบ เขาสงสัยนัก อยากรู้ว่าเธอยังเป็นหญิงหรืออ่อนแอ็น น่ารัก เคยโผเข้ามาอกตเขา และเอาใจใส่ในทั่วเขา ไม่ว่าเขาจะไปไหน ทำอะไร และบัดนี้อายุของเธอก็ ๑๗ ปีเท่ากับเขาแล้ว ชื่นชักช้า เกรงว่าลุงและป้าจะลืมหืมตาให้แต่งงานไปกับคนอื่นเสียก่อน เขาจึงรีบไปทันที แต่การเดินทางโดยเรือครั้งนี้ช้ามาก จึงทำให้การเดินทางของเขาเสียเวลาดังหนึ่งเดือนเต็ม ล่องมาตามลำน้ำ 'เสียง' เข้าทะเลสาบ 'ตุงตึง' ในที่สุดเขาจึงมาถึงเมือง เซงเจา

ลุงของหวังจูตั้งร้านขายยาและสมุนไพรต่าง ๆ โบหน้าสี่เหลี่ยมเสียงห้าว ปลอดระยะเวลา ๒๕ ปี แก่ไปทีไรทุกวันไม่มีขาด ไม่เคย

พักผ่อนหรือเดินทางไปอื่นเลย เป็นคนตระหนี่ตัว หัวโบราณและ
ระมัดระวังตัวยิ่งนัก เขาเริ่มตั้งร้านเล็ก ๆ และค่อย ๆ ขยายไปจนกระทั่ง
บัดนี้เป็นร้านใหญ่ เห็นว่าเป็นผู้มั่งคั่งกันทีเดียว

เมื่อหวังจู่มาหาลุงทราณ แทนทลุงจะยินดี กลับหนำนิ้วควมวต
บันหน้ายกขาใส่หลานชาย แล้วถามว่า

“เจ้ามาธุระอะไรกัน”

หวังจู่ ก็อ่านนิสัยของลุงเขยได้ทันทีว่าไม่พอใจในการมาของเขา
เพราะต้องเลี้ยงเขาอีกปากหนึ่ง เขาก็บอกกับลุงตามตรงว่า หมกที่พึ่ง
แล้ว จึงมาเพื่อขออาศัยอยู่กับข้า

ลุงจึงให้คนนำหวังจู่ไปที่บ้าน ขณะนั้นข้าไม่อยู่ เขาจึงแนะนำ
ให้รู้จักว่าเป็นญาติกับครอบครัวนี้ และเดินทางมาจากเมืองไคหย้วน

ในไม่ช้าเขาเห็นหน้าหญิงสาวคนหนึ่งอยู่ในเครื่องแต่งกายชุดสีฟ้า
เดินเข้ามาในห้องรับแขก เขื่อนเนียง ลูกพลุกนองหรือคู่หมั้นของเขา
นั่นเอง เธอกำลังเป็นสาวเต็มตัว ร่างสูงระหง สีหน้าของเธอแดง
ร้อนเมื่อเธอเห็นหวังจู่ เธอร้องออกมาแล้วถามว่า

“พี่ หรือ น”

“เธอคือน้องเขียน!”

เธอตื้นตันดีใจจนน้ำตาไหล

“แหม! พี่โตเร็วจริงนะ” แล้วเธอก็จําเลื่องมองหวังจู่คู่หมั้น

รูปหล่อของเธอ

“น้องก็เหมือนกันแหละ” แล้วทั้งสองคนต่างก็จ้องดูกัน ด้วยความ
รู้สึกดีใจ พอใจซึ่งกันและกันทั้งสองฝ่าย ต่อจากนั้นก็ถามถึงสารทุกข์

สุขดิบต่อกัน เธอบอกว่าเธอมีน้องชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งรู้สึกแปลกใจไม่
น้อย เมื่อแลเห็นคนแปลกหน้าเข้ามาในบ้าน แต่เขียนเนียงก็รีบ

แนะนำให้รู้จักทันที

เมื่อข้ากลับมาก็ต้อนรับหลานชายอย่างเบื่อกันเอง หวังจูงใจเล่า
เรื่องของตนให้ข้าฟัง เขาบอกว่าเขาเรียนจบชั้นประถมศึกษา และยังไม่
รู้อาจะทำอะไร ข้าก็เล่าให้หลานชายฟังว่า การค้าของลุงกำลัง
รุ่งเรือง

“ผมเห็นแล้ว บ้านของข้าออกใหญ่โต”

“แต่ลุงของเจ้าเป็นคนค่อนข้างแปลก กว่าจะคิดจะให้มาอยู่บ้าน
ใหม่ได้ ต้องอ่อนวอนแล้วอ่อนวอนอีก จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่หาย
ป่น คิดแล้วคิดอีกว่าถ้าให้เขาเช่าก็ได้เงินแยะแล้ว หลานจงอยู่กับข้า
เสียทนแหละ ข้าจะขอร้องลุงเขาให้หลานทำ จงทำงาน ไปก็แล้วกัน
ไม่ต้องกลัวเสียงคังของลุงเขาหรอก”

ตามธรรมเนียมตามลุงไม่กลับบ้านจนกระทั่งเย็นค่ำ เขาไม่เสียอกเสียใจ
ในการตายของน้องเขยแม่แต่น้อย แล้วหวังจูงก็ได้รับการเลี้ยงดูเหมือน
ญาติจน ๆ คนหนึ่ง โดยให้สองฝักงานดู แต่บ้านนกรุณาและเอ็นดู
หวังจูงมาก เพราะนางเป็นผู้มีความรักกว่าสามี ส่วนเขียนเนียงก็ได้รับ
การศึกษาดีเพราะมารดาเอาใจใส่มาก ฝ่ายพ่อมันเอาแต่เรื่องค้าขาย
ไม่สนใจในสิ่งอื่นใดเลย ดังนั้นในเวลารับประทานอาหารจึงไม่มีอะไร
จะพูดกัน แมื่กับลูกก็ไม่สนใจในเรื่องการค้า ต่างจึงตั้งหน้าตั้งตาแต่กิน
เท่านั้น เสร็จแล้วต่างคนต่างก็แยกกันไป

หวังจู้ก็นับว่าเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของคนรอบครัว แต่ไม่มีใคร
 แ่ยยถึงเรื่องการหมั้นของเขา กับ เซียนเนียงเลย สำหรับหวังจู้
 เลือกเซียนเนียงเป็นยอกดวงใจของเขาแล้ว ถึงแม้ว่าจะหมั้นกันไว้ก่อน
 หรือไมก็ตาม เซียนเนียงก็เหมือนกัน เธอชอบความเคร่งขรึม สงบ
 สงี่ยมของหวังจู้ และเธอก็มีดวงใจของเธอให้กับเขา

มารดาของเซียนเนียงสังเกตเห็นสีหน้าของลูกสาว นับตั้งแต่
 หวังจู้มาอยู่ที่ข้างอิมเอิบ เบิกบานมาก เมื่อเธอทำกับข้าวให้ครอบครัว
 กิน ก็คล้ายกับจะทำให้หวังจู้แก่ผู้เดียว ยิ่งนานวันเข้าถึงกับปะชุนและ
 เย็บเสื้อผ้าที่ขาดให้เสร็จ ๓ ๆ กล้ายกับว่าเธอมีสิทธิ์และเป็นเจ้าของ
 หวังจู้เสียทีเดียว ทั้ง ๆ ที่หมั้นใช้หลายคน เธอก็ไม่ยอมให้ใครแตะต้อง
 ของ ๆ หวังจู้เลย แม้กระทั่งนอนเธอก็ดูแลับปู ตลอดจนการเช็ด
 ๓ ทำความสะอาดห้อง เธอก็มีเครื่องเคียง และดูเหมือนเธอมีความสุข
 มากในการกระทำเช่นนั้น

บิดาทราบข่าว เซียนเนียงรักหวังจู้มาก วันหนึ่งนางกล่าว
 “เซียนเนียง แม่สังเกตดูว่าหมั้นกับข้าวที่ลูกทำนั้น มันซักเค็มช่น ๆ
 ทุกวัน”

เซียนเนียงหน้าแดงก้ำ เพราะหวังจู้มักจะบ่นเสมอว่า อาหาร
 ๓ จืดไป

ตัวหวังจู้เอง ก็ไม่เคยนึกเคยฝันว่าชีวิตเขาจะแสนสุขเช่นนี้ เขา
 ๓ ทนทานต่อการบ่นว่าของลุงที่ร้าน แต่เมื่อถึงบ้านเห็นหน้าเซียนเนียงก็
 ๓ สบายใจยิ่งนัก เขานับถือบาเหมือนแม่บังเกิดเกล้าของเขา และเล่นหัว
 ๓ กับน้องคนเล็กของเซียนเนียงคล้ายกับเป็นน้องในไส้ของเขา ส่วนลุง

นั้นมักจะถูกเชิญไปกินเลี้ยงนอกบ้านในตอนเย็นเสมอ ๆ กลางวันก็อยู่
เสียที่ร้าน เวลารับประทานอาหารที่บ้านก็ไม่มีใครจะพูดจาวิสาสะกับ
ลูก ๆ และหลาน หรือแก่ภรรยาของเขาเอง

อากาศที่เมืองเขงเจานนั้นเปลี่ยนแปลงเสมอ เคียวก็มีพายัพัดมา
จากเขา เวลาที่แดดกร้อนจก ครึ่งหนึ่งหวังจูลงกับลมจับ และต้อง
นอนอยู่ในเตียงตลอดวัน แต่เมื่อมีเซียนเหนงคอยเอาใจใส่ปรนนิบัติอยู่
ใกล้ ๆ ตลอดเวลา เขาจึงต้องนอนเจ็บเกินกว่าความจำเป็น เมื่อเซียน-
เหนงเห็นสมควรแก่เวลา จึงกล่าวเป็นเชิงเตือนขึ้น

“พี่ควรจะไปทำงานเสียที เตียวคุตเพื่อจะโกรธเอา”

“ต้องไปหรือยอตรัก” หวังจูถาม

“แต่พี่ต้องใส่เสื้อผ้าหลายชั้นหน่อยนะ น้องคิดว่าวันนั้นฝนคงตก
ถ้าพลมจับอีกล่ะก็ น้องจะโกรธพี่มากทีเดียว”

“พี่อยากจะเจ็บอีกนะไม่ว่า” และเธอก็เข้าใจความหมายของ
เขาได้ดี

“อย่าพูดเป็นเล่นไปหน่อยเลย” เซียนเหนงจับปากพูด แล้วเธอก็
บังคับให้เขาใส่เสื้อผ้าหนา ๆ

วันหนึ่ง บ้าอาวูโส ซึ่งเป็นพี่สาวของบิดาเซียนเหนง ได้เดินทาง
จากเมือง ชังงัน เพื่อมาเยี่ยมน้องชาย ลุงเซยของเซียนเหนงเป็นเศรษฐี
ใหญ่ และเป็นผู้เกยออกทุนรอนให้บิดาของเซียนเหนงตั้งร้านค้าขาย

คังนี่ บิดาของเธอจึงเกรงและกลัวพี่ชายคนนั้นมาก เพราะเป็นหัวหน้า
 ของแซ่ด้วย ทั้งบิดาและมารดาของเธอจึงต้อนรับเป็นการใหญ่ อาหาร
 ได้ปรุงอย่างโอชะ และเลือกเพื่อนเป็นพิเศษทุกมือ น้องชายก็พยายาม
 ประจบคุยเอาใจพี่ชาย ซึ่งมักพกทิพย์เมื่ออยู่กับลูก ๆ และเมีย
 ส่วนท่านป้าอาวูโสเล่า เมื่อเห็นหลานสาวเติบโตเป็นสาวสวย
 น่าเอ็นดูเช่นนั้น ความประสงค์ของนางก็ไม่เหมือน เจ้าไฟฝันแต่จะหา
 เนอคูที่มั่งมีให้หลานสาว

วันหนึ่ง ท่านป้าและท่านลุงได้รับเชิญไปในงานสโมสรรสนันนิบาต
 ที่เทศกาลแห่งตระกูล "เซียง" ซึ่งเป็นตระกูลเก่าแก่และมั่งคั่งที่สุดใน
 เมืองนั้น ท่านป้าได้ถูกแนะนำให้รู้จักกับทายาทหนุ่มของครอบครัว
 เมื่อกลับมาถึงบ้านจึงเรียกน้องสะใภ้มาปรึกษา โดยมีเขียนเหนียงนั่งอยู่
 ใกล้ ๆ นั้นเอง

“เขียนเหนียง เติบโตเป็นสาวสวยขึ้นทุกวัน ฉันเห็นว่า ถ้าได้
 แต่งงานกับทายาทของตระกูล เซียง ละกัสมนนาสมเนอกันนัก ฉันจะจัด
 การเป็นสื่อชักเอง”

มารดาของเขียนเหนียงได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ตอบว่า

“แต่ คุณพี่ชา คังนี่ได้หมั้นเซียงเหนียงไว้กับลูกชายของพี่ชาย
 คังนี่แล้วคงแทยังอยู่ในท้อง”

“หล่อนหมายถึง เจ้าหลานชายที่มาอยู่ด้วยนะหรือ แต่พี่ชาย
 ของหล่อนก็ตายไปแล้วไม่ใช่”

“ฉันไม่เห็นเป็นอะไร จะอยู่หรือตายไปแล้วก็ตาม เด็กทั้งสอง
ก็คู่ควรและสมกันดีแล้ว”

เขียนเนียงได้ยินมารดาของเธอโต้ตอบกับบิดาสะใจเช่นนั้นก็พอใจ
นัก หน้าของเธอแดงก่ำด้วยความยินดี

ท่านบิดาหัวเราะดังสนั่น

“หลานนี่ สักถ้าจะไม่สู้ก็เสียแล้ว! ก็เจ้าหลานชายของหลานนี่
มันมีอะไร จนกิจน นี่เขามั่งมีถึงชนมหาเศรษฐี และเงินจัดในสังคม
ตระกูลของเราจะได้พลอยมีหน้ามีตากับเขาบ้าง”

เขียนเนียงสุดที่จะทนฟังต่อไปได้ ลุกออกจากที่นั่งไป กระแทก
ประตูตึงปัง

ท่านบิดาชักฉุน จึงร้องถามไปว่า

“ลูกอกตัญญู! จะจัดให้ได้ดีหรือไม่ชอบ หลานก็อย่าพลอยตามใจ
ลูกนั่นเลย ลองไปเที่ยวบ้านตระกูล “เซียง” ดูบ้างสิ พอหลานเห็นสวน
ของเขาเข้าเท่านั้น ก็จะทะเล้งแล้ว แหวนที่ใส่แต่ละเม็ดก็โตกว่าหัวแม่-
มือเสียอีก”

มารดาของเขียนเนียงไม่ว่าอะไร กล่าวคำขอโทษแล้วก็ลุกออก
จากห้องไป

แต่ท่านบิดาก็งงใจแน่นแล้วว่าจะให้หลานสาวแต่งงานกับ
ทายาทแห่งตระกูลเซียงให้ได้ และการหมั้นจะต้องมีงานเลี้ยงสโมสรร

สันนิบาตอย่างมโหฬาร การพักผ่อนของหล่อนก็จะหายไปอย่างมีหน้า
มีตาแก่นอยู่ในวงสังกม

ถึงนั้น ถึงมารดาของเชียนเนียงจะไม่เห็นด้วย แต่ฝ่ายบิดานั้น
ยินดียิ่งนัก และเห็นดีด้วยทุกประการ พิธหมนจึงจัดใหม่ชน ทง ๆ ที่
มารดาของเชียนเนียงไม่เห็นพ้องด้วยเลย เชียนเนียงถึงกับรำให้อยู่แต่
ในที่นอน ไม่ยอมออกมาข้างนอก และไม่ยอมแตะต้องอาหาร

มารดาของเธอ ทนดูลูกสาวมีอันเป็นไปเช่นนั้นอีกต่อไปไม่ได้
จึงกล่าวกับสามีว่า

“เห็นไหม ฉันบอกแล้ว มันจะมีประโยชน์อันใดในการขัดขิน
ใจลูกเรา ซ้ำไม่คิดถึงชีวิตของลูกเสียเลย คิดแต่เงิน! เงิน! แห่ง
ตระกูลเขียงเท่านั้น!

มารดาพยายามปลอบโยนลูกสาวให้รับประทานอาหารและออกมา
ข้างนอก เชียนเนียงเสียอ่อนวอนมารดาไม่ได้ ก็ยินยอมรับประทาน
อาหารบ้าง แต่ก็ทนอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ คล้ายกับคนที่ไม่มีวิญญาณ

ส่วนอาหวังนั้นเล่า ตลอดเวลานี้ก็ลุ่มใจยิ่งนัก เขาขออนุญาต
หยุดงาน และหายไปตั้ง ๓ อาทิตย์ ไม่เป็นอันกินอันนอนเช่นเดียวกัน
ขึ้นไปกับทุกซ้อยู่บนภูเขา แต่ก็อดคิดถึงเชียนเนียงไม่ได้ จึงต้องกลับมา
บ้าน ปรากฏว่าเธอกำลังเป็นโรคประหลาดชนิดหนึ่ง ซึ่งหมอเองก็หมด
ปัญญาการรักษาไม่หาย

วันที่อาหวังหายไปในตัวเอง

เธอมีอันเป็นไปอย่างกะทันหัน

เธอจำใครไม่ได้หมกมุ่นแต่มารดา และไม่รู้ตัวเองคือใคร ใต้ต้นอ่อน
 แฉ่วอยู่บนเตียง ไม่ยอมลุกขึ้นเลย เสียงอื้อในลำคอคล้ายกับจะท้องบ่น
 อะโรอยู่สักอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่มีใครฟังออก ต่างก็พากันเกรงว่าเธอเสียสติ
 อากาศเพียบขึ้นทุก ๆ วัน ทั้ง ๆ ที่ไม่มีไข้ ไม่มีอาการเจ็บปวดที่ตรงไหน
 เธอไม่รับประทานอาหาร ไม่ดื่มน้ำ ทุกคนต่างพยายามพูดจาปลอบโยน
 ต่าง ๆ นานา แต่เธอก็ได้แต่ล้มตาโพลงอยู่ตลอดวันตลอดคืน คล้าย
 กับคนที่ไม่มีวิญญาณ ดวงหน้าซีดเผือกลง ๆ เมื่อหวังจูมาถึงก็ได้รับ
 อนุญาตจากมารดาของเธอให้เข้าไปเยี่ยมได้ เขาเรียกชื่อเธอ และใน
 ทันใดนั้นเอง ดวงตาทั้งคู่ของเธอก็เพ่งจ้องดูเขา ไม่เลือนลอยเหมือน
 ก่อน แก้มทั้งสองก็มีสีแดงเรื่อขึ้นทีละน้อย ๆ

“เซี่ยนเหนียง! เซี่ยนเหนียง!” เขาเรียกชื่อเธออีก

ทันใดนั้นเอง ในท่ามกลางความประหลาดใจของคนทั้งหลาย
 ริมฝีปากของเธอค่อยเผยขึ้นทีละน้อย แล้วปรากฏเป็นรอยยิ้มทั่วใบหน้า
 ของเธอ

“พี่หรือ, อาหวัง” ในที่สุดเธอก็กล่าวขึ้นอย่างแผ่วเบา แทะขะ
 ไม่ได้ยิน

มารดาน้ำตาไหลอาบหน้า

“เซี่ยนเหนียง ลูกเป็นอะไรไป จำแม่ได้ไหม วิญญาณของลูก
 กลับมาสู่ร่างแล้วหรือ”

“ทำไมลูกจะจำแม่ของลูกไม่ได้เล่า แม่จำ! ลูกเป็นอะไรไปหรือ
ทำไมแม่จึงร้องไห้ และทำไมลูกจึงต้องนอนอยู่บนเตียงเช่นนั้น”

มารดาจึงเล่าเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นให้ฟัง เธอไม่เชื่อว่า
เธอเป็นเช่นนั้นจริง

อีก ๒-๓ วันต่อมา อาการของเธอก็ค่อยดีขึ้นเป็นลำดับ บิดานั้น
ตกใจมากเมื่อลูกสาวมือนั้นเป็นไปเช่นนั้น ครั้นเมื่อเธอก็ยังชั่วชนั้นก็
เริ่มขู่ขวัญจะให้แต่งงานกับทายาทตระกูลเขียงอีก เมื่อภรรยาเล่าให้
เขาฟังถึงเรื่องที่หวังลูกกลับมาเท่านั้น อาการของเธอก็หายตั้งปลัดทิ้ง
พ่อยิ่งโกรธใหญ่ ร้องตระโกนว่า

“เหลว ๆ ทังเพ หมออย่ารักษาไม่หาย อ้ายหวังเป็นหมอเทวดา
หรือ อ้าวไม่เชื่อ”

แต่โลกก็เห็นลูกนอนแบบมาหลายวันกับตาของล่อเอง ข้าวปลา
อาหารไม่แตะต้อง นอนไม่ตมอย่างนั้นแล้วยังจะเคี้ยวข้าวให้ลูกแต่ง”

“กหมนกันแล้ว ต้องรีบแต่งเสียให้เสร็จ ๆ ไป ลือกคิดว่าตระกูล
เขียงเขาจะเชื่อหรือ อ้าวไม่เชื่อเลย”

ท่านป้าอาวโสภักยิ่งยว่า เขียนเนียงแกลังทำเจ็บ

“อ้าวอายุตง ๕๐ ปีแล้ว ไม่เคยได้ยินว่าลูกเป็นโรคจำพ่อจำแม่
ไม่ได้”

พ่อจึงยื่นกรานที่จะให้ลูกสาวแต่งงานกับทายาทของตระกูลเขียง
ให้ได้

ก็รักจึงหมดโอกาสที่จะโต้แย้งและหมดหนทาง
หวังจู้สู้ทำ
จึงขอลาลุงและป้าเพื่อไปตั้งเนื้อกึ่งตัวในเมืองหลวง
“กตเหมือนกัน” ลุงพูดหัวน ๆ

เมื่อเขียนเนียงทราบข่าว เธอกลุ้มเจ็บอก ในคืนนั้นลุงดีใจมาก
ถึงกับจัดการเลี้ยงเป็นการส่งเสียหลานชาย ป้าก็อนุญาตให้หวังจู้ไป
รำลาเขียนเนียงได้ในห้องนอน หวังจู้เอามือแตะตัวเธอ ปรากฏว่า
มีไขสูง เขาก้อย ๆ พูดเกือบเป็นเสียงกระซิบว่า

“พี่มาลาห้อง เพราะจะออกเดินทางแล้ว พี่จนปัญญาไม่รู้ว่า
จะทำอย่างไรดี”

“น้องเห็นจะไม่รอด จะอยู่ไปทำไมเมื่อไม่มีพี่ แต่น้องรู้เพียง
เท่านั้น ไม่ว่าจะป็นหรือตาย วิญญาณของน้องจะติดตามไปอยู่กับพี่
เสมอ ไม่ว่าจะพี่จะอยู่ที่ไหน น้องจะเป็นเหมือนเงาตามตัวพี่”

อาหวังสู้ยื่นให้ ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรถูก ทั้งสองจึงต้องจากกัน
ด้วยการนอนน้ำตาและอาลัยยิ่ง โดยหมดหมายหมดหวังว่าจะได้พบกันอีก

เรือลำที่อาหวังโดยสาร แล่นไปได้ไกลประมาณ ๑ ไมล์เศษ
ก็ถึงเวลารับประทานอาหารเย็น เรือจอดพักเพราะค่ำแล้ว หวังจู้นอน
มือกายหน้าผากอยู่คนเดียว นึกถึงการอำภัพอัปโชคของตน แล้วน้ำตา
ก็ไหลพราก

เที่ยงคืน! อาหวังนอนกระสับกระส่ายอยู่ในที่นอน ทันใดนั้น
เขาได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินใกล้เข้ามา ๆ อยู่บนตลิ่ง แล้วได้ยินเสียง
ผู้หญิงร้องเรียกเบา ๆ

“พหวง พหวง” หวังจูเงี้ยหุพัง และขยี้กา เขานึกว่าเขาค้น
ไป เพราะภาพที่เขามองเห็นตามช่องเรือนั้น เป็นภาพของเซียนเนียง
เขาตะลึงอยู่สักครู่ มันจะเป็นไปได้ละหรือ เพราะเมื่อเขาจากมานั้น
เธอนอนเพียบอยู่ในเตียง! เขารีบวิ่งไปบนตลิ่ง

“น้องหนีออกจากบ้าน เพื่อมาหาพี่” เสียงนั้นแผ่วเบาและโผ
เข้าชบอกเขา เขารีบอุ้มหล่นลงไปในเรื่อง เขาประหลาดใจไม่หายว่า
เธอมาได้โดยวิธีใด และในระยะไกลเช่นนั้น เขามองที่เท้าของเธอก็ไม่
เห็นมีร่องเท้า ทั้งสองต่างร้องไห้ร่ำรกกันด้วยความยินดี

เมื่อได้อยู่ใกล้กัน พร้าพรอดกันด้วยการจูบแล้วกอด กอดแล้ว
จูบ ตัวของเซียนเนียงซึ่งเย็นชืด ก็เริ่มอุ่นจนจนกระทั่งเป็นปกติ

“ไม่มีอำนาจใดในโลกซึ่งจะกีดกันให้น้องอยู่ห่างพี่ได้” เธอบอก
เขา ลืมตาแจ้วแหว แสดงว่าบัดนี้เธอหายดีและเป็นตัวของเธอเอง
อีกครั้งหนึ่งแล้ว และเมื่อได้อยู่ใกล้กันเช่นนั้น ทั้งสองก็หมกหัวงโย

มันเป็นการเดินทางอันแสนจะยึกเยอ และเสียเวลามาก เซียน-
เนียงบ่นอยู่อย่างเดียวว่าเป็นห่วงแม่เหลือเกิน เมื่อรู้ว่าลูกสาวหายไป
คงจะเศร้าโศกเสียใจมาก

ในที่สุดการเดินทางก็มาถึงที่เมืองเสฉวน ซึ่ง ณ เมืองนี้
หวังจูสามารถหางานย่อย ๆ ทำได้ที่ร้านแห่งหนึ่ง แต่ค่าจ้างที่ได้รับนั้น

หาเพียงพอกับการประทังชีวิตของสองผู้เมียไม้ คั้งนั้น เพื่อให้ทัน-
 ชนปลาย อาหวังจึงพาภรรยาไปเช่ากระท่อมเล็ก ๆ ที่ท้องนา ใกล้
 จากตัวเมืองไปอีก ๑ ไมล์ แต่ต่างก็มีความสุขเป็นอย่างยิ่ง เขียนเนียง
 ทำกับข้าว ซักผ้า และมีความสุขในความเบื่อนอยู่ของตนมาก
 หวังจุมองดูกระท่อมของตนซึ่งมีเครื่องเรือนเพียง ๒-๓ ชิ้น คือ เก้าอี้
 สนิมเกรอะ ๒-๓ ตัว โต๊ะ ๑ ตัว เตียง ๑ เตียง เจ้าของนาสองคน
 ผู้เมียก็ใจดี และกรุณาเช่าทั้งสองมาก ให้ผักที่ปลูกไว้ในสวนแก่เขา
 เสมอ นับว่าเป็นการประหยัดค่าซื้อผักไปได้ และในยามว่าง สอง
 ผู้เมียมักจะช่วยเหลือชาวนาปลูกผักทำสวนครัวเสมอ

ครั้นถึงฤดูหนาว เขียนเนียงก็กลอดบุตรเป็นชายอันจำมาน่ารัก
 ตอนเย็นเวลาเลิกงาน หวังจุมกลับมาบ้าน ก็จะได้เห็นภรรยาอุ้มบุตรน้อย
 ให้กินนม ความสุขของเขาสุดซึ้ง เขาไม่เคยขอโทษภรรยาที่เขาพาเธอ
 เรือนมาคกระกำลำบากเช่นนั้น เพราะเขาทราบดีว่าภรรยาของเขาไม่
 ต้องการกำขอโทษ เธอยินดีและเต็มใจที่จะเป็นภรรยาของคนยาก
 เช่นเขา

“พ่อยากหางานพิเศษทำ เพื่อมีรายได้ดีกว่านี้ แล้วจะได้หา
 สาวใช้ให้น้องสักคนหนึ่ง จะได้ไม่ลำบาก”

เธอห้ามเขาพูดต่อไปด้วยการจับที่แก้มพ่อคนหนึ่ง นั่นเป็นคำตอบ
 แล้ว “พี่ไม่ได้อธิขให้น้องมา น้องตามพี่มาเองต่างหากล่ะ”

ทั้งสองฝ่ายเมื่อก็ใช้เวลาว่างเฝ้าดูบุตรน้อยเติบโตขึ้น หยอกล้อ
 ด้วยการบีบจมูก บีบใบหู และเมื่อลูกน้อยกลานได้ เรียก “แม่” ได้
 ก็ยิ่งเพิ่มความน่ารักน่าเอ็นดูยิ่งขึ้น สองชาวนาฬวเมื่อก็เห่กล่อมไม่เว้น
 แต่ละวัน กระท่อมหลังหนักกลายเป็นสวรรค์น้อย ๆ สำหรับเขา
 สิ่งเคียงมแทนนทกอยทรมานหัวใจเขื่อนเนียง และอาหวังสิ่งนั้น
 คือความคิดถึงแม่และน้องชาย ส่วนบิคานันเธอไม่คิดถึงเท่าใดนัก
 หวังจุเลากักรักบ้ำาของเขาน้อยกว่ามารดาบังเกิดเกล้าเลย

วันหนึ่ง เขาจึงปรารภกับเธอว่า

“เราทั้งบ้านช่องมานานแล้ว คุณบ้ำาจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้
 ถ้าน้องเห็นดีด้วย พักดว่าจะพาน้องและลูกน้อยไปเยี่ยมบ้านสักที เพราะ
 ไทหน ๆ เราก็แต่งงานกันแล้ว ทั้งลุงและบ้ำาคงจะยกโทษให้ อย่างน้อย
 ที่สุดก็คงทำให้คุณบ้ำาสบายใจมาก และยินดีที่จะพบหน้าน้องและหลาน
 เป็นแน่”

เขื่อนเนียงดีใจจนน้ำตาไหลในความปรานีและความหวังดีของ
 สามทมิทอเธอ

“ไปเสียทกกดเหมือนนกนพิ มจะนนแม่จะเป็นห่วง เพราะไม่รู้ว้า
 น้องหายสาบสูญไปไหน”

ครั้นแล้วสองฬวเมื่อก็จึงพาบุตรน้อยออกเดินทางอีกครั้งหนึ่ง เดือน
 หนึ่งต่อมา ก็พากันมาถึงเมืองเซงเจา ถิ่นเดิมของเขื่อนเนียง

“พียงตรงไปบ้านคนเดียวก่อน จะได้ออกให้เขาเตรียมห้องหับ เพื่อต้อนรับน้องและลูก” ว่าแล้วเธอก็ถอดปีกผมทองคำส่งให้เพื่อเป็นพยาน หากว่าไม่มีใครเชื่อด้อยค่าของเธอ

เรือทอดสมออ้อยริมตลิ่ง หวังจรีบไปบ้าน เวลานั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว ลุงจึงอยู่บ้าน และกำลังรับประทานอาหาร อาหวังตรงเข้ากราบเท้าขอโทษลุงและบ้ำที่พาลูกสาวหนีไป เขาสังเกตดูบ้ำ เห็นผมขาวทั้งศีรษะและคู้แก่ลงไปมาก เขาบอกกับลุงและบ้ำว่า บัดนี้เขาได้พาเซียนเนียงกลับมา เวลานั้นเธอกำลังรออยู่ในเรือ

ลุงเป็นผู้พูดขึ้นก่อนว่า

“ลือว่าไงนะ อาหวัง ยกโทษเรื่องอะไรกัน ลูกสาวอ่อนแอเจ็บลุกไม่ขึ้นอยู่ที่บ้านตลอดเวลา”

บ้ำก็พูดเสริมต่อไปว่า

“ถูกแล้ว หลานเอ๋ย ตั้งแต่หลานจากไป น้องเจ้านอนแบบอยู่ในเตียง ไม่ได้สติเลย บ้ำบอกว่าจะถอนหมั้นกับทายาทตระกูลเซียง ก็ไม่ยอมพุดจา ทุกล้ายกับคนไม่มีสติ มีแต่ร่าง แต่ไม่มีวิญญาณ บ้ำกับลุงได้ติดตามหาหลาน เพื่อให้กลับมา ก็ไม่พบว่าไปอยู่แห่งใด”

“เอ! ผมไม่เข้าใจเลยครับ ว่าคุณลุงคุณบ้ำเอาอะไรมาพูด ก็เซียนเนียงมากับผม และเวลาก็รออยู่ในเรือนี้ครับ คุณชครับ! นึกอปีนปีกผมทองคำของเธอใช้ไหมล่ะครับ”

บ้ำรับมาดู ก็ให้ประหลาดใจยิ่งขึ้น เพราะปีกผมอันนั้นเป็นปีกของเซียนเนียงจริงๆ แต่เพื่อให้แน่ใจจึงส่งให้สาวใช้คนหนึ่งจกเกี่ยว

ไปกับหวังจูเพื่อรับตัวเซียนเนียงกลับบ้าน เมื่อสาวใช้ไปถึงท่าเรือก็ต้อง
อ้าปากตกตะลึงพูดไม่ออกอยู่เป็นครู่ใหญ่ เพราะหญิงที่ก้าวออกมาจาก
เรือนั้น ข้างเหมือนกับเซียนเนียงนายสาวที่นอนเจ็บอยู่ในเตียงที่บ้าน
ราวกับคน ๆ เดียวกัน

“คุณพ่อคุณแม่ของฉันสบายดีหรือ” เซียนเนียงถามสาวใช้
เมื่อก้าวชนบก

“สบายดีทั้งสองคนค่ะ” สาวใช้ตอบ

ขณะที่ทั้งสองคนผิวเมื่อยรออยู่ด้วยความกระวนกระวายใจนั้น ก็
ให้สาวใช้อีกคนหนึ่งนำปืนทองไปให้ลูกสาวที่กำลังนอนเจ็บอยู่ในห้องดู
สาวใช้ค่อย ๆ พลิกตัวผู้ป่วยและส่งปืนทองให้ ทันใดร่างของผู้ป่วยก็
เริ่มพลิกตัว ค่อย ๆ เอามือมารับปืนทองนั้น แล้วเอาเสียบไว้ที่ผม
กลางพุดออกมาด้วยเสียงอันแผ่วเบาว่า “อ้อ! ได้กินมาแล้วหรือ ฉัน
ไปทำหล่นไว้ที่ไหนก็นึกไม่ออก”

ในท่ามกลางความงงงันของสาวใช้ผู้นั้น เซียนเนียงค่อย ๆ
พยุงกายลุกขึ้นคล้ายกับคนสะเมือ ออกจากบ้านมุ่งตรงไปยังท่าเรือด้วย
ใบหน้าอันยิ้มแย้ม ขณะนั้นเซียนเนียงที่อยู่ในเรือกำลังรอจะชนงกैया
อาหวังกำลังอ้อมลุกอยู่ เขาเองต้องตะลึงเมื่อเห็นเซียนเนียงที่อยู่ในบ้าน
เดินตรงรมาทกैया เมื่อเห็นหญิงทั้งสองมาอยู่ ณ ที่เดียวกัน และอาหวัง
ผู้ซึ่งกำลังตกตะลึงอยู่นั้น ก็เห็นร่างหญิงทั้งสองเขยอนที่ เซียนเนียงผู้
ชนจากเรือหายเข้าไปในร่างเซียนเนียงผู้มาจากบ้าน รวมเป็นร่าง ๆ
เดียวกัน

ทางบ้านยิ่งตกใจใหญ่ เมื่อสาวใช้มารายงานว่าเชียนเนียงผู้นอน
 จับอยู่ในเตียงพรวดปราศลักขณเดินหายไปนอกบ้าน ขณะที่กำลังพูดกัน
 ยืนนตนเอง เขาเห็นเชียนเนียงก้าวลงจากเกยว้อมเด็กน้อยอยู่ในวงแขน
 ทงคใจ ประหลาดใจ และตกใจระคนกัน บัดนั้นความจริงปรากฏเป็น
 ที่ชัดแจ้งว่า ตลอดเวลาที่ผ่านไป วิญญาณของเชียนเนียงตนเองได้ทิ้ง
 ร่างไว้ที่บ้าน แต่วิญญาณที่ล่องไปนั้นเป็นอีกร่างหนึ่งซึ่งไปอยู่กับ
 หวังจู คงนอนร่างซงนอนอยู่ที่บ้าน จึงเป็นแต่เพียงร่างซึ่งไร้วิญญาณ !

พอเริ่มเข้าใจว่าความรักแท้ นั้นไม่มีขอบเขต ไม่มีสิ่งกีดกัน และ
 เรื่องราวที่เกิดขึ้นนั้นก็ถูกเก็บเป็นความลับ

ต่อมาพัวเมียคู่นี้ก็อยู่กินด้วยกันจนแก่เฒ่า มีลูกเต็มบ้าน หลาน
 เต็มเมือง.

พิมพ์ที่ ร.พ. อักษรศาสตร์ ๕๐ ถนนเฟื่องนคร พระนคร ไทย. ๒๕๓๕
นาชสมบุรณ์ ทองแท้ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ต.ก. ๐๖